

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
Julia Hunter
Najpiękniejsza róża lata

Tom

Całość w tomach

Zakład Nagrań i wydawnictw
Związku Niewidomych
Warszawa 1995

Przełożyła Ewa Przybylska

Tłoczono pismem punktowym

3 3 64 0 0 108 1 ff 1 74 1
dla niewidomych w Drukarni
Zakładu Nagrań i wydawnictw
Związku Niewidomych,

Warszawa, ul. Konwiktorska 9

Przedruk z wydawnictwa "Alfa",
Warszawa 1992

Pisała G. Cagara

Korekty dokonali

St. Makowski

i I. Stankiewicz

`ty

1

- Przykro mi, panno Shelley,
ten etat jest już od dwóch
tygodni zajęty.

- Jak to panie Schapski, nie
rozumiem.

Carina nie wierzyła własnym
usdom.

Przecież dostałam list. Jest w
nim napisane, że jako
nauczycielka angielskiego mam
objąć siódmą klasę.

wyciągnęła list z torebki i
chciała go podać temu
mężczyźnie, który sprawiał
wrażenie niezwykle oschłego.
Siedzący za biurkiem pan
Schapski nie wziął go jednak,
lecz wyraźnie rozdrażniony
pokiwał jedynie głową.

- Nie muszę go wcale czytać i
tak wiem, kto jest jego autorem.
Pani Schmidt pracowała u nas
tylko przez miesiąc, ale nawet w
tak krótkim czasie zdołała
popęłnić mnóstwo błędów
organizacyjnych. Obawiam się, że
pani również padła jej ofiarą.
Etat, o który pani się ubiega,
został już w międzyczasie, ku
naszemu zadowoleniu, obsadzony.
Niestety, nie mogę pani pomóc,

panno Shelley.

- Zapewne są jakieś inne wolne miejsca pracy w tej szkole...

Carina nie potrafiła zrozumieć tej całej sytuacji.

- Przykro mi, panno Shelley.

Jego słowa zabrzmiały tak zdecydowanie, że Carinie ścisnęło się serce. Jej plany spełzły na niczym.

Musiała mieć wypisaną rozpacz na twarzy, gdyż oschły, rzeczowy ton mężczyzny za biurkiem, stał się nieco łagodniejszy.

- Niech pani poczeka chwilę.

Wstał i opuścił biuro.

W Carinę wstąpiła iskierka nadziei, ale czuła równocześnie, że nawet najmniejsze niepowodzenie może ją załamać. Podczas oczekiwania na powrót pana Schapskiego ogarnęła ją jeszcze większa rozpacz.

Oto największa przygoda w jej życiu miała okazać się katastrofą. Nie mogła uwierzyć, że jeszcze czterdzieści osiem godzin temu stała na podium, gdzie wśród oklasków i gratulacji profesorów oraz studentów odbierała dyplom.

Od trzech tygodni myślała wyłącznie o pracy w Niemczech. Promieniała radością od momentu, gdy otrzymała list z potwierdzeniem, że czeka na nią etat.

Przyjaciele radzili, by jak najszybciej wsiadła w samolot, zameldowała się w szkole, a potem aż do podjęcia pracy w sierpniu, zwiedzała Europę.

Tak czy inaczej, musiałyby liczyć się z pieniędzmi, bo prawie wszystkie oszczędności wydała na bilet lotniczy i niżkowe bilety kolejowe. Jej zasoby finansowe wystarczały zaledwie na dwa posiłki dziennie i kwatery w czasie wakacji.

Na pewno nie stać ją już na bilet powrotny. A teraz ta odmowa przyjęcia do pracy. Nigdy dotąd nie znalazła się w podobnej sytuacji bez wyjścia.

- Żałuję, panno Shelley -
powiedział pan Schapski
wróciwszy do biura - tak jak
przypuszczałem, nie mamy w
szkole żadnego wolnego etatu.

Zgasła ostatnia iskierka
nadziei. Carina wstała i jak
odurzona ruszyła w stronę drzwi.

- Serdecznie dziękuję za
pańskie starania, panie
Schapski.

- Panno Shelley, nie mogę
wprawdzie zaoferować pani
posady, ale może chociaż
wysłucha pani mojej rady. Jeden
z poważniejszych biznesmenów w
naszym mieście, niejaki pan von
Stade, poszukuje nauczycielki
dla swoich dzieci. Nie znam
niestety szczegółów, ale jeśli
byłaby pani zainteresowana, mogę
umówić panią na rozmowę z panem
von Stade.

Carina nie wahała się. Nie
miała innego wyboru, jak
skorzystać z każdej możliwości.

- Byłabym panu bardzo
wdzięczna.

- Dobrze, proszę iść ze mną.

Carina udała się z nim do
innego pomieszczenia, gdzie
zwrócił się do kobiety siedzącej
za zawałonym papierami biurkiem.

- Pani Klein, proszę umówić
panią Shelley na jutro z panem
von Stade.

Potem odwrócił się w stronę
Cariny.

- Życzę pani pomyślności i
proszę wybaczyć tę nieprzyjemną
pomyłkę.

Podczas gdy kobieta
telefonowała, Carina nieśmiało
usiadła na jedynym krześle,
jakie znajdowało się w pokoju.

- Pan von Stade oczekuje panią
jutro o czternastej w swoim
mieszkanu. - Podała jej kartkę
z adresem.

- Dziękuję bardzo.

Carina uśmiechnęła się.

- To drobiazg. Życzę pani dużo

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
szczęścia. Jeśli dostanie pani
pracę u pana von Stade, będzie
pani z pewnością zadowolona. Do
widzenia, panno Shelley.

Carina schowała kartkę z
adresem do torebki i opuściła
budynek szkolny. Była
szczęśliwa, gdy znalazła się na
rozgrzanej słońcem ulicy.

Chociaż jej przyszłość stała
nadal pod znakiem zapytania
cieszyła się perspektywą
jutrzejszej rozmowy. Odczuła
ulgę, że nie będzie musiała
spędzać całego roku szkolnego w
tym starym budynku, który przed
chwilą opuściła.

Podczas spaceru po uliczkach
wzdłuż Menu jeszcze raz
przemyślała swoją obecną
sytuację.

Mogła sprzedać bilety
kolejowe, które zapewniały jej
wielokrotną podróż pociągiem w
ciągu dwóch miesięcy. Za
uzyskaną kwotę i pozostałe jej
jeszcze czeki podróżne mogłaby
opłacić bilet lotniczy w
powrotną stronę.

Jednak w domu w Elderwood w
stanie Indiana jej sytuacja nie
uległaby wcale istotnej
poprawie, gdyż wujek Ron i
ciocia Jeanne udali się na
trzytygodniowy urlop. Sądziłi
bowiem, że Carina pozostanie w
Europie co najmniej przez rok.

Carina nie miała nawet kluczy
do domu, nie miała też żadnych
perspektyw na znalezienie tam
pracy. Poza tym, byłoby raczej
nieprzyjemnie wracać tak szybko
z powrotem.

Miała nadzieję, że otrzyma tę
posadę u pana von Stade. Jeżeli
zajęcie to nie okaże się z góry
nie do przyjęcia, gotowa była
zgodzić się na każde
wynagrodzenie i sprostać
wszelkim wymaganiom. Zaakceptuje
też wszystkie warunki, byle
tylko pozostać na jakiś czas w
Europie. Przy odrobinie
szczęścia udałoby się, być może,
jeszcze trochę pozwiedzać.

Do rozmowy pozostało jej
jeszcze około dwudziestu
czterech godzin. Postanowiła
zwiedzić malownicze miasto
W~urzburg. Popołudnie spędziła

spacerując po parku w centrum miasta i po wzgórzu Marienburg, które wznosząc się ponad uliczkami i Menem, sprawiało nadzwyczajne wrażenie.

Oglądała wystawy sklepowe przy głównych ulicach. Szczególnie spodobały jej się sklepy mięsne - pełne wędlin i kiełbas rozmaitych wielkości i kształtów.

W tych sklepach unosił się tak cudowny zapach, że Carina zdecydowała się wreszcie kupić trochę kiełbasy, by zjeść ją na kolację wraz z chlebem, serem, popijając do tego wino.

Czuła zmęczenie długim lotem z Nowego Jorku do Frankfurtu, więc postanowiła wcześniej położyć się. Chciała, ponadto, następnego dnia być w jak najlepszej formie podczas rozmowy z panem von Stade.

Leżąc już w łóżku rozmyślała o tym, co przyniesie kolejny dzień. Nie było dotychczas mowy o pani von Stade, ale to zapewne nie miało znaczenia.

Carina nie wiedziała nawet iloma dziećmi miałyby się opiekować i w jakim są one wieku. Sekretarka w szkole powiedziała, że z tej posady, jeśli ją otrzyma, będzie zadowolona.

Po chwili zapadła w głęboki, spokojny sen.

Promień słońca, przenikający przez szparę w ciężkich zasłonach, obudził Carinę następnego ranka. Minęła dłuższa chwila, zanim uświadomiła sobie, gdzie się znajduje.

Z przyjemnością ziewała i przeciągała się na miękkich poduszkach podczas układania planu na przedpołudnie.

Najpierw pragnęła zjeść dobre śniadanie - bułeczkę, jajko na miękko i kawę. Spojrzała na zegarek i podskoczyła w przerażeniu.

Była już dwunasta. Za dwie godziny oczekiwana jest przez pana von Stade.

Wyskoczyła z łóżka i chwyciła

szlafrok. Wzrok zatrzymała na wywieszce przy drzwiach. Było na niej napisane, że śniadanie wydawane jest do godziny jedenastej. I tak już nie miała czasu, by myśleć o śniadaniu. Pośpiesznie wzięła prysznic i umyła głowę. Jej kasztanowe włosy o wspaniałym połysku często budziły podziw. Fryzjer zachwycał się nimi. Carina wiedziała, że prawie w każdej fryzurze jest jej do twarzy. Teraz miała włosy lekko wycieniowane, sięgające do ramion, wdzięcznie okalające twarz.

Jej makijaż ograniczał się zwykle do odrobiny różu, lecz dziś nawet i to było zbędne, gdyż zdenerwowanie i podniecenie nadały jej policzkom różowego koloru.

Pozostała już tylko godzina do rozmowy.

wybór garderoby nie sprawił jej kłopotu. Zabrała w podróż tylko kilka rzeczy, ponieważ duży kufer z ubraniami miał zostać nadesłany w późniejszym terminie.

Swoją ulubioną sukienkę rozwiesiła na wieszaku przy oknie już poprzedniego wieczoru, tak że wyglądała teraz świeżo. Była to sukienka w ulubionym kolorze Cariny, intensywnym różu, z krótkimi rękawkami i lekko falującą spódniczką, podkreślającą wąską talię.

Szybko się ubrała i z satysfakcją stwierdziła, że kolor sukienki doskonale harmonizuje z barwą jej oczu.

Założyła sandały na płaskim obcasie i zeszła do recepcji. Swoim dalekim od doskonałości niemieckim poprosiła recepcjonistkę o zamówienie taksówki.

Postanowiła poczekać na zewnątrz. Spojrzała na zegarek, miała jeszcze pół godziny czasu. Ogarnęło ją zdenerwowanie. Ta rozmowa miała wielkie znaczenie. Nie mogłoby przytrafić się jej nic gorszego, jak spóźnienie na spotkanie z panem von Stade.

Gdy w ciągu następnych dziesięciu minut taksówka nadał

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
nie przyjeżdżała, Carina była
bliska rozpacz. Udała się
ponownie do recepcji i raz
jeszcze przedstawiła swoją
sprawę recepcjonistce.
Recepcjonistka uśmiechnęła się
przyjaźnie i powiedziała:

- Tak, panno Shelley.

Jednak Carina wiedziała już,
że kobieta za ładą nie
rozumiała ani słowa. Jeśli
teraz coś się nie zdarzy, będzie
zgubiona.

W tym momencie podeszła do
niej starsza dama.

- Niechcąc być świadkiem
pani rozmowy - powiedziała
łamanym angielskim.

Carina odetchnęła z ulgą.

- Czy mogę pani w czymś pomóc?
- zaproponowała.

Carina wyjaśniła jej swoją
sytuację.

- Więc chce pani dostać się do
von Stade. Ach tak. willa leży
na przedmieściu. Musi się pani
pospieszyć, by punktualnie
dotrzeć na miejsce. Proszę
poczekać, zawałam taksówkę.

Kilka minut później podjechał
samochód i starsza dama
rozmawiała z kierowcą.

- Powiedziałam mu, że ma
najkrótszą drogą zawieźć panią
do von Stade - wyjaśniła
Carinie.

Carina nie miała nawet czasu,
by podziękować. Samochód z
piskiem ruszył i błyskawicznie
włączył się do ruchu ulicznego.

Jazda była pasjonująca, nie
tyle ze względu na cudowne
zabytki, które mijali niestety w
mgnieniu oka, ile z powodu
szaleńczej prędkości.

Zanim Carina się spostrzegła,
dotarli do wspaniałej willi w
ślicznym parku. Dom sprawiał
wrażenie pałacu.

Taksówkarz zatrzymał samochód
przed szerokimi kamiennymi
schodami prowadzącymi do
potężnych drzwi, po czym
odwrócił się do Cariny.

- Dochodzi druga - powiedział wyraźnie po niemiecku i zaśmiał się z satysfakcją.

Carina zapłaciła, nie żałując szczodrego napiwku. Potem wbiegła po schodach, nacisnęła dzwonek i usłyszała melodyjny dźwięk "ding_dong". Prawie w tej samej chwili - otworzyły się potężne drzwi. Drobną kobietą w podómcie i fartuszkę spytała:

- Słucham panią?

- Nazywam się Carina Shelley. Pan von Stade oczekuje mnie o czternastej.

- Pan von Stade jest chwilowo nieobecny. Ale sądzę, że przyjmie panią pani Linden. Pani ubiega się o posadę guwernantki?

- Tak.

- Proszę iść ze mną.

Kobieta doskonale mówiła po angielsku. Zaprowadziła Carinę do wielkiego pokoju, z wysokimi regałami pełnymi książek i wskazała na skórzany fotel.

- Proszę usiąść. Powiem pani Linden, że już pani przyszła.

- Bardzo dziękuję.

Pokojówka wyszła zamykając za sobą ciężkie, podwójne drzwi.

Carina poczuła się opuszczona i nieswojo w tym wielkim, eleganckim pomieszczeniu.

Przed otwartymi drzwiami prowadzącymi na werandę stało olbrzymie mahoniowe biurko. Z zewnątrz docierały głosy dzieci. Carina podeszła do oszklonych drzwi, w nadziei, że ujrzy swoich przyszłych podopiecznych, o ile oczywiście w ogóle dostanie tę posadę.

Wprawdzie słyszała głosy, ale dzieci nie było widać. Carina wychyliła się i rozglądała wokół, niemniej zza gęstych krzewów nie była w stanie dostrzec kogokolwiek.

- Panna Shelley? - usłyszała za sobą ostry głos kobiety.

Odwróciła się zmieszana.

- Tak - odparła. - Nazywam się Carina Shelley.

- Proszę usiąść. Niestety mam niewiele czasu.

Carina ponownie usiadła w głębokim fotelu ze skóry, a kobieta zajęła miejsce naprzeciw niej. Rozmowa jeszcze się nie zaczęła. Carina zdążyła już mieć wątpliwości co do pomyślnego jej przebiegu.

- Nazywam się Linden. Jestem główną sekretarką pana von Stade. Jest on niezwykle zajęty interesami, dlatego podjęłam się zadania przeprowadzenia rozmów z osobami ubiegającymi się o posadę nauczyciela. Czy mogę spytać, ile pani ma lat?

- W sierpniu skończę dwadzieścia dwa lata.

- Dwadzieścia jeden? Czy nie jest pani aby zbyt młoda, by podejmować się tak odpowiedzialnego zadania?

- Jestem wykwalifikowaną nauczycielką...

- Czy ma pani doświadczenie w zawodzie - przerwała pani Linden.

- Jak dotąd nie.

- Nie pracowała pani jeszcze jako nauczycielka?

- Nie, to byłaby moja pierwsza praca. Dopiero kilka dni temu zdałam egzamin.

- Ale mówi pani płynnie po niemiecku?

- Mówię po niemiecku, ale byłoby przesadą twierdzić, że płynnie - odparła uczciwie Carina.

- Ależ, panno Shelley, dzieci pana von Stade mówią tylko po niemiecku.

- Jeśli jestem dobrze poinformowana, miałam uczyć dzieci angielskiego. Najłatwiej jest opanować język obcy, jeśli się ma z nim stały kontakt. Znam niemiecki na tyle, żeby porozumieć się z nimi, co i tak wkrótce nie byłoby już

konieczne.

- Dzieci są jeszcze małe.

- Tym lepiej. Nauczą się szybciej. Czy mogę zapytać, ile mają lat? Chętnie bym je poznała.

- Nie sądzę, aby było to potrzebne, panno Shelley.

Piękna, aczkolwiek pozbawiona kobiecego ciepła, pani Linden wstała. Wydaje się, że podjęła już decyzję, zanim jeszcze zaczęła rozmowę z Cariną. Carina zaś nie widziała najmniejszej możliwości wpłynięcia na zmianę jej postanowienia.

Podjęła jednak jeszcze jedną próbę.

- Pani Linden, mam doskonałe świadectwo i listy polecające. Pracowałam już z dziećmi i jestem przekonana, że sprostam wymaganiom...

- Powiem pani otwarcie - uważnym gestem dotknęła nieskazitelnie ułożone w kok rude włosy. Chciałam oddać panu Schapskiemu przysługę i dlatego pozwoliłam pani tu przyjść. Odbylam już kilka rozmów z odpowiednimi na tę posadę ludźmi. Ze względu na to, że nie ma pani doświadczenia, nie możemy niestety wziąć pani pod uwagę.

Pani Linden odwróciła się plecami do Cariny i ruszyła w stronę wyjścia. W tym samym momencie otworzyło się jedno skrzydło drzwi i niezwykle atrakcyjny mężczyzna w eleganckim, brązowym garniturze wkroczył do pokoju. Miał na sobie białą koszulę, rozpiętą pod szyją. Jego gęste, ciemne, lekko falujące włosy były nieco rozwichrzone. Radosny uśmiech rozjaśniał jego twarz, a uwagę przyciągały czarująco niebieskie oczy.

Podczas gdy Carina zastanawiała się, kim jest ten mężczyzna, pani Linden zrobiła krok do przodu i zawołała uszczęśliwionym głosem.

- Eriku! wspaniale!

Nie zauważył jeszcze Cariny,

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
której drobna sylwetka zginęła w
głębokim fotelu. Wstała z lekkim
wahaniem.

- O, dzień dobry - powiedział
niezwykle przystojny mężczyzna
podchodząc do niej - jestem Erik
von Stade.

Przez głowę Cariny przewijały
się chaotycznie przeróżne myśli.
Czy jest on wujkiem tych dzieci?
Przecież nie może być tym
biznesmenem, o którym wszyscy
mówią z takim szacunkiem? Tamten
musi być znacznie starszy.
Mężczyzna, który stał teraz
przed nią, może mieć najwyżej
koło trzydziestki.

- Dzień dobry. Nazywam się
Carina Shelley i chciałam...

Greta Linden przerwała jej.

- Ta młoda dama ubiegała się o
posadę nauczycielki.
Poinformowałam ją, że mamy już
wystarczająco dużo kandydatów do
wyboru.

Erik nie odrywał wzroku od
Cariny, podczas zadawania Grecie
pytania:

- Czy już kogoś pani
zatrudniła?

- Ależ nie. Ostatnie słowo
należy do pana. Umówiłam na
jutro trzy panie, by mógł pan
podjąć ostateczną decyzję.

- Świetnie, dziękuję za pani
trud, Greto. Teraz chciałbym
osobiście porozmawiać z tą młoda
dama.

- Oczywiście, ale muszę pana
uprzedzić, że...

- Tą sprawą zająłem pani zbyt
wiele cennego czasu, Greto. Sam
porozmawiam teraz z Cariną.

Ta elegancka kobieta mimo tak
uprzejmej odprawy zachowała
sztywną i pełną dystansu
postawę, ale Carina zauważyła,
że czuje się ona głęboko
dotknięta.

- Więc, Carino - odezwał się
Erik von Stade z uśmiechem na
twarzy. Wziął ją pod rękę i
poprowadził po puszystym

dywanie.

- Proszę usiąść ze mną na kanapie. Pani jest Amerykanką, prawda?

- Tak, skąd pan wie?

Było to zbędne pytanie i Carina uśmiechnęła się chytrze.

Erik odparł:

- Można to poznać po pani akcencie. Podoba mi się. Czy mogę zwracać się do pani po imieniu?

- Oczywiście.

Po raz pierwszy od chwili przybycia do Niemiec poczuła się naprawdę dobrze.

- Proszę mi opowiedzieć, co sprowadziło panią do Niemiec.

Bez trudu opowiedziała mu o nieporozumieniu ze szkołą. Erik słuchał i współczuł Carinie.

- Pomyłka, która może mieć nieprzyjemne następstwa. Czy wróci pani do Ameryki, jeśli nie znajdzie tu posady?

- Nie chcę wracać. Marzę o tym, by zwiedzić Europę. Ale ze względu na sytuację finansową nie będę chyba miała innego wyboru.

- Myślę, że to doskonały pomysł, aby powierzyć moje dzieci młodej nauczycielce, której językiem ojczystym jest właśnie angielski.

Wstał i podszedł do uchylonego okna.

A więc to jest ten słynny Erik von Stade. Carina nie mogła pojąć swojego szczęścia. Jeszcze kilka minut temu spotkała się z odmową, teraz wygląda na to, że jednak dostanie tę posadę.

- Gabrielo, Jens, przyjdźcie proszę do biblioteki - zawołał w stronę ogrodu.

Potem przysiadł na biurku i wyjaśnił Carinie: Jestem szefem towarzystwa zajmującego się importem i eksportem. Handlujemy głównie antykami. Angielski jest międzynarodowym językiem w

biznesie. Sam często podróżuję i chętnie zabierałbym dzieci ze sobą, dlatego chciałbym, żeby jak najszybciej opanowały angielski. Są jeszcze bardzo małe, jednak im wcześniej zaczną, tym lepiej.

Podczas gdy mówił, z rozmachem otworzyły się drzwi i dwoje dzieci o zaróżowionych policzkach rzuciło się w jego otwarte ramiona. Odwzajemnił im gorące uściski na powitanie i odwrócił się z powrotem do Cariny.

- Dzieci, to jest Miss Carina Shelley. Carino, czy mogę przedstawić ci Gabi i Jensa. Gabi ma pięć a Jens cztery lata.

Mała Gabi ukloniła się na przywitanie. Miała puciołowatą buzię, jasne śliczne loczki i te same niebieskie oczy jak jej ojciec. W przyszłości będzie zapewne czarująco piękna.

Również Jens uklonił się sztywno, przyglądając się Carinie ze zmarszczonym czołem. Miał, podobnie jak ojciec, ciemne włosy. Carina pomyślała: - matka dzieci jest z pewnością niezwykle piękna.

- Dzieci, przywitajcie pannę Carinę. Czy mogą się zwracać do pani po imieniu?

- Proszę - zgodziła się Carina, która niczego nie pragnęła tak bardzo jak miłej, przyjacielskiej atmosfery.

- Dzień dobry Gabi, dzień dobry Jens.

- Dzień dobry - nieśmiało odpowiedziały dzieci.

Potem odwróciły się do ojca i pospiesznie zaczęły mu coś tłumaczyć. Carina zrozumiała, że proszą go, by bawił się z nimi w ogrodzie.

- Zgoda - Erik von Stade dał się przekonać. - Pobawcie się przez chwilkę sami. Za kilka minut dołączę do was.

Dzieci wybiegły do ogrodu. Ojciec uśmiechając się spoglądał za nimi.

Wprawdzie dzieci wywarły na

Carinie bardzo miłe wrażenie, jednak jej uwagę przyciągał przede wszystkim ich atrakcyjny ojciec.

Erik von Stade odwrócił się w jej stronę.

- Myślę, że będzie pani do nas doskonale pasować. Muszę teraz dołączyć do dzieci, ale mam nadzieję, że wkrótce znowu panią zobaczę. Teraz zaopiekuje się panią pani Linden.

- Dziękuję panu. Dzieci bardzo mi się spodobały.

Promieniał z radości. Komplement wzruszył go do głębi.

- Niech pani mówi do mnie Erik - poprosił.

Potem podniósł jej dłoń do swoich ust, pocałował i wyszedł do ogrodu.

Carina poczuła lekkie ciepło w miejscu, które musnęła swoimi wargami. W zamyśleniu dotknęła rękę. Ten zwyczaj istniał więc nie tylko w powieściach i filmach.

Uśmiechnęła się. Uznała, że to wyjątkowo miły zwyczaj, szczególnie w wykonaniu tak pociągającego mężczyzny.

- Niestety jest żonaty - sama siebie ostrzegła. Nie mogła jednak przestać myśleć o jego niebieskich oczach.

Wychodząc Erik von Stade zostawił drzwi lekko uchylone. Carina słyszała jego rozmowę z sekretarką.

- Może pani odwołać spotkania z kandydatkami. Zdecydowałem się zatrudnić pannę Shelley.

- Ależ chyba nie mówi pan poważnie, Eriku. Przecież pan nawet nie widział pozostałych pań. Jestem przekonana, że nadają się o wiele bardziej...

- Greto, dziękuję pani za jej trud, ale Carina jest właśnie tą osobą, o jaką mi chodziło. Proszę porozmawiać z nią o wynagrodzeniu, tak jak ustaliliśmy, i zadbać o pokój dla niej.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Eriku, ona nie ma żadnego doświadczenia w tym zawodzie, jest poza tym za młoda. Muszę się stanowczo sprzeciwić pańskiej decyzji.

- Panna Shelley otrzyma tę posadę - odparł.

Potem zapanowała cisza.

Po chwili pani Linden weszła do pokoju, zamykając drzwi nieco mocniej niż było to konieczne.

- Panno Shelley, odnoszę wrażenie, że pan von Stade chce jak najszybciej załatwić tę sprawę i dlatego postanowił dać pani szansę, mimo braku doświadczenia zawodowego. Oczekujemy, że będzie pani do naszej dyspozycji w czasie nienormowanym. Proponujemy bardzo wysokie wynagrodzenie. Dzieci mają wprowadzić opiekunkę, ale również opieka nad nimi będzie czasem należała do pani obowiązków. Umowa o pracę jest na czas nieokreślony, co nie oznacza, że nie może zostać zerwana. Jeśli te warunki pani odpowiadają, dam pani później dalsze instrukcje.

2

Carina wielce zdziwiona rozglądała się wokół, podążając za pokojówką Gisela do swojego pokoju.

- Czy to jest skrzydło dla służby - zapytała nie dowierzając własnym oczom, gdy stanęła w wielkim, gustownie urządzonym pokoju.

- Nie, to jest jeden z pokoi gościnnych.

- Pani Linden życzyła sobie, żebym zamieszkała w części przeznaczonej dla personelu - rzekła Carina.

- Niech pani nie słucha pani Linden. Ja spełniam polecenia pana von Stade i radzę pani postępować tak samo. Prosił

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
mnie, żebym ten właśnie pokój
przygotowała dla pani i uważam,
że zdecydował słusznie. Tak
piękna kobieta jak pani, powinna
mieszkać w pięknym pokoju.

Carina uśmiechnęła się.

- Dziękuję, Giselo. To
rzeczywiście śliczny pokój. Nie
mogę wprost uwierzyć, że pan von
Stade przeznaczył dla mnie tak
wspaniały pokój. Jestem tu
pracownikiem, a on z pewnością
potrzebuje go dla swoich gości.

- To tylko jeden z wielu pokoi
gościnnych. Za moich czasów
jeszcze nigdy nie zdarzyło się,
żeby wszystkie były jednocześnie
zajęte. W skrzydle zamieszkałym
przez rodzinę jest dwanaście
sypialni, a na drugim piętrze
przeznaczonym dla służby jest
ich dziesięć. Chętnie pokażę
kiedyś pani cały dom.
Prawdopodobnie został zbudowany
już w XIV wieku. Podobno gościł
tu nawet król Francji Ludwik.

- Co też pani mówi! Czternasty
wiek?

- Często był przebudowywany i
modernizowany. Jednak od
początku znajdował się w
posiadaniu rodziny von Stade,
Miss Shelley.

- Giselo, czy nie zechciałabyś
mówić do mnie po imieniu?
Jesteśmy prawie w tym samym
wieku.

- Chętnie, ale tylko wówczas,
gdy będziemy same. Nie chcę
stracić posady.

- Czy pan von Stade jest taki
surowy?

- Ach, pan von Stade jest
najlepszym szefem, o jakim można
tylko marzyć. Sprawiedliwym i
uczciwym. Sam jest
zdyscyplinowany i pracowity i
tego samego oczekuje od nas.
Dokładnie wie, czego chce.
Dopóki wszystko przebiega
zgodnie z jego oczekiwaniami,
jest prawdziwą przyjemnością
pracować dla niego. Jediną
osobą, która utrudnia nam życie,
jest pani Linden.

Ostatnie słowa Gisela
wypowiedziała szeptem, po czym
odsłoniła ciężkie zasłony przy

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
drzwiach werandy.

Zanim Carina zdążyła
dowiedzieć się, co miała na
myśli mówiąc o pani Linden,
Gisela zmieniła temat.

- Masz nawet werandę, Carino.
Jest ona poprzez żywopłot
połączona z główną werandą przy
salonie. Przy okazji musisz,
koniecznie, obejrzeć ogród. Nie
widziałas jeszcze czegoś tak
uroczego.

- Własna weranda? Nie mogę
uwierzyć.

Carinie wydawało się to
wszystko pięknym snem.

- Tak, każdy z pokoi
gościnnych posiada werandę, albo
balkon. Powiedz teraz, gdzie są
twoje rzeczy, to każę je
przysłać. Aha, tutaj masz
łazienkę. Świeżą pościel i
ręczniki znajdziesz w szafie.

- Mój bagaż jest w hotelu na
Elbertstrasse.

Carina nie mogła doczekać
się, kiedy Gisela wreszcie
zostawi ją samą, aby w spokoju
mogła obejrzeć swoje mieszkanie.
W drodze do drzwi Gisela
zatrzymała się jeszcze.

- Kolację podaje się
punktualnie o dziewiętnastej.
Pan von Stade zażyczył sobie,
żebyś spożywała posiłki wspólnie
z rodziną. Ale może chciałabyś
już teraz coś przekąsić?

- Chętnie. Ze zdenerwowania
nie mogłam rano niczego
przełknąć. Ale pani Linden
mówiła przecież, że mam jeść
posiłki ze służbą.

- Już mówiłam, nie słuchaj jej
- odrzekła Gisela, śmiejąc się i
zatrząskując za sobą drzwi.

Carina stała przez chwilę w
bezruchu, wczuwając się w
atmosferę pokoju. Potem podeszła
do podwójnego łóżka i
wypróbowała materac. Najpierw
położyła się delikatnie, po czym
rozłożyła się na nim wygodnie.
Łóżko było fantastyczne.

Nie mogła tego pojąć. Co za
dziwny przypadek losu sprowadził
ją właśnie tu. Odkąd posłuchała

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
rady profesora z uniwersytetu,
by ubiegać się o posadę
nauczycielki w Niemczech, jej
życie zdawało się być kierowane
przez tajemne moce. Była
przekonana, że będzie nauczać
niesforną klasę w prywatnej
szkole, a dostała pracę jako
prywatna nauczycielka w domu
majątnego, wpływowego
biznesmena.

Carina nie zaznawała spokoju.
Wiele pytań pozostawało nadal
bez odpowiedzi. Najważniejsze z
nich, to oczywiście, jakim
wymaganiom będzie musiała
sprostać jako nauczycielka. Gabi
i Jens byli dziećmi dobrze
wychowanymi, ale bardzo
nieśmiałymi. Już teraz, na
szczęście, miała wiele pomysłów
jak zorganizować naukę, by była
urozmaicona i wesoła.

Również matka dzieci, o której
nikt dotąd nie wspomniał, nie
dawała jej spokoju. Nie
potrafiła też określić roli,
jaką spełnia w tym domu niezbyt
sympatyczna pani Linden.

Nie miała także jasności co do
własnej pozycji. Greta Linden
nakazała jej mieszkać i jadać ze
służbą, a tymczasem siedziała w
tym pięknym pokoju, a kolację
miała zjeść z rodziną von Stade.
Carina postanowiła skorzystać z
rady Giseli i spełniać wyłącznie
polecenia pana von Stade.

Carina odkryła właśnie
przestronną szafę w ścianie, gdy
nagle rozległo się pukanie do
drzwi.

- Mała przekąska. Gdzie
postawić tacę?

- Tam na stole. Dziękuję
bardzo.

Dziewczyna odeszła. Carina
wypiła herbatę i zjadła z
apetytem kanapki z serem. Jej
bagaż jeszcze nie dotarł, toteż
po jedzeniu postanowiła zwiedzić
ogród, którym tak bardzo
zachwycała się Gisela.

Otworzyła drzwi werandy i
wyszła na wykładany kafelkami
taras. Otaczał ją wysoki, gęsty
żywopłot. Zauważyła w nim dwa
korytarze; jeden z nich
prowadził na olbrzymi taras, na
którym stały metalowe meble

ogrodowe.

Na jej werandzie znajdowały się dwa wygodne leżaki. Carina miała nadzieję, że będzie miała trochę wolnego czasu, by z nich skorzystać.

Z tarasu rozpościerał się wspaniały widok. Zobaczyła szpaler cudownie kwitnących żółtych róż. Poprzez pędy róż dojrzała wielką połąć trawnika.

Spoglądając przez pnące róże, Carina zauważyła piękną scenkę. Przed nią był ogromny trawnik, który w pewnym momencie przekształcał się w plac zabaw. Na gałęzi starego dębu wisiała opona. Obok drzewa znajdowała się piaskownica, drabinka do wspinania i zjeżdżalnia.

Na trawniku, przed placem zabaw, zobaczyła Carina swego pracodawcę. Zdjął marynarkę, podwinął rękawy koszuli i bawił się z dziećmi.

Żeby móc dokładniej przyjrzeć się zabawie, Carina przesunęła się nieco i oparła o drzewo.

Mężczyzna ten na pewno kochał swoje dzieci ponad wszystko, pomyślała. Uwagę Cariny zwrócił jego muskularne ramiona. Świetnie bawił się z dziećmi podrzucając do góry piszczącą Gabi i kręcąc małym Jensem wokół siebie jak samolot.

Zmusiła się do oderwania od tej scenki, jakże sympatycznej, czując, że chętnie przyłączyłaby się do bawiących.

Powróciła na taras i ruszyła teraz drugim korytarzem w żywopłocie. Znalazła się na ścieżce przysłoniętej wysokimi krzewami i drzewami. Czuła się jak w tunelu. Po kilku metrach pojawiła się przed nią droga do cudownego ogrodu. Grządki kwiatów doskonale zachowujące symetrię otoczone były niskimi przystrzyżonymi żywopłotami. Carina zastanawiała się, ilu ogrodników zatrudnia pan von Stade.

W żywopłotach kryły się liczne korytarze. Z drugiej strony ogrodu przyciągnął uwagę Cariny rząd czerwonych pnących róż. Znowu znalazła się na wąskiej

dróżce otoczonej żywopłotem.
Doszła do miejsca, w którym
droga rozwidła się. Wreszcie
musiała zawrócić, bo droga
kończyła się.

Carina nagle zrozumiała, że
znalazła się w
ogrodzie_labiryntcie. Ciekawa
była, jaką tajemnicę kryje w
sobie ten zielony labirynt.

Błądząc po wielu dróżkach
dotarła do polany, na środku
której stała piękna altanka,
pomalowana białą farbą, otoczona
prześlicznymi różami.

Carina usiadła na ławce i nie
potrafiła wyrazić swojego
szczęścia. Jak cudownie byłoby w
tym uroczym miejscu uczyć
dzieci.

Chętnie zostałaaby tu dłużej.
Było tak cicho i spokojnie w
altance. Jednak spojrzawszy na
zegarek, zdecydowała, że musi
wracać, jeśli chce przed kolacją
rozpakować swoje rzeczy i
odświeżyć się.

Ruszyła w kierunku jedyne
przejścia w żywopłocie. Bez
problemu trafiła na polankę,
więc i droga powrotna nie
powinna nieść niespodzianek.

Carina szła szybkim krokiem,
zachwycając się tajemniczą
atmosferą niezwykłego ogrodu.

Przebyła ładny kawałek drogi,
nie zauważając wyjścia. Nagle
zatrzymała się, bo przyszło jej
na myśl, że może zabłądziła.

Wysokie krzewy wokół niej
stały się raptem ponure i
groźne. Trzymały ją w pułapce.
Carina nie miała pojęcia, gdzie
się znajduje, jak wielki może
okazać się ten ogród. Teraz
urósł w jej wyobraźni do
niespotykanych rozmiarów. Jej
spacer przeciągał się w czasie.

Za pół godziny miała zejść na
kolację i nie mogła sobie
pozwolić na brak punktualności.
Przyspieszyła kroku, ale czuła,
że ogarnia ją panika.

Przystanęła. Muszę postępować
zgodnie z logiką, pomyślała. Bez
trudu trafiłam na polankę z
altanką. Wrócę tam z powrotem i
zacznę od początku.

Na nowo wstąpiła w nią odwaga i ruszyła w stronę środka labiryntu. Teraz droga okazała się dłuższa, jednak wreszcie stanęła przed altanką.

Usiadła na ławce, by odpocząć po przebytej drodze. Właściwie znalazła się w śmiesznej sytuacji. Ale jeśli nie będzie się denerwować i pospieszy się, dotrze w porę na kolację. Niestety nie zdąży się już przebrać.

Ruszyła w drogę, ale nie znalazła jednak wyjścia z labiryntu.

Mineła już siódma. Kręciła się w koło i była bliska łez. Dlaczego musiało jej się coś takiego przytrafić? Dlaczego baczniej nie obserwowała drogi? Było jej przykro, że zbłądziła w ogrodzie, po którym w ogóle nie powinna spacerować.

Carina zrezygnowała z beznadziejnych poszukiwań i wolnym krokiem kierowała się w stronę altanki. Jeśli w ogóle uda mi się stąd wydostać, będę musiała przeżyć najokropniejsze chwile swojego życia, rozmyślała. Straci z pewnością zaufanie Erika von Stade.

Wcale się nie zdziwi, jeśli człowiek, który przywiązuje wielką wagę do tego, by w jego domu panował ład i porządek, ulegnie radom pani Linden i nie przyjmie jej do pracy.

Była już prawie ósma i w ogrodzie zrobiło się chłodniej. Carina miała na sobie tylko letnią sukienkę i trzęsła się z zimna.

Gdy Erik von Stade z trwogą na twarzy wkroczył na polankę, zobaczył zakłopotaną i zmarzniętą Carinę.

Wiedziała, że wcześniej czy później, jej nieobecność zostanie zauważona, że ktoś wyruszy na poszukiwanie. Miała jednak nadzieję, że tym kimś, będzie ktoś ze służby. Nie liczyła się z tym, że uwolni ją z labiryntu jej nowy pracodawca. Erik von Stade oparł się

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
niedbale, z rękoma w kieszeniach
spodni, o altankę. Carina nie
była w stanie wydusić z siebie
ani jednego słowa.

- Halo, panno Shelley. Czy nie
jest pani głodna - spytał,
udając powagę, choć
prawdopodobnie doskonale się
orientował, co się jej
przydarzyło.

Carina wstała.

- Tak. Przepraszam, że nie
przyszłam na kolację. Niestety,
zblądziłam w ogrodzie.
Próbowałam znaleźć wyjście, ale
całkowicie straciłam orientację.

- Czego pani tu właściwie
szukała?

Miał przyjazny wyraz twarzy,
lecz jego rozbawione spojrzenie
złościło Carinę.

- Chciałam obejrzeć ogród,
zanim dotrze mój bagaż. Gisela
tak bardzo się nim zachwycała...

- Pani ciekawość zwiodła panią
zbyt daleko z drogi.

Jego ton rozdrażnił ją do
głębi. To było jak
przesłuchanie. Czy był naprawdę
zły, czy żartował? Niezależnie
od tego, co on sobie w tej
chwili myśli, nie podobało jej
się, że stoi przed nim jak
dziecko przyłapanie na złym
uczynku.

- Panie von Stade. Już
przeprosiłam. Przyznaję, że
powinna zachować większą
ostrożność. Ale trzeba było mnie
też uprzedzić, że do niektórych
części ogrodu wstęp jest
wzbroniony. Poza tym nie miałam
pojęcia o tym, że to
ogród labirynt. Obiecuję, że w
przyszłości będę go omijać, a
jeśli są tu jeszcze inne
miejsca, w których jestem
niemile widziana, to proszę mnie
z góry uprzedzić.

Erik von Stade zaśmiał się.

- Obiecała pani zwracać się do
mnie po imieniu. Nie pamięta
pani? Pani marznie?

Zdjął swój cienki sweter i
położył Carinie na ramionach. -
Dla pani nie ma żadnych zakazów.

Musi pani jedynie zachować większą ostrożność w trakcie wypraw.

Jego promieniste, niebieskie oczy wpatrywały się głęboko w jej błyszczące zielone oczy. Przez moment patrzyli na siebie bez słowa. Carinę ogarnęło nieznane uczucie.

- Kazałem podgrzać pani kolację - powiedział Erik przerywając milczenie. - Na pewno jest pani głodna. Idziemy.

Wziął ją za rękę. Potem szli przez labirynt, który poprzednio ją tak przeraził. Ciągnął ją za sobą jak nieposłuszne dziecko. Czy wmówiła sobie, że jego silny uścisk jest pełen czułości? Prawdopodobnie w obu wariantach tkwiła przesada. Carina przyłapała się na tym, że na zbyt wiele pozwala swojej fantazji. Została zatrudniona przez Erika von Stade i nic poza tym.

Wkrótce dotarli do wyjścia i znaleźli się w pobliżu dwuszeregu pnących róż, które zwabiły ją do labiryntu. Erik przystanął i odwrócił się w stronę Cariny.

- Nie powinna się pani obawiać tego ogrodu. Może pani tu przychodzić, gdy tylko tego zapragnie. Zdradzę pani tajemnicę. Tu...

Odsunął cierniste rośliny i wskazał na ukrytą pod nimi tabliczkę metalową.

- Proszę przeczytać.

- 1562 - powiedziała Carina - to na pewno data.

- Tak, w tym właśnie roku moi przodkowie założyli ten ogród. Od tamtej pory całkowicie zdziczał. Przed kilkoma laty kazałem go urządzić na nowo. Ta data jest kluczem do ogrodu. Raz w prawo, 5 razy w lewo, 6 razy w prawo i dwa razy ponownie w lewo. W ten sposób trafia się do wyjścia. Za to droga do środka nie sprawia żadnych trudności - zaśmiał się.

Carinie nie wydawało się to wcale śmieszne. Nie mogła nawet zmusić się do uśmiechu. Dotarli

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
do tarasu przy jej pokoju.

- Skąd pan wiedział, gdzie
mnie znaleźć? - zapytała przed
drzwiami swojej sypialni.

- Zauważyłem panią w ogrodzie,
podczas zabawy z dziećmi. Gdy
później nie pojawiła się pani na
kolacji, pomyślałem, że błąka
się pani po ogrodzie.

- Dziękuję, że mnie pan
uratował. Mogła być to dla mnie
długa i zimna noc.

- Uczyniłem to z przyjemnością
- powiedział, podczas gdy ich
spojrzenia spotkały się znowu.

- Czy mam kazać podać pani
kolację do pokoju?

- Bardzo proszę.

Carina pragnęła zostać sama,
nie odzyskała jeszcze równowagi
po koszmarnej wędrówce po
ogrodzie.

- Śniadanie jemy z dziećmi o
ósmej. Mogłaby je pani wtedy
nieco lepiej poznać. Musimy też
jeszcze porozmawiać o pani
obowiązках. Bagaż pani dotarł
już. Proszę teraz wypocząć.

- Tak, chętnie to uczynię,
panie von Stade.

Z niejaką pretensją pokręcił
głową.

- Czy nie nazywam się Erik?

- Erik - wyszeptała
spoglądając na niego spod rzęs.
Nie było łatwo zwracać się do
niego po imieniu. Wydawało się
jej, że tkwi w tym zbyt dużo
poufałości. To uczucie
potęgowało się jeszcze, gdy on z
miłym, niemieckim akcentem
wymawiał jej imię.

- Tak, już lepiej, piękna
Carino - uśmiechnął się do niej
i odszedł.

Carina odetchnęła z ulgą. Tym
razem się jeszcze udało.
Nieostrożność nie skończyła się
utrata posady. Zjadła smaczną
kolację, którą pokojówka
przyniosła jej do pokoju, a
potem poukładała swój skromny
dobytek w szafach i regałach.

Następnie wykąpała się w eleganckiej łazience i wreszcie poczuła się odprężona. Nadal jednak nie mogła uwierzyć w szczęśliwy koniec tej pechowej wyprawy do ogrodu.

3

Carina nastawiła budzik na wczesną porę, by następnego ranka bez pośpiechu ubrać się, a przede wszystkim punktualnie stawić się na śniadaniu.

Nie miała pojęcia, jaki strój obowiązuje w zwykły, roboczy dzień w tak eleganckim domu. Jej wybór padł na lekką, skromną sukienkę. Powietrze było wprawdzie jeszcze chłodne, ale słońce obiecywało piękny, ciepły dzień.

Krótko przed ósmą wyruszyła na poszukiwanie pokoju, w którym podawano śniadanie. Szybko dobiegły do niej głosy, a wśród nich męski bas pana von Stade. Podążyła za dochodzącymi odgłosami i wnet dotarła do jadalni bogatej w okazałe, kryształowe lichtarze, wspaniałe meble antyczne, orientalne dywany.

Pan domu rozmawiał przez telefon, opierając się o kredensik. Miał na sobie ciemny, doskonałego kroju garnitur i wyglądał niebywale atrakcyjnie.

- Dzień dobry, Carino -
pozdrowił ją po odłożeniu słuchawki.

- Dobrze, że przyszła pani nieco wcześniej. Możemy porozmawiać, zanim Urszula przyprowadzi dzieci.

Zaprowadził ją do niemalże świątecznie nakrytego stołu i przysunął krzesło.

- Podoba się pani jej sypialnia?

Pytanie wydało się Carinie absurdalne. Pomyślała o małym

pokoiku, który dzieliła z kuzynką Jeną kiedy skończyła pięć lat. Jej rodzice zginęli w wypadku samochodowym. Prawie wcale ich nie pamiętała. Przygarnęło ją wujostwo. Carina nie czuła się nigdy prawdziwym członkiem tej rodziny.

Ten styl życia, który miał się stać teraz choć przez jakiś czas jej udziałem, nie dał się w żaden sposób porównać z jej doświadczeniami z dzieciństwa.

- Tak, panie... Eriku. Jest wspaniała. Bardzo mi się podoba
- odpowiedziała cichym głosem.

Nie czuła się pewnie w tym przepychu. Erik von Stade zdawał się ją rozumieć.

- Proszę się odprężyć, Carino. Odnoszę wrażenie, że nie czuje się pani swobodnie. Dom jest za duży dla naszej małej rodziny. Ale można go polubić.

Podano śniadanie. Podczas jedzenia Erik wyjaśnił Carinie, na czym polegać będą jej obowiązki. Wysokość wynagrodzenia przekroczyła jej najśmielsze wyobrażenia. Erik podkreślił, że w czasie wolnym od pracy może robić wszystko, na co ma ochotę.

Ich rozmowę przerwał dzwonek telefonu. Gisela podniosła słuchawkę.

- Przepraszam, panie von Stade, pani Linden chce z panem rozmawiać.

Wziął słuchawkę, rozmowa była krótka, rzeczowa, po czym wrócił do stołu.

- Niestety, muszę już iść. Aha, Giselo... pani Linden zje dziś z nami kolację. Carino, chciałbym, żeby nauka była dla dzieci bardziej zabawą, niż obowiązkiem. Szofer jest w każdej chwili do pani dyspozycji. Proponuję wybrać się z dziećmi na wycieczkę i jak najwięcej mówić do nich po angielsku. Jestem przekonany, że one panią polubią.

Podczas gdy rozmawiał z Cariną, do pokoju weszła Gabi i Jens. Padli ojcu w ramiona. Po ciepłym przywitaniu odwrócił się

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
z niezwykle poważnym wyrazem
twarzy w stronę ciemnowłosej
dziewczyny towarzyszącej
dzieciom.

- Urszulo, dzieci spóźniły się
o cały kwadrans - oznajmił
ostrym tonem - śniadanie jadamy
o ósmej i nie życzę sobie, żeby
w przyszłości dochodziło do
takich sytuacji. Już czas na
mnie. To się nie może powtórzyć.

- Tak, panie von Stade -
powiedziała Urszula cienkim
głosem.

Erik ruszył w stronę drzwi.
Carina odprowadziła go
zdziwionym wzrokiem. Nie znała
go z tej strony. Po raz pierwszy
zobaczyła, że potrafi być surowy
i wyniosły.

Urszula z zakłopotaniem
usiadła obok dzieci. Carinie
było przykro z powodu tego, co
spotkało dziewczynę. Urszula
była od niej o kilka lat
młodsza. Miała kształtną buzię i
duże brązowe oczy.

- Nazywam się Carina Shelley -
przedstawiła się.

Chcąc dodać dziewczynie odwagi
z uśmiechem uzupełniła: Jestem
nauczycielką angielskiego.

- Wiem, jestem opiekunką
dzieci, na imię mam Urszula.

- Pan von Stade postąpił chyba
zbyt surowo. Gisela wspominała
mi, że jest sympatycznym szefem,
ale odniosłam teraz inne
wrażenie. Nawet nie spytał o
powód spóźnienia.

- Jens oblał Gabi wodą i
musiałam wysuszyć jej włosy i
przebrać. Pan von Stade wymaga,
aby wszystko grało i nie
interesują go usprawiedliwienia.
Dopóki wszystko przebiega bez
zakłóceń, jest rzeczywiście
świetnym szefem. Również dzieci
są urocze.

Urszula uśmiechnęła się do
dzieci, dając w ten sposób wyraz
szczerej do nich sympatii.

- Ale o tym wszystkim pani
przecież wie.

- Jak to, niby skąd?

- My, to znaczy służba, sądziliśmy, że jest pani przyjacielem rodziny, albo krewną...

- Nie, nie jestem ani przyjacielem rodziny, ani krewną.

- Naprawdę? - Urszula zamyśliła się.

- Co się stało Urszulo?

- Nic, tylko że pani Linden poleciła nam przygotować pokój dla pani w skrzydle dla personelu. Teraz okazuje się, że mieszka pani w pokoju gościnnym.

Teraz Carina zrozumiała. Zrobiło jej się przykro, że z jakiegoś powodu została wyróżniona. Obawiała się, że Urszula ma jej to za złe.

Życie w tym domu może okazać się trudne, jeśli nie uda mi się zaprzyjaźnić z koleżankami, pomyślała.

- Będę przez jakiś czas potrzebowała pani pomocy, dzieci muszą się do mnie przyzwyczaić, zanim rozpoczniemy naukę. A panią one chyba bardzo lubią?

Urszula nabrała nieco zaufania do Cariny i podczas śniadania opowiedziała jej o przyzwyczajeniach i charakterze dzieci. Carina zorientowała się w ich rozkładzie dnia i omówiła z opiekunką plan zajęć.

- Chciałabym następne dni spędzić w pani i dzieci towarzystwie. Moglibyśmy się lepiej poznać - zaproponowała.

Urszula wyraziła zgodę. Po śniadaniu wybrali się do ogrodu i bawili w chowanego. W porze obiadowej Carina uznała, że potrzebna jest jej chwila odprężenia. Odszukała Giselę, która w jadalni czyściła srebra.

- Halo, czy to przygotowania do wielkiego przyjęcia? - zapytała.

- Nie, srebra czyści się codziennie. Pani Linden sprawdza je i jeśli coś jest nie w porządku, dostajemy za swoje.

- Tak? Jest chyba bardzo

wymagająca?

- Owszem, ale przede wszystkim się strasznie wywyższa.

- Często uczestniczy w posiłkach?

- Zbyt często - odpowiedziała Gisela i mrugnęła do Cariny, która chętnie poznałaby więcej szczegółów, ale ten temat wyraźnie drażnił dziewczynę, więc zaniechała dalszych pytań.

- Myślałam, że może znajdziesz wolną chwilę, żeby pokazać mi dom.

- Ależ chętnie.

Gisela natychmiast wstała z krzesła.

- Może później? Powiedz mi, kiedy będziesz miała trochę czasu.

- Zdążę z robotą.

Gisela ruszyła do drzwi, dając znak Carinie, by szła za nią.

Obeszły wszystkie pomieszczenia, łącznie z kuchnią. Carina podziwiała kominki, które znajdowały się we wszystkich prawie pokojach.

- Są sprawne. Zimą często się z nich korzysta - opowiadała Gisela. - Pan von Stade bardzo sobie ceni przytulny nastrój.

Na pierwszym piętrze znajdował się gabinet pana von Stade, a także pokoje dzieci, pokój Urszuli, pokój zabaw i liczne pokoje gościnne. Na końcu korytarza zatrzymały się przed dużymi dwuskrzydłowymi drzwiami.

- To jest pokój pana von Stade. Tyle pięknych pokoi dla samotnego mężczyzny.

Gisela otworzyła drzwi.

Co się stało z panią von Stade, zastanawiała się Carina. Chwyciła Giselę za ramię.

- Chyba nie powinniśmy tu zaglądać. Nie wiem, czy byłby zadowolony.

- Ale te pokoje są takie wspaniałe, Carino. Nie będziesz

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
miała pełnego wyobrażenia o tym
domu, jeśli ich nie zobaczysz.

Weszły do olbrzymiego pokoju,
w którym uwagę przyciągało
przede wszystkim podwójne łóżko
sporych rozmiarów. Przed
pokaźnym kominkiem stały dwa
fotele. Obok znajdował się drugi
pokój z biurkiem przy oknie i
wysokimi regałami na książki.
Następnie przeszły do garderoby
wyposażonej w ścienne szafy i
rzeźbione komódki. Przed dużym
lustrem w złotej ramie stał
maleńki stolik.

- Ten pokój urządzono na rok
przed śmiercią pani von Stade.
Szkoda, że teraz stoi pusty.

- To był pokój matki Jensa i
Gabi?

- Tak, Hilda von Stade była
kobietą o nieprzeciętnej
urodzie. Zmarła podczas porodu
Jensa. Ale chłopiec ma się o tym
nigdy nie dowiedzieć. Tak sobie
życzy pan von Stade.

Wróciły do sypialni. Carina
zwróciła uwagę na trzy
fotografie w ramach stojące na
biurku. Rozpoznała zaróżowione
buzie Jensa i Gabi. Trzecia
fotografia przykuła jej uwagę.
Była to twarz pięknej, młodej
kobiety o niezwykle delikatnej
urodzie i wspaniałych, jasnych
włosach.

- Czy to żona Erika? - spytała
Carina.

Wzięła fotografię do ręki i
czekała na odpowiedź Giseli.

- Ależ, bardzo proszę! - od
strony drzwi dobiegł hałaśliwy
głos kobiety.

Carina wystraszyła się i
omalże nie wypuściła fotografii
z rąk. Czuła się jak dziecko
przyłapanie na złym uczynku.
Odstawiła zdjęcie na miejsce i
odwróciła się. Greta Linden
stała przed nią ze złowrogo
błyszczącymi oczyma.

- Giselo, może pani odejść.
Później z panią porozmawiam -
burknęła do pokojówki.

- Szanowna pani, ja...

- Może pani odejść.

- Tak jest, szanowna pani -
Gisela z przerażeniem spojrzała
w stronę Cariny i wyszła.

- Panno Shelley, czego pani
szukała w tym pokoju - zwróciła
się Greta do Cariny.

- Gisela oprowadzała mnie po
domu - odpowiedziała Carina
lekko trwożliwym głosem.

W obecności tej wyniosłej
kobiety czuła się nieswojo.

- Czy to powód, by wdzierać
się do prywatnych pomieszczeń
pana von Stade. Zachowuje się
pani niezwykle zuchwale.

- Zapewniam panią, że nie
miałam złych zamiarów. Gisela
chciała mi pokazać
najpiękniejsze pokoje.

Carina broniła się zaciekle.
Czy Gisela miała większe prawo
do przekraczania tych progów?

- Pouczę Giselę, gdzie
zwiedzanie domu powinno mieć
swoje granice - powiedziała
Greta zimnym tonem. - A odnośnie
pani pytania: - kobieta na
fotografii, to zmarła żona pana
von Stade. Ale to nie jest pani
sprawa. Pani tu tylko pracuje,
panno Shelley. A jeśli nadal
będzie pani przekraczać swoje
kompetencje, pani obecność w tym
domu będzie zagrożona. Życie
prywatne pana von Stade nie
powinno być przedmiotem pani
zainteresowań. I jeszcze jedno.
Niech pani nie ośmiela się
zwracać do swego pracodawcy po
imieniu, niezależnie od tego,
czy w jego obecności, czy poza
jego plecami.

Carina nie miała ochoty kłócić
się z tą kobietą. Była raczej
zainteresowana tym, by schodzić
jej z drogi.

- Proszę mi wybaczyć, pani
Linden. Dzieci już na pewno się
przebudziły - powiedziała
chłodno. Ominęła Gretę i szybkim
krokiem opuściła pokój,
zamknąwszy za sobą drzwi.

Mimo starań, by sprawić
wrażenie opanowanej, była
głęboko poruszona tym
wydarzeniem.

Co myśli sobie ta Greta.
Została jej przedstawiona jako sekretarka pana von Stade, ale wyraźnie zajmuje eksponowaną pozycję w tym domu.

Rozważania Cariny przerwało pukanie do drzwi. W pierwszej chwili chciała wydostać się z pokoju przez taras. Nie miała zamiaru wysłuchiwać pretensji Greta. Podeszła jednak do drzwi i uchyliła je.

Odczuła ulgę, gdy w korytarzu zobaczyła Giselę.

- Wejdz. - Carina wpuściła ją do pokoju i szybkim ruchem zamknęła drzwi.

- Chciałam cię przeprosić. Przeze mnie naraziłaś się pani Linden. Nie uważam, żebyśmy popełniły jakieś przestępstwo. Pan von Stade nie zabrania wchodzenia do swego pokoju.

- Nie musisz mnie przeproszać. Mam nadzieję, że pani Linden nie robiła ci wymówek.

- Nic mnie nie obchodzi jej uwagi. Jak już mówiłam, spełniam życzenia pana von Stade.

- Jaka jest jej rola w tym domu? Co ją upoważnia do wydawania nam poleceń?

- Jest główną sekretarką pana von Stade. Jako że sam często podróżuje, zleca jej pieczę nad swoimi sprawami służbowymi. Ona zaś rozszerzyła sobie te uprawnienia i rozkazuje nawet w domu.

- A on na to pozwala?

- Nikt się dotąd nie skarżył. On nie wtrąca się do tych spraw. My zaś staramy się po prostu schodzić jej z drogi i nie przejmować się.

- Nie przekonuje mnie to. Czy nie kryje się za tym coś więcej?
- Carina zamyśliła się.

- Ona by sobie pewnie życzyła, żeby coś się za tym kryło. Carino, muszę wracać do pracy.

Wyszła, zanim Carina zdążyła zadać kolejne pytanie.

Carina wiedziała, że o wielu

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
rzeczach nie ma jeszcze pojęcia.
Postanowiła nie dać się
zastraszyć Grecie Linden.

Ku zdziwieniu Cariny podczas
kolacji panowała przyjemna
atmosfera. Erik był uprzejmy,
zaś Greta nie wspominała o
południowym incydencie.

Erik mówił o swojej podróży
służbowej do Salzburga. Obiecał,
że zabierze dzieci do kopalni
soli w Bad Reichenhall i
opowiadał o długich, ciemnych w
niej korytarzach, a także o tym,
że turyści zwiedzający kopalnię
muszą zakładać czarną odzież
ochronną.

Jens i Gabi piszczełi z
radości. Carina słuchała z
zaciekawieniem.

W obecności Erika czuła się
spokojnie i pewnie. Pytała go o
okolicę Salzburga. On udzielał
jej obszernych odpowiedzi i
zapropował, żeby towarzyszyła
jemu i dzieciom w planowanej
wycieczce.

Greta Linden prawie nie
uczestniczyła w rozmowie,
sprawiała wrażenie osoby
życzliwej, choć nieco chłodnej.
Carina czuła się swobodnie i
nawet zapomniła o ich
wcześniejszej sprzeczce.

- W przyszłym tygodniu będę
musiał spędzić trzy dni w Paryżu
- oznajmił Erik von Stade, gdy
po kolacji siedzieli jeszcze
przy lampce wina. Dzieci były
już w łózkach.

- Och, Eriku - odezwała się
Carina - zazdroścę panu tych
podróży.

wystraszyła się, ledwo
wypowiedziawszy jego imię.
Poczuła, jak krew uderza jej do
głowy, i niepewnie zerknęła w
stronę Grety, która odwzajemniła
się jej swoim typowo mroźnym
spojrzeniem.

- Chciałam powiedzieć, panie
von Stade - poprawiła się
natychmiast.

Erik odstawił swój kieliszek i
przyglądał się jej ze
zdziwieniem.

- Co się stało? - spytał. -
Chciałem, żeby zwracała się pani
do mnie po imieniu i nadal o to
proszę.

Carina nie odważyła się
spojrzeć na Gretę Linden. Teraz
dopiero musiała ją znienawidzić.
Zabieganie o polepszenie
stosunków między nimi nie
miałoby sensu. Zapanowała
głęboka cisza. Carina
przygryzała wargi.

- Jestem już zmęczona. Proszę
mi wybaczyć - wymamrotała
wstając. Chciała być sama, by
ukryć zmieszanie.

Uspokoiła się dopiero
znalazwszy się w swoim pokoju.

Na szczęście, w ciągu
następnych dni, pani Linden
pojawiała się bardzo rzadko.
Carina zdążyła się zadomowić.
Dzieci były miłe, serdeczne i
sprawiały dużo radości.

Olsniewała ją ogromna
posiadłość Erika von Stade,
którą poznawała w towarzystwie
Jensa i Gabi. Dzieci uczyły się
języka w trakcie zabawy, gdyż
Carina wszystkie przedmioty, z
którymi się stykali, nazywała po
angielsku.

Pana domu widywała regularnie
przy kolacji. Niekiedy wracał do
domu wcześniej i bawił się z
dziećmi. Codziennie sprawdzał,
czy robią postępy w nauce
angielskiego i był zadowolony z
pracy Cariny. Wprawdzie nie
chwalił jej, ale jego spojrzenie
mówiło, że akceptuje stosowane
metody nauczania.

W domu von Stade była taka
tradycja, że po kolacji, gdy
dzieci już spały, dorośli
zasiadali w salonie przy kawie i
koniaku.

Podczas nieobecności Greta,
Erik i Carina prowadzili długie
i ciekawe rozmowy. Carina
uwielbiała te godziny.
Przebywanie w towarzystwie tego
fascynującego mężczyzny było dla
niej prawdziwą rozkoszą.

Natomiast gdy przebywała z
nimi Greta, rozmowa nie kleiła
się. Jej chłodne spojrzenia
dawały Carinie do zrozumienia,

że jest niepożądana w towarzystwie. Stale sprowadzała rozmowę do spraw służbowych, skutecznie eliminując z niej Carinę. W takie wieczory Carina udawała się zwykle wcześniej do swojego pokoju.

Pewnego gorącego wieczoru, w kilka tygodni po jej przybyciu do domu von Stade, Carina siedziała z Erikiem przy kawie i lodach.

- Duszno tu. Czy nie miałyby pani ochoty na mały spacer, Carino? - zapytał Erik.

Carina wyraziła zgodę i wraz z Erikiem opuściła salon, udając się w stronę głównego tarasu. Erik prowadził wąską dróżką w kierunku ogrodu. Zatrzymali się przy szpalerze pnących róż. Słońce chowało się powoli za horyzontem, ale nadal było ciepło.

- Dzieci robią postępy, pani nauczycielko - zauważył Erik z uśmiechem. Teraz chcę się przekonać, czy i pani się czegoś nauczyła.

- O czym pan myśli? - spytała zdumiona Carina.

- Chcę się przekonać, czy znajdzie pani drogę przez labirynt, nie patrząc na tabliczkę z datą.

- Spróbuję. - Carina ruszyła poprzez gęsty żywopłot, który pierwszego wieczoru był dla niej zagadką nie do rozwiązania.

Nie zapomniała liczby 1562. Musiała ją odwrócić, by trafić do altanki. Zaprowadziła Erika von Stade do serca labiryntu i stanęła przed szokująco pięknymi różami, oplatającymi altankę.

Przechyliła jeden z pąków w swoją stronę, by nacieszyć się jego wonią.

- Róże to moje ulubione kwiaty.

- A pani ulubiony kolor? - zapytał.

Jego głos był przepojony czułością. Carina spojrzała na niego ze zdziwieniem.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Czerwony, jak te róże -
odpowiedziała, nie mogąc oderwać
oczu od jego twarzy.

- To znaczy, że jest pani
romantyczna.

zerwał lekko rozwiniętą różę i
dokładnie pousuwał z niej kolce.

- Najpiękniejsza róża dla
najpiękniejszej kobiety -
powiedział wkładając ją Carinie
w dziurkę od guzika jej letniej
bluzki.

Przez moment jego ręka
spoczywała na jej dekolcie i
Carina poczuła ciepło na
piersiach.

Wstrzymała oddech nie mogąc
uciec od jego spojrzenia.

Nie była w stanie myśleć
spokojnie, gdyż wszystko wokół
rozpływało się w różowej mgle.
Czuła na sobie spojrzenie
niebieskich oczu Erika. Położył
dłonie na jej ramionach i
przyciągnął do siebie.

Carinę ogarnęły dreszcze, nie
wiedziała, co się dzieje. Erik
pocałował ją, a ona poddawała
się podnieceniu, jakie ten
pocałunek wzniesił. Marzyła, by
na zawsze pozostać w jego
ramionach.

Gdy ją wypuścił z ramion,
żadne z nich nie wypowiedziało
ani jednego słowa. Erik położył
rękę na jej ramionach i tak szli
obok siebie w stronę domu.
Zatrzymali się przed jej małym
tarasem.

- Nie usiądziemy jeszcze na
chwilę? - spytała zapraszająco.

- Nie, nie powinienem, nie
możemy zrobić niczego więcej -
oświadczył uśmiechając się.

Uścisnął jej dłoń, życzył
dobrej nocy i odszedł.

Carinie wydawało się to
wszystko bajką, długo nie mogła
zasnąć. wciąż powracała myślą do
pocałunku w ogrodzie i zdawało
się jej, że nadal czuje usta
Erika.

W ciągu kilku tygodni
całkowicie odmieniło się jej
życie. Erik von Stade był

uznanym i szanowanym
biznesmenem, a jej pracodawcą.
Był co najmniej o dziesięć lat
od niej starszy. Pocałował ją,
jak żaden inny mężczyzna
dotychczas. To ją właśnie
przerażało.

Wewnętrzny głos ostrzegał - on
jest rozważny i doświadczony.
Nie oczekuj, że za jego
przyjaźnią kryje się głębokie
uczucie. Jego pocałunek wyrażał
szaleńczą namiętność, ale to był
tylko pocałunek.

Carina już dość dobrze poznała
Erika w czasie ich częstych,
wieczornych rozmów i
zorientowała się, że nie szuka
on łatwej przygody.

Co więc miał oznaczać ten
pocałunek? Carina czuła, że
zainteresowanie tym fascynującym
człowiekiem przybierało na sile.
Czy miała prawo sądzić, że on
odwzajemnia jej uczucia. Jej
serce zaczęło bić mocniej.
Byłoby pięknie, jeśli między nią
a Erikiem istniałoby coś więcej
niż sympatia.

4

Następnego ranka Carina zeszła
na śniadanie na krótko przed
ósmą. Miała podkrążone oczy, bo
niewiele tej nocy spała. Myśl o
tym, że niebawem zobaczy Erika,
sprawiła, iż była w wyśmienitym
nastroju.

Jadalnia była pusta, ale z
korytarza dobiegały już wesołe
okrzyki Gabi i Jensa. Po chwili
dzieci wbiegły do jadalni,
witając się z Cariną z przesadną
czułością.

Carina usiadła z nimi do
stołu. Ogarnęło ją przecucie,
że dzień będzie pełen
przyjemnych niespodzianek.

Jej znakomity nastrój uległ
nieco pogorszeniu, gdy do pokoju
wkroczyła Greta Linden w
eleganckim, lnianym kostiumie i
w wytwornej fryzurze. Za nią

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
podążała Gisela z kartką papieru
i ołówkiem w ręku.

- Czy zanotowała pani już,
Giselo? Hotel "Ile des Fleurs" w
Vichy, Francja. Prawdopodobnie
wrócimy w piątek. Gdyby się coś
zmieniło, zadzwonię. I proszę
wysłać bagaż pana von Stade na
lotnisko. Samolot odlatuje dziś
o piętnastej.

- Tak jest, szanowna pani -
Gisela przytaknęła i notowała
dalej.

- Tatuś znowu wybiera się w
podróż? - spytała ze smutkiem
Gabi.

- Obiecał, że urządzimy sobie
piknik, gdy wróci - oświadczył
Jens z radością.

Do stołu przysiadła się
opiekunka dzieci. Dziewczęta
rozmawiały. Carina starała się
nie pokazać swego rozczarowania
z powodu wyjazdu Erika.

Po śniadaniu, gdy dzieci
wybiegły na powietrze, podeszła
do Giseli, która na klatce
schodowej czyściła bogato
zdobione poręcze.

- Halo, Carino, coś nie w
porządku? - zapytała Gisela.

- Dlaczego pytasz?

- Masz taki wyraz twarzy...

- Naprawdę? Nie, trochę się
tylko zamyśliłam... Chciałam
wczoraj wieczorem zapytać o coś
pana von Stade, wyleciało mi to
z głowy. Czy może wiesz, gdzie
on teraz jest?

- Mam nadzieję, że nie było to
nic ważnego. Jest w swoim
biurze, a stamtąd ma się udać,
wraz z panią Linden, prosto na
lotnisko.

- Z panią Linden?

Carina przypuszczała, że
Gisela się pomyliła.

- Gdy pan von Stade ma ważne
sprawy do załatwienia, zabiera
ją często ze sobą.

Carinę złościło, że tak silnie
odczuwa rozczarowanie i bała
się, że może zatracić poczucie

rzeczywistości. Nie mogła jednak stłumić zazdrości o panią Linden, tak bardzo przez nią nie lubianą. Ta nieciekawa osoba ma zaznać szczęścia przebywania przez pięć dni w towarzystwie Erika, podczas gdy jej pozostanie tylko tęsknota.

Tydzień mijał szybko. Carina obiecała zabrać dzieci na wspaniałą wycieczkę. Cel mogli wybrać same.

W czwartek szofer zawiózł ich do niewielkiego zameczku myśliwskiego. Cudowne tarasy i wieżyczki sprawiały, że wyglądał jak z bajki. Nie brakowało nawet fosy. Był ślicznie usytuowany pośrodku jeziora, po którego tafli pływały kaczki i łabędzie.

Zwiedzali zamek. Jensa najbardziej zachwycała stara broń, której nie brakowało w żadnej ze starych komnat. Niesamowitą radość sprawiło dzieciom karmienie ryb z wysokości dawnego mostu kolejowego. Całe ławice ryb toczyły walkę o okruchy chleba rzucone przez dzieci do wody. Carina musiała się sporo natrudzić, by namówić dzieci do opuszczenia mostku. Nawet gdy zabrakło już chleba, nie chciały się ruszyć z miejsca.

Carina namówiła Urszulę, by wzięła sobie dzień wolny. Opiekunka dzieci rzadko była zastępowana przez inną osobę, więc chętnie skorzystała z propozycji. Urszula opowiadała, że ma przyjaciela we Frankfurcie i z przyjemnością odwiedziłaby go.

Postanowiła spędzić noc u rodziców, więc Carinę nie obowiązywały żadne terminy. Ulegając nagłemu kaprynowi poprosiła szofera, by zatrzymał samochód przed małą restauracją. Gabi i Jens szaleli z radości, że będą mogli jeść w najprawdziwszym lokalu.

- Ale pod jednym warunkiem - powiedziała Carina, gdy zahamował samochód.

- Możecie zamówić, co wam się podoba, ale po angielsku.

Dzieci broniły się jak mogły, ale były to tylko żarty, co

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
poznała po ich szelmowskich
minach. Zamówieniu towarzyszyło
dużo radości. Również kelnerka,
nieźle ubawiła się małymi
gośćmi.

Gdy cała trójka niezmiernie
zmęczona dotarła do domu, Carina
znalazła jeszcze, ku własnemu
zaskoczeniu siły, by wykąpać
dzieci i opowiedzieć im bajeczki
na dobranoc. Gabi i Jens zasnęli
tylko godzinę później niż
zwykle. Carina uznała, że był to
bardzo udany dzień.

Zasnęła natychmiast. We śnie
widziała parę niezwykle
niebieskich oczu, które zbliżały
się do niej. I jeszcze raz
przeżywała te nieopisane
uczucia, które wzniecił
pocałunek Erika.

Raptem Carinę zbudził
gwałtowny atak kaszlu. Nie
chciała otwierać oczu, by tylko
śnić dalej. Schowała twarz w
poduszkę, ale kłujący swąd
docierał do nozdrzy i wywoływał
kaszel.

Poderwała się z łóżka i
spojrzała na budzik. Była
trzecia nad ranem. Uświadomiła
sobie, że w jej pokoju
rozprzestrzenia się dziwny
zapach, szybko zapaliła więc
światło. Przerażona ujrzała dym
przenikający przez szczeliny w
drzwiach do jej pokoju. W domu
paliło się.

Od razu pomyślała o dzieciach,
które spały same na pierwszym
piętrze. Służba na drugim
piętrze mogła jeszcze nie
zauważyć ognia.

Carina nawet nie zarzuciła
szlafroka na cienką piżamę tylko
wbiegła do łazienki, chwyciła
kilka ręczników z wieszaka i
zamoczyła je w wodzie. Jednym z
nich zakryła nos i usta i
ostrożnie uchyliła drzwi.
Odrzucił ją gęsty dym, więc
szybko zamknęła drzwi. Mogła
próbować wyjść przez taras, ale
wtedy miałyby trudności z
ponownym dostaniem się do środka
domu.

Nie mogła tracić czasu. Życie
dzieci było w
niebezpieczeństwie.

Carina zasłoniła twarz mokrym

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
ręcznikiem i przedzierała się
przez duszący dym, aż wreszcie
powietrze stało się lżejsze i
wzrokiem mogła ogarnąć korytarz.

Nigdzie nie dostrzegła
płomieni, więc pobiegła na
schody i krzyknęła z
przerażenia. Z kuchni wydobywały
się jasne płomienie, które
zaczęły ogarniać schody
prowadzące na pierwsze piętro.

Jeśli się pospieszy, zdąży
zabrać dzieci z łóżek i zbiec z
nimi bezpiecznie na dół, zanim
odcięte zostanie wyjście.

Wpadła do pokoju Gabi. W
korytarzu kłębił się dym, który
na szczęście nie dosięgnął
jeszcze pokoi dzieci.

- Gabi, Gabi, obudź się -
krzyczała Carina potrząsając
dziewczynką.

Gabi otworzyła oczy ziewając.

- Skarbie, musisz natychmiast
wstać i pójść ze mną. Musimy się
pospieszyć. Nie pytaj o nic.
Zasłoń buzię tym ręcznikiem.
Podaj mi rękę i chodź. Teraz
zabierzemy twojego braciszka.

Gdy weszły do pokoju Jensa, on
już siedział na łóżku, zmęczony
kaszlem. Carina położyła ręcznik
na buzi chłopca, wzięła go na
rękę, chwyciła też Gabi za rękę
i pobiegli w stronę korytarza.
Nie dotarli nawet do schodów,
gdy ujrzeli buchające na
wszystkie strony płomienie.

Ogień rozprzestrzenił się z
błyskawiczną prędkością. Carina
bała się. Jednakże ze względu na
dzieci musiała zachować zimną
krew. One nie mogły wpaść w
panikę.

Na nowo przemyślała sytuację;
pozostała już tylko jedna droga
ratunku.

Wróciła się, posadziła dzieci
przy stole, dała im kartki i
kredki.

- Zaraz wszystko będzie w
porządku. Teraz narysujecie
piękne obrazki, a na nich to, co
widzieliście. Czekać tu, aż
was zawołam.

Jens zaczął płakać. Gabi

objęła go. Duża siostra, zaledwie pięcioletnia pocieszała braciszka. Ta scenka do głębi wzruszyła Carinę.

Rozumiała, że zagraża im śmiertelne niebezpieczeństwo. Schody dla służby znajdowały się na drugim końcu korytarza i nie zdołaliby już do nich dotrzeć. Jedyne telefon stał w sypialni, ale i ona została odcięta przez ogień.

Carina nie wiedziała, czy służba na drugim piętrze już zauważyła pożar. Wkrótce ogień ogarnął również skrzydło domu zamieszkałe przez służbę.

Gdybym chociaż wezwała pomocy, zanim ruszyłam dzieciom na ratunek.

Teraz pozostało jej tylko wierzyć, że ktoś zauważył ogień, zbiegł schodami dla służby w dół i zawiadomił straż pożarną.

Jens szlochał przeraźliwie, Gabi zaś wpatrywała się szeroko otwartymi oczyma w Carinę.

- W korytarzu pali się, dlatego musimy tu poczekać aż przyjedzie straż pożarna i ugasi ogień. W tym czasie możemy się pobawić.

Carina starała się sprawiać wrażenie całkiem spokojnej. Obawiała się jednak, że dzieci wyczuwają jej zdenerwowanie.

Jens przestał płakać, gdy rozłożyła jego ulubioną grę i zaproponowała, żeby wykonał pierwszy ruch. Kilka minut później gęsty dym zaczął rozprzestrzeniać się po ich pokoju.

Carina poczuła silne łomotanie serca. Ich życiu zagrażało śmiertelne niebezpieczeństwo!

Ponownie zasłoniła buzie dzieci mokrymi ręcznikami i podbiegła do okna, by ocenić szanse wydostania się na zewnątrz.

Mimo że znajdowali się na pierwszym piętrze, to odległość od ziemi była, ze względu na wyjątkowo wysokie pomieszczenia domu, zbyt duża, by mogli odważyć się na skok. Poza tym,

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
jeśli otworzy okno powstanie
przeciąg, który jeszcze silniej
roznieci ogień.

Musiała działać błyskawicznie.
Kusiło ją, by jednak otworzyć
okno i wpuścić do pokoju choć
odrobinę świeżego powietrza.

Pokój wypełnił się czarnym,
kłującym dymem, wyciskającym łzy
z oczu i powodującym ataki
kaszlu. Gabi nie pomagał już
nawet mokry ręcznik przy buzi.
Krzuszyła się.

Carina gorączkowo
przeszukiwała szafy, by znaleźć
linę, czy inny użyteczny
przedmiot, ale natrafiła jedynie
na skakankę Gabi, która była
sporo za krótka.

Zrozpaczona podbiegła do okna
i głośno wzywała pomocy z
nadzieją, że usłyszy ją ktoś ze
służby.

Nie było żadnej reakcji z
zewnątrz. Traciła już resztki
nadziei, gdy nagle ktoś
odpowiedział.

- Carina, Carina.

- Tutaj, Giselo, jesteśmy
tutaj, w pokoju zabaw -
krzyczała.

Na dole pojawiło się kilka
postaci. Ze łzawiącymi oczyma
patrzyła w dół.

- Pomóżcie - błagała.

- Gdzie są dzieci? - usłyszała
pytanie Giseli.

- Są ze mną. Nic im się nie
stało. Ale muszą się jak
najprędzej stąd wydostać. Dusimy
się!

Carina odwróciła się do
dzieci.

- Podejdźcie tu i złapcie
świeżego powietrza.

Dzieci posłusznie oparły się o
parapet i oddychały głęboko. Tak
jak przypuszczała, przeciąg
tylko pogorszył sytuację.
Płomienie objęły już drzwi.

Carina ze strachu nie mogła
wydobyć z siebie ani słowa.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Giselo, sprowadzicie pomoc?
- wykrztusiła wreszcie.

Dobiegł donośny głos Giseli.

- Spaliły się kable telefoniczne, ale Jörg i Friedrich już wyruszyli samochodem po pomoc. Za chwilę tu będą.

- Nie możemy dłużej czekać! Dzieci muszą się stąd natychmiast wydostać. Ściągnij szlafrok i każ wszystkim trzymać za rogi. Dzieci ostrożnie spuszczyć na dół, a wy je złapiecie.

Dławiąc się Carina łapała powietrze.

- Ależ Carino, to jest zbyt niebezpieczne.

- Nie mamy wyboru. Szybko, pospieszcie się.

Gisela zdjęła szlafrok. Każdy z obecnych chwycił za róg. Carina rozpoznała kucharkę, dwie pokojówki i jednego z ogrodników. Drugi ogrodnik pojechał z szoferem po pomoc. A więc oprócz niej i dzieci wszyscy byli bezpieczni.

- Jens, uważaj tylko. To będzie taka zabawa - zachęcała Carina wystraszone dziecko.

Chłopiec znowu rozpłakał się i cały drżący przytulił do Cariny.

- Ty tylko polecisz na dół. Gisela czeka już tam i złapie cię.

Zanim zdążył się przeciwstawić, chwyciła go i ostrożnie spuszczała z piętra w dół. Dokładnie widziała rozpostarty szlafrok. Modląc się puściła rękę dziecka. W następnej chwili chłopczyk szczęśliwie wylądował. Ściskali go i całowali.

- Teraz kolej na Gabi! - krzyknęła Carina.

Dziewczynka była nieprzytomna ze strachu i wszystkimi siłami broniła się. Wiele wysiłku kosztowało Carinę spuszczenie jej na dół. Spadając mała dziko kopała nogami, lecz bez obrażeń wylądowała na szlafroku, który

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata pod jej ciężarem rozdarł się.

- Czy jej się coś stało? - zawołała Carina z przerażeniem.

- Nie, oboje są cali i zdrowi. Ale w jaki sposób sprowadzimy ciebie na dół?

- I tak szlafrok nie wytrzymałby mojego ciężaru. Poczekam jeszcze parę minut. Może wreszcie przyjedzie straż. Musicie zabrać stąd dzieci. W pobliżu domu jest zbyt niebezpiecznie.

Carina odwróciła się i zrozumiała, że nie pozostało jej wiele czasu. Drzwi były już spalone, a teraz ogień ogarniał zabawki dzieci i meble. Zbliżał się do niej.

Ponownie spojrzała w dół. Muszę skoczyć w żywopłot, jeśli mi się poszczęści, wyjdę z tego z kilkoma zadrapaniami, pomyślała. Szczęście, że dzieci uratowane. Nie miała już czasu. Stanęła na parapecie, zamknęła oczy i przygotowywała się do skoku.

- Stój, Carino - usłyszała głos, który był jej najmiłszy ze wszystkich na świecie.

To nie mogła być prawda. Czy znowu śniła? Erik przebywał przecież we Francji i dopiero jutro oczekiwano jego powrotu.

Carina otworzyła oczy.

- Erik?

- Carino, czy wytrzymasz jeszcze minutkę?

- Myślę, że... tak - odpowiedziała niepewnie, bo czuła ciepło ognia za plecami.

- Zostań tam, gdzie jesteś. Proszę. Nie ruszaj się z miejsca - usilnie prosił, po czym zniknął za rogiem.

Carina była teraz całkiem sama wśród czarnej nocy. Światło, które biło za jej plecami, niosło śmierć. W każdej chwili jej pizama mogła zająć się ogniem. Tylko obecność Erika dodawała jej odwagi i nadziei.

Z wiarą wypatrywała ratunku.

Jej twarz i ręce były czarne od sadzy i dymu, włosy mokre od gorąca.

Ku jej ogromnemu zdziwieniu, otworzyły się nagle drzwi szafy w kącie pokoju nie ogarniętym jeszcze przez ogień. Zobaczyła Erika, który w następnej sekundzie rzucił się w stronę okna.

Nie powiedział ani słowa, tylko chwycił Carinę w ramiona, przedarł się przez płomienie i wniósł ją do szafy. Zatrzęsnał drzwiami, nacisnął mechanizm w boazerii i wspinał się w górę, ze swoim ciężarem w ramionach, po wąskich schodach, które pojawiły się w miejscu uprzednio zajmowanym przez cofniętą teraz mechanicznie szafę. Carina oniemiała z wrażenia.

Na drugim piętrze przedostali się w kierunku schodów dla służby, dzięki podobnie skonstruowanej szafie.

- Wstrzymaj oddech, Carino - rozkazał, po czym zbiegł na dół po schodach, wśród czarnych kłębow dymu.

Carina przytuliła twarz do piersi Erika. Miała wrażenie, że się dusi. Kilka chwil później była już na zimnym, świeżym powietrzu.

- Wszystko w porządku. Jesteś już bezpieczna - powiedział Erik delikatnie zgarniając jej włosy z czoła.

Carina nadal trzymała się kurczowo Erika. W oddali słychać było przeraźliwe odgłosy syren wozu strażackiego.

Carina nie widziała, którą drogą Erik wydostał ją z płonącego pokoju, gdyż twarz wtulała w jego ramiona. Teraz niezagrożeni stali na tarasie, z tyłu domu. Była bezpieczna! Ale nie potrafiła uwolnić się z jego objęć, gdyż teraz dopiero dotarł do jej świadomości cały ogrom tragedii, która mogła nastąpić. Przeżyty strach objawił się histerycznym atakiem płaczu. Erik trzymał ją w ramionach.

- Carino - szeptał, tuląc ją

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
do siebie. - Carino, uratowałaś
moje dzieci!

Gdy wreszcie zdołała się nieco
uspokoić, delikatnie wypuścił ją
ze swoich ramion, zdjął sweter i
okrył nim trzęsącą się Carinę z
wrażen i zimna. Opiekuńczo
położył rękę na jej ramieniu i
poprowadził na drugą stronę
domu.

Od frontu willi, strażacy
rozpoczęli już akcję gaśniczą.
Erik, bezradnie kiwając głową,
podszedł do swojego samochodu,
zaparkowanego przy bramie.

- Czy wszyscy ludzie już
odjechali? - spytał szofera.

- Tak, pojechali drugim
samochodem. Cieszę się, że już
jest pani bezpieczna - odezwał
się do Cariny.

- Dziękuję - uśmiechnęła się
blado.

Opierała się o Erika, gdyż jej
nogi drżały nadal.

Szofer zawiózł ich do
eleganckiego hotelu. Czarna od
sady, w skąpym stroju, szła
obok Erika przez salę recepcyjną
i jasny korytarz. Nieliczni o
tej porze goście hotelowi,
przyglądali się im w zdziwieniu.
Wsiadli do antycznej windy. Erik
odprowadził Carinę do drzwi, po
czym podał jej klucz.

- Muszę zajrzeć do dzieci -
powiedział odchodząc.

Carina znalazła się w
przytulnym pokoju. Nie posiadała
nic poza brudną, zniszczoną
piżamą. Zobaczywszy swoje
odbicie w lustrze, wstrzymała
oddech. Ze wstydu zakopałaby się
najchętniej pod ziemię. Cienki
materiał piżamy przylegał do
ciała, wyraźnie rysowały się
kontury piersi.

Nic dziwnego, że Erik okrył
mnie swetrem, pomyślała.

Zdjęła posmoloną piżamę i x
ciepłą wodę puściła na obolałe
ciało. Mydłem hotelowym w miarę
dokładnie umyła głowę. wytarła
się i z trudem próbowała
przywrócić, bez grzebienia, ład
swoim włosom.

W końcu z ręcznika zrobiła turban na głowę, zaś drugim, kąpielowym, owinęła się od piersi do stóp.

Mimo że wzięła gorący prysznic, nadal nie mogła wyzbyć się dreszczy. Przeżyła zbyt wiele wrażeń.

Nagle usłyszała delikatne pukanie do drzwi. Uchyliła je, po czym otworzyła szeroko, nie mogąc nikogo dostrzec w korytarzu. Pukanie rozległo się ponownie. Zorientowała się, że odgłos dobiega z pokoju obok.

- Carino - usłyszała wołanie Erika.

Z lekkim wahaniem otworzyła drzwi.

- Przepraszam, że niepokoję cię, Carino.

- Jeszcze się nie położyłam. Wejdz.

Nieświadomie zwracała się do niego używając zażyłej formy, podobnie jak on. Wstydziła się tylko swojego stroju.

Erik wszedł do pokoju i usiadł w jedynym fotelu, jaki się tu znajdował. Carina usadowiła się na krawędzi łóżka.

- Jak czują się dzieci? - spytała.

- Dobrze, wykąпалиśmy je i położyliśmy do łóżek. Gabi jest niespokojna. Gisela została z nimi. Pragnę ci raz jeszcze podziękować, Carino. Nie przeszkadzałbym ci już, gdyby nie to, że martwię się o Urszulę. Nikt jej nie widział. Czy wiesz...

- Ach, przykro mi. Zapomniałam ci powiedzieć, w tym zamieszaniu. Przekonałam ją, żeby wzięła sobie dzień urlopu. Miała zostać na noc u matki i wrócić jutro rano. Chciałam spędzić dzień tylko z dziećmi. Mam nadzieję, że się nie gniewasz...

- Ależ nie, cieszę się, że nic jej się nie stało. Wszyscy są już bezpieczni.

wygodnie oparł się w fotelu i

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
obiema rękami poprawiał włosy.

- Eriku, dlaczego wróciłeś
wcześniej do domu, a w dodatku w
samym środku nocy?

To pytanie już dawno cisnęło
się jej na usta.

- To był przypadek. Muszę
wziąć udział w posiedzeniu,
które niespodziewanie zwołano na
jutrzejszy ranek. Dlatego
poleciałem do Frankfurtu, a
stamtąd nocnym pociągiem
przybyłem do Würzburga.

- Nie mogę pojąć tego
nieszczęścia - rzekła Carina,
kiwając głową i nagle
przypomniała sobie o turbanie na
głowie. Ściągnęła go speszona.

- Biedna Carina - powiedział
Erik, głosem pełnym czułości. -
Przeżyłaś koszmarne chwile.

Podszedł do łóżka, chwycił jej
ręce i pociągnął do góry.

- Teraz musisz zasnąć. Jutro
urządzimy piknik, który
obiecałem dzieciom.

- Jutro? - spytała. Zaskoczyło
ją, że Erik myśli po tym
wszystkim o pikniku.

Uśmiechnął się.

- Muszą jak najszybciej
zapomnieć o strachu. Zasłużyli
na nagrodę. Nie uważasz?

- Tak - zgodziła się. - Byli
bardzo dzielni.

Carina wstrzymała oddech.

- Eriku, gdyby nie ty,
musiałabym skakać z piętra. Nie
widziałam już innej możliwości
ratunku. Dziękuję...

Erik położył palec na jej
ustach, nakazując, by nic nie
mówiła.

- To ja jestem ci winien
podziękowania - szepnął.

Potem delikatnie pocałował ją
w usta.

Miał to być gest wdzięczności,
ale gdy ich usta spotkały się,
stało się coś więcej.

Erik zwolnił uścisk, odsunął się na krok od Cariny, patrząc jej przenikliwie w oczy.

- Kochanie - szeptał drżącym z tęsknoty głosem.

Przyciągnął ją mocno do siebie. Jego pocałunek stał się teraz bardziej agresywny, wyzywający. Pod wpływem namiętności Erika ogarnęła ją fala rozkosznego ciepła. Rozchyliła usta pod naciskiem jego warg. Tuliła muskularne plecy, obejmowała ramiona. Całym ciałem przywarła do niego, odpowiadając na gorące pocałunki.

Wziął ją na ręce i położył na łóżku, obok siebie. Dzikie pocałunki sprawiały, że stała się całkiem bezbronna. Głaskał jej plecy, tulił ją do swoich piersi. Potem objął jej biodra.

Ręcznik kąpielowy zsunął się z piersi Cariny. Erik pieścił je czule. Czuła jego włosy na swej twarzy. Marzyła, by ta chwila trwała całą wieczność. Nie mogła zebrać myśli. Ogarnęła ją tęsknota za czymś więcej. Rozbudzona namiętność potęgowała się, aż do momentu, gdy usłyszała pukanie do drzwi.

Niechętnie zwolnili uścisk.

- Panie von Stade! Panie von Stade - głos Giseli docierał od strony pokoju Erika.

Był donośny, gdyż drzwi łączące ich pokoje stały otworem.

Ciężko westchnąwszy, Erik pocałował ją w czoło, po czym udał się do swojego pokoju. Carina nie ruszała się, wyczerpana namiętnością ciała. Usłyszała, jak Erik otwierał drzwi.

- Przepraszam bardzo, panie von Stade. Gabi jest nadal potwornie wystraszona. Płacze i dopomina się, żeby pan przyszedł do niej.

- Dziękuję Giselo, już idę.

Erik pojawił się raz jeszcze w drzwiach łączących ich sypialnie i wyszeptał:

- Dobranoc, kochanie.

Potem wyszedł.

Powiedział do niej "kochanie".
Czy to tylko przypadek? Czy to,
co przed chwilą przeżywali, było
jedynie namiętnością ciał? Czy
mogła wierzyć, że odwzajemniał
jej uczucie? Carina wiedziała,
że jest w nim zakochana.

Mimo przejmujących grozą
wydarzeń tej nocy, Carina leżała
w łóżku z ufnie błyszczącymi
oczyma. Szybko zapadła w sen, a
uśmiech długo jeszcze nie zniknął
z jej twarzy.

5

- Carino - obudził ją znajomy
głos. - Carino, pora wstać.

Pomału przypomniała sobie, w
jaki sposób znalazła się w obcym
pokoju.

- Carino, to ja, Gisela. Pan
von Stade kazał wręczyć ci
paczkę - wołała za drzwiami.

Teraz dopiero uświadomiła
sobie przygnębiające wydarzenia
ubiegłej nocy. Wstała i naraz
zauważyła, że owinięta jest
jedynie ręcznikiem kąpielowym. W
zapomnienie poszły tragiczne
chwile, teraz myślała o tych,
spędzonych w pokoju hotelowym.
Czy to możliwe, by miały one
miejsce ledwie kilka godzin
temu?

- Dzień dobry - powitała
dziewczynę wchodzącą do pokoju.

- Mogę? - Gisela trzymała
wielki karton.

- Co to jest?

- Sądzę, że ubrania. Pan von
Stade przysłał je nam wszystkim.
Z samego rana, jeszcze przed
posiedzeniem pojechał do willi.
Powiedział, że pożar spowodował
znaczne straty. Poleciał, żeby
dostarczono nam, z domu
towarowego, niezbędne rzeczy,

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
żebyśmy mieli się w co ubrać,
zanim pójdziemy po zakupy.
Spytał mnie o twój rozmiar. Mam
nadzieję, że się nie pomyliłam.

Carina rozpakowała karton i
zobaczyła w nim wszystko, czego
potrzebowała. Spojrzała na
rozmiar.

- Wygląda na to, że powinno
pasować. Ale muszę przymierzyć.
Nie znam się na niemieckiej
numeracji.

- Mam nadzieję, że wszystko ci
się przyda. Jörg zaraz tu
będzie i przyniesie ci jeszcze
kilka drobiazgów z willi,
również buty. Podobno zaczęto
tam już prace porządkowe.

- Czy dom jest bardzo
zniszczony?

- Nie, tylko kuchnia i pokoje
na pierwszym piętrze. Wiele
strat spowodował dym. Carino,
nawet nie mogę myśleć o tym, co
by się stało, gdybyś tak szybko
nie pobiegła do dzieci.

Oczy Giseli wyrażały
przerażenie.

- Można się tylko cieszyć, że
dym mnie zbudził. Jak czują się
dzieci?

- Całkiem dobrze. Urszula jest
z nimi. Na szczęście pan von
Stade był akurat w willi, gdy
ona wróciła. Zaraz przysłał ją
do nas. Teraz bawi się z dziećmi
w parku. Pan von Stade polecił
mi, żebym pozwoliła ci spać, jak
długo zechcesz, a potem
doręczyła ci te rzeczy. Wszyscy
mamy dziś uczestniczyć w
pikniku. Powiedział, że przy tej
okazji chce nam coś oznajmić.

- Coś oznajmić? Co to może
być?

- Nie wiem. Obawiam się, że
jest zmuszony zwolnić część
personelu. W willi się teraz
wszyscy nie pomieścimy.

- Tak sądzisz? - Carina
zbladła ze strachu.

- Ty możesz być spokojna,
Carino. Ciebie nie zwolni.
Przywiązuję wielką wagę do tego,
żeby dzieci uczyły się
angielskiego. Myślę, że nie

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
będzie potrzebował na razie tylu
pokojówek. W południe mamy być
gotowi. Ubierz się teraz.

Gisela odwróciła się do
wyjścia.

Trzymała już rękę na kłamce,
gdy rozległo się pukanie. Gisela
otworzyła drzwi i wpuściła do
pokoju szofera J~orga,
dźwigającego pudło okazałych
rozmiarów. Za nim stała
pokojówka hotelowa z tacą.

Gdy wszyscy opuścili pokój,
Carina obejrzała zawartość
pudła. Wyjęła kosmetyki, buty,
torebkę, jednak nadal czegoś
szukała.

Odetchnęła z wyraźną ulgą,
ujrzawszy na spodzie małą
szkatułkę. Zdjęła wieczko i
przekonała się, że nikt nie
dotykał zawartości. Ostrożnie
wyjęła ze szkatułki oprawioną w
złote ramki fotografię rodziców.
Patrzyła na nią w zamyśleniu.
Było to jedyne zdjęcie rodziców,
jakie posiadała. Naszyjnik z
pereł, który jej mama nosiła na
zdjęciu, także znajdował się w
szkatułce.

Odstawiła szkatułkę na szafkę
nocną, po czym zaczęła
przymierzać nowe rzeczy. Letnia
sukienka leżała na niej, jak
uszyta na miarę. Zastanawiała
się, kto wybierał te wszystkie
ciuszki.

Znalazła kilka kompletów
koronkowej bielizny. Tylko w
jednym przypadku Gisela się
pomyliła. Biustonosze były sporo
za duże. Zrezygnowała więc z
założenia staniczka.

Pozostałe rzeczy pasowały
świetnie. Odkąd skończyła
gimnazjum, nosiła rozmiar 36.
Wprawdzie, w międzyczasie, jej
figura nabrała bardziej
okrągłych, kobiecych kształtów,
jednak nadal była drobna i
smukła. Oprócz sukienki
dostarczono Carinie również
T_Shirt w ładnym, żółtym
odcieniu. Czy wybrałaby sobie
coś bardziej odpowiedniego na
piknik?

Ubrała się, spięła włosy i
była już gotowa, gdy do pokoju
weszła Gisela z wiadomością, że
samochód czeka.

W samochodzie Carina poczuła lekkie zdenerwowanie. Za to dzieci zapomniały dawno o grozie minionej nocy i tryskały radością w oczekiwaniu na piknik.

Zaraziła się beztroską maluchów. W jej stosunkach z Erikiem nastąpił dramatyczny przełom i nie mogła się doczekać, kiedy go wreszcie zobaczy.

Wrażenie miała co niemiara. Nie zdążyła jeszcze wszystkiego przemyśleć.

Erik leżał obok niej, trzymając ją w objęciach i obudził namiętność, jakiej dotychczas nie znała.

Co by się wydarzyło, gdyby Gisela nie zawołała go do dzieci? W przyszłości musi zachować więcej rozwagi i ostrożności. Otrzymała surowe wychowanie. Wiedziała, że współżycie seksualne jest przywilejem małżeństwa.

Mimo wszystko pieszczoty Erika sprawiały jej przyjemność, nieporównywalną z niczym innym, pożałowała jego czułości i nie dostrzegała w nich nic zdrożnego.

Pocałunki Erika budziły namiętność, której wcześniej nie znała. Pocałunki kolegów z uniwersytetu nie wywierały na niej wrażenia. Carina wróciła do teraźniejszości.

Samochód skręcił na niewielką szosę z obu stron otoczoną starymi drzewami. Carina nie wiedziała, co przyniesie przyszłość. Miała pewność tylko co do jednego - była bardzo szczęśliwa.

Musiała jednak panować nad sytuacją. Oczy Erika von Stade hipnotyzowały ją. Jego silne, męskie ciało i delikatne pieszczoty czyniły ją bezbronną.

J~org zatrzymał samochód w pobliżu niewielkiej polany. Carina zobaczyła, że służba przygotowuje już ucztę na łonie natury. Nie mogła dostrzec Erika.

Dzieci zniknęły wraz z Urszulą, by wśród drzew bawić się w chowanego. Carina zamierzała dołączyć do nich, lecz powstrzymał ją nadjeżdżający samochód. Radosny uśmiech rozjaśnił jej twarz na widok wysiadającego Erika. Chciała biec mu naprzeciw, jednak nie ruszyła się z miejsca, gdyż Erik odwrócił się, podał rękę Grecie Linden i pomógł jej wydostać się z samochodu. Nastrój Cariny od razu uległ zmianie. Czego spodziewała się po tym pikniku? Chętnie pobiegłaby do Erika, ale nie miała ochoty na rozmowę z Gretą Linden. Odwróciła się i poszła za Urszulą i maluchami do lasu.

Po smacznym posiłku Erik wstał i poprosił o uwagę. Spojrzał poufale w stronę Cariny. Odczuła drżenie. Odwróciła twarz, gdyż miała wrażenie, że jej policzki zarumieniły się.

Erik oparł się o stół turystyczny. Ludzie siedzieli na koczach, czekając w napięciu na to, co miał im powiedzieć.

- Przede wszystkim pragnę wam serdecznie podziękować - zaczął Erik. - Wszyscy zachowaliście w niebezpiecznej sytuacji minionej nocy zimną krew. Szczególne podziękowanie należy się Carinie. To ona uratowała moje dzieci.

Carina czuła, że jej twarz znowu pokryły rumieńce. Schyliła się zawstydzona.

- Straty są nieznaczne - kontynuował Erik. - Drugie piętro nie uległo zniszczeniu. Jest tam jednak silny zapach spalenizny. Ubezpieczenie zwróci koszty remontu. Wszyscy otrzymacie czeki, które pokryją koszty nowej garderoby. Po ocenieniu poniesionych strat otrzymacie formularze do wypełnienia, na podstawie których wypłacone zostanie odszkodowanie.

Zrobił krótką przerwę.

- Obecnie dom nie nadaje się jednak do zamieszkania. Konieczne jest odnowienie kuchni i większej części klatki schodowej. Nie chcę nikogo

zwalniać z pracy. Bardzo cenię cały personel. W związku z tym, wszyscy oprócz Urszuli, Giseli, Cariny i J~orga otrzymają dwumiesięczny, płatny z góry urlop. Proszę o pozostawienie mi adresów, pod którymi będziecie w tym czasie osiągalni. Chciałbym, żebyście pierwszego września wszyscy stawili się do pracy. Dziękuję bardzo, życzę pięknego lata - zakończył.

Służba zaczęła szeptać między sobą, komentując postanowienia pracodawcy. Carina, choć pragnęła zwiedzić Europę, była szczęśliwa, że nie należała do tych, którzy dostali urlop.

Odkąd poznała Erika, jej życie zmieniło się nie do poznania. Patrzyła w jego kierunku podziwiając muskularną sylwetkę. Grał z dziećmi na łące w piłkę.

Był piękny, słoneczny dzień. Carina zapomniała o otaczających ją ludziach. Została tylko ona, Erik, Gabi i Jens.

- Miss Shelley, udało się pani zdobyć zaproszenie na nasz piknik - nieprzyjemny głos wyrwał Carinę z marzeń.

Obok niej stała Greta Linden. Wystrojona w letni, lniany kostium, buty na wysokich obcasach i kapelusz z szerokim rondem, wyglądała jak manekin z paryskiego żurnala mody. Była przeciwieństwem Cariny, ubranej lekko i wygodnie.

- Przykro mi, pani Linden, ale nie wiem, co ma pani na myśli - odezwała się Carina.

- Oczywiście, że nie - ironicznie odparła Greta. - Bohaterka dnia! Pytam się tylko, kto podłożył ogień!

- Nie wiem, czy ustalono już przyczynę pożaru. Przypuszczam, że płomień musiał wydostać się z pieca.

- I dziwnym zbiegiem okoliczności, pani była jedyną osobą na parterze, gdy wybuchł ten pożar.

Carina nie wierzyła własnym uszom. Greta Linden oskarżała ją o podłożenie ognia!

Była tak zaszokowana podłością tej kobiety, że nie mogła znaleźć odpowiednich słów.

- Nie życzę sobie wysłuchiwać tych niedorzecznych oszczerstw!

- Niech mnie pani uważnie posłucha. Pani jest przebiegłą... - cedziła między zębami Greta.

Jej oczy pełne były gniewu. Zanim jednak skończyła zdanie, mała Gabi wpadła na nią w pogoni za piłką. Greta straciła równowagę i niezgrabnie powaliła się na koc Cariny.

Natychmiast pojawił się Erik, który pomógł jej podnieść się. Nie mógł powstrzymać śmiechu, zapytał jednak uprzejmie - Greto, czy nic się pani nie stało?

- Nie, nie - wymamrotała, poprawiając kostium.

- Gabi, proszę przeprosić panią Linden - polecił Erik.

- Bardzo mi przykro - powiedziała speszona dziewczynka.

- Tym razem jeszcze ci wybaczę - odpowiedziała Greta. Mała szybko się oddaliła.

- Greto, czy nie zechciałaby mi pani towarzyszyć podczas strzelania do gołębi?

- Ależ Erik, pan wie przecież, że nie interesuje mnie sport. Pańskie strzelanie miałoby sens jedynie wówczas, jeśli przegoniłby pan całą wstrętną zwierzynę z okolicy.

Wykrzywiła twarz w grymasie, strzepując mrówkę ze spódnicy.

- Proszę się nie gniewać, ale wolałabym, żeby szofer odwiózł mnie do domu. Chętnie zdrzemnę się godzinę.

- Jak sobie pani życzy, Greto - rzekł Erik i odprowadził ją do samochodu.

Gdy odjechała, podszedł do Cariny, bawiącej się z dziećmi i Urszulą.

- Sądzę, że Greta nie lubi ani

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata sportu, ani nawet świeżego powietrza. Ty jesteś... - z podziwem patrzył na smukłą sylwetkę Cariny - całkiem inna.

Po wyrazie jego oczu i czułym głosie, poznała, że to komplement. Zaśmiała się uszczęśliwiona, a jej serce zaczęło bić mocniej, gdy chwycił ją za rękę.

- Chodź, Carino, pokażę ci, jak się strzela do rzutków.

Prowadził ją leśną ścieżką aż do polanki, na której przygotowane już było stanowisko do strzelania.

- Jesteśmy na miejscu, J~org na pewno przyniósł już strzelbę i rzutki, oczywiście... - zauważył, że J~org wszystko przygotował.

Erik spoglądał na nią, uśmiechając się. - Carino, czy mam rację, podejrzewając, że ta dziedzina jest ci całkowicie obca?

Carina przytaknęła i zmuszona była wysłuchać obszernego wykładu na temat strzelania do rzutków. Uczyła się szybko, miała jednak kłopoty z koncentracją, gdyż Erik fascynował ją dużo bardziej niż teoretyczna wiedza o strzelaniu.

- Gdy powiem "teraz", przesuniesz dźwignię. Spróbujemy? - spytał.

- Dobrze.

Czekała na jego komendę, podczas gdy on ustawiał jeszcze strzelbę.

Jednak komenda nie padła. Carina rozejrzała się wokół, chcąc stwierdzić, co odwróciło uwagę Erika. On zamiast celować w górę, skierował lufę strzelby w stronę lasu. Carina podążyła wzrokiem w tamtym kierunku. Na tle drzew ujrzała jelenia. Zwierzę nie wyczuwało zagrożenia.

Carina z przerażeniem spojrzała na strzelbę. Ani przez chwilę nie zastanawiając się nad tym co robi, wytrąciła Erikowi broń z ręki.

- Eriku, jak możesz strzelać do zwierzęcia?

Patrzył poważnie na jej wystraszoną twarz. Carina oczekiwała jego wymówek. Ale on uśmiechnął się łagodnie, a jego niebieskie oczy promieniały.

- Ależ, wielkoduszna Carino! Nigdy nie strzelałem, kochanie, do żywego stworzenia. Bronię używam wyłącznie strzelając do rzutków.

Carina odetchnęła z ulgą. Wstydziła się swojej spontanicznej reakcji.

- Przepraszam, Eriku, myślałam...

- Wiem, ale teraz możemy już zaczynać. Przesuń dźwignię.

Wkrótce Carina opanowała technikę i bez trudu obsługiwała maszynę, która wyrzucała do góry rzutki. Erik był świetnym strzelcem, ani razu nie chybił.

- Chciałabyś spróbować?

Carina nie lubiła broni palnej, ale nie chciała o tym mówić Erikowi.

Erik ułożył jej lewą rękę na lufie strzelby, podpierając ją jednocześnie swoją prawą dłoń. Stał za Cariną. Jej prawą rękę przytrzymał na spuście. Wyjaśniał przy tym mechanizm działania strzelby myśliwskiej.

Carina starała się nadążać za słowami, ale bliskość Erika powodowała, że jej serce biło coraz mocniej.

Szeptał jej do ucha, a wargami dotykał policzka. Jego ręka spoczywała na jej ramieniu. Czuła całe jego ciało.

Ciepły oddech Erika sprawił, że zaczęła drżeć. Nie mogła już trzymać strzelby, więc powoli wsunęła ją w jego rękę.

Wyciągnął naboje, odłożył wraz ze strzelbą na bok. Pragnęła jego pieśczoł.

Gdy odwrócił się do niej, bez oporu wtuliła się w jego ramiona. Ich usta spotkały się w gorącym, namiętym pocałunku.

Carina wiedziała, że żaden inny mężczyzna, nie będzie znaczył dla niej tyle, co ten czuły, delikatny kochanek. Chciała mu się oddać. Nalegała wręcz na to. Jej ciało, jej usta były dla niego. Położył ją na zielonej pachnącej trawie. Pieścił jej piersi, nie miała stanika i to rozgorączkowało go jeszcze bardziej.

- Tatusiu! - wołał Jens w oddali. - Tatusiu! - głos rozbrzmiewał coraz bliżej.

Myśl o tym, że dzieci Erika mogłyby ujrzeć ją w jego objęciach, była dla Cariny nie do zniesienia. Wstała prędko. Erik bezradnie pokiwał głową, po czym odpowiedział synowi.

- Tu jestem, Jens.

Wkrótce wyprawa do lasu zakończyła się. Carina wróciła do hotelu wraz z Erikiem i dziećmi.

Erik położył rękę na jej ramieniu i szli tak przez przestronny korytarz hotelu, śmiejąc się z Jensa.

W drodze do windy Carina spostrzegła kątem oka Gretę, siedzącą w głębokim fotelu.

Nie chcąc psuć sobie nastroju, Carina postanowiła nie zwracać na nią uwagi.

Również Greta nie uczyniła nic, żeby przyciągnąć ich uwagę.

Erik zdecydował, że tego wieczoru sam zajmie się dziećmi.

Poprosił Carinę, żeby zechciała zjeść z nim o ósmej kolację w restauracji.

Zamierzała wejść do wanny, gdy rozległo się energiczne pukanie. Myśląc, że to Erik podbiegła błyskawicznie do drzwi i otworzyła je z uśmiechem na ustach. Do pokoju wkroczyła Greta Linden...

- Moja droga.

Greta Linden spoglądała na Carinę iskrzącymi oczyma. Ręce opierała na biodrach.

- Proszę usiąść, mam pani coś do powiedzenia.

- O co chodzi, pani Linden? - spytała zdziwiona Carina.

- Mam już dosyć pani intryg. Ostrzegałam Erika, żeby pani nie zatrudniał. Od razu poznałam, że jest pani wyrafinowaną uwodzicielką, mającą na względzie wyłącznie majątek Erika.

- Niesamowite! Jak pani może...

- Proszę milczeć! - Greta nie pozwoliła sobie przerwać. - Do tej pory znosiłam wszystko, mimo że pani uparcie ignorowała moje polecenia. Teraz miara się przebrała. Kim pani w ogóle jest? Dziewczyną z małej miejsciny w Ameryce? Jak mogła pani choć przez chwilę uwierzyć w to, że tak światowy i wpływowy człowiek, jak pan Erik von Stade, byłby w stanie poważnie zainteresować się pani osobą? Czy nie jest upokarzające służyć mu wyłącznie dla zaspokojenia jego potrzeb seksualnych? Nigdy nic pani dla niego nie znaczyła i nie będzie znaczyć.

Carina przyglądała się jej pełna oburzenia, ale Greta Linden jeszcze nie skończyła.

- Musi pani wiedzieć, że od pewnego czasu jestem zaręczona z Erikiem. Jestem kobietą, jakiej on potrzebuje. Już od dawna łączy nas głęboka przyjaźń. Wstrzymujemy się na razie z ogłoszeniem naszych zaręczyn, gdyż dzieci są jeszcze małe. Jeśli zainteresowana jest pani posada, radziłabym darzyć pana von Stade respektem, należnym pracodawcy. Ze swej strony mogę zapewnić, że przy pierwszej, nadarzającej się okazji, zadbam aby wymówiono pani pracę. Erik wzruszył się pani żalosnym niepowodzeniem w Niemczech, ale nie omieszkał wyjawić mu prawdziwych pobudek. Pozostaje mi wierzyć, że zrozumiała mnie pani.

Greta rzucała gniewne spojrzenia na Carinę, oczekując odpowiedzi. Jednak Carina nie straciła panowania nad sobą. Nie chciała, by Greta spostrzegła

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
jak piorunujące wrażenie zrobiły
jej słowa, jak bardzo dotknęły
ją.

- Mam nadzieję, że zapamięta
pani moje słowa - wycedziła
Greta Linden, odwracając się i
zatrząskując za sobą drzwi.

Jej bezlitosne uwagi dopiero
teraz osiągnęły zamierzony cel.
Carina była oszołomiona, gdy po
chwili dotarł do niej cały sens
słów Greta. Zsunęła się na
łóżko. Zaspokojenie potrzeb
seksualnych? Wzdrygnęła się na
myśl, że to prawda.

Greta Linden zniszczyła
wszystko, całą jej radość, całe
szczęście.

"Jestem zaręczona z Erikiem",
powiedziała. Czy to możliwe?

Rozczarowanie zabiło Carinę
mocniej niż mogła przypuszczać.
Nie potrafiła nawet zebrać
myśli.

Zrozpaczona rozebrała się i
wzięła gorący prysznic. Pod
strumieniem wody nieco opanowała
się.

Z niewiadomego powodu Greta
Linden nie cierpiała jej od
pierwszej chwili. Gisela radziła
Carinie, żeby słuchała tylko
poleczeń Erika. Może miała
słuszność? Może Carina nie
powinna wierzyć ani jednemu
słowu Greta?

Zawsze mogła polegać na swojej
intuicji. Dotychczas trafnie
oceniała ludzi. Teraz
przypomniła sobie uczciwe oczy
Erika, jego czuły głos, gdy
mówił do niej "kochanie".
Wstępowała w nią iskierka
nadziei. Byłoby nierozważne,
osądzać go na podstawie słów
kobiety podstępnej i zazdrosnej.

Założyła śliczną sukienkę i
skierowała się w kierunku pokoju
Erika. Ufała, że on rozwieje
wszelkie wątpliwości, zaprzeczy
okrutnym słowom Greta, rozgniewa
się na kobietę, która podle
kłamała.

Zdecydowanym ruchem zapukała
do jego drzwi. Nikt nie
odpowiadał. Poszła korytarzem w
stronę pokoi dzieci.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

Oba pokoje były otwarte.
Najpierw zajrzała do pokoju Gabi. Urszula zastanawiała się wraz z maluchami, co zamówią sobie na kolację.

- Halo - Carina pozdrowiła całą trójkę.

- Carino - zapiszczała Gabi - zjesz z nami kolację w naszym pokoju. Wystarczy przez telefon złożyć zamówienie i już przynioszą ci na górę. Ja wezmę lody, a ty?

- Dziękuję, skarbie, ale nie mogę. Może jutro. Obiecałam waszemu tatusiowi, że pójdę z nim do restauracji.

Gabi posmutniała, ale Urszula sprytnie podsunęła dziecku menu, odwracając jej uwagę od Cariny.

Znalazłszy się z powrotem na korytarzu, Carina usłyszała głosy, dobiegające z pokoju Jensa. Chciała wejść, w nadziei, że spotka Erika, jednak powstrzymała się, poznając głos Grety.

Mówiła tonem, który nie przypominał tego, jakim zwracała się do Cariny. Był delikatny, nawet miły.

Nie jest to najlepszy moment na rozmowę z Eriką, pomyślała. Poczekam do kolacji.

Zamierzała odejść od drzwi, gdy dobiegł do niej wyraźny głos Grety.

- Eriku, najdroższy, jak mogło dojść do pożaru?

- Przyczyny jeszcze nie ustalono. Jest podejrzenie, że były to wadliwe przewody.

- Albo ktoś nieuważnie postępował w kuchni z ogniem?

- Też możliwe, choć nie wydaje mi się to wielce prawdopodobne. Była późna noc, a poza tym kucharka jest osobą zaufaną.

- Zapewne, twoja kucharka i służba są bez zarzutu. Ale przyjąłeś nową osobę do pracy, która się jeszcze nie sprawdziła i nie mamy pewności, czy jest godna zaufania.

Carina ścisnęła pięści z wściekłości. Nie mogła słuchać bezczelnych oskarżeń tej kobiety. Chciała wejść do pokoju, by wygarnąć Grecie, co o niej myśli, gdy odezwał się Erik. Greta nie pozwoliła mu jednak mówić.

- Daj już temu spokój, kochanie - rzekła.

Carina nie mogła dopuścić do takiego zakończenia tego tematu. Ruszyła w stronę otwartych drzwi i stanęła raptem jak wmurowana.

Erik i Greta stali w objęciach. Zanim ktokolwiek zdążył ją zobaczyć, Carina odwróciła się i biegiem wróciła do swojego pokoju.

6

Greta nie kłamała. Carina miała na to niezbity dowód, ale nadal nie mogła uwierzyć.

Nagle poczuła się ponizona i wykorzystana. Była smutna i rozgniewana jednocześnie, a łzy, które spływały po jej twarzy, nie przynosiły ulgi.

Wspomnienie o Eriku, czułych pieszczotach i pocałunkach, którymi obdarowywał ją w tym łóżku, przyprawiało ją o zawroty głowy.

Potrzebował jej tylko dla zaspokojenia seksualnego, jak bez ogródek wytknęła Greta. Fakt, że ufała mu, potęgował jeszcze żal i ból.

Gdy się nieco uspokoiła, spostrzegła z przerażeniem, że za kwadrans jest z nim umówiona. Jej serce kołatało jak oszalałe. Nie mogę się z nim spotkać, myślała. Nie mogę udawać, że nic się nie stało.

Podbiegła do telefonu.

- Giselo, źle się czuję. Nie mogę pójść z panem von Stade na kolację. Czy zechciałabyś mu to

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
przekazała? - spytała.

Czuła się okropnie.

- Oczywiście, Carino. Jesteś chora? Zawołać lekarza?

- Nie, nie, jestem tylko śpiąca i zmęczona. Położę się i chciałabym, żeby nikt mi nie przeszkadzał.

- Dobrze, ale obiecaj, że zadzwonisz, jeśli będziesz czegoś potrzebowała.

- Dziękuję, zadzwonię na pewno.

Carina dokładnie zamknęła obie pary drzwi. Potem zdjęła śliczną sukienkę i rzuciła ją ze złością na krzesło. Była podarunkiem od wyrafinowanego uwodziciela.

Zaciągnęła zasłony i zgasiła światło. Zdecydowała nie odbierać telefonów, ani nie otwierać nikomu drzwi.

Nie chciała być zabawką w rękach Erika von Stade. Najbardziej bolało ją to, że wziął ją za jedną z tych kobiet, które zadają się z zaręczonymi mężczyznami. Może sądził, że jest jeszcze naiwnym i łatwowiernym dzieckiem. Albo kobietą lekkich obyczajów! Denerwowała się na siebie, że nie poznała się na nim wcześniej.

Chodziła po pokoju, w tę i z powrotem, w nadziei, że uspokoi w ten sposób nadszarpnięte nerwy. Gdy rozległo się pukanie do drzwi, z którym liczyła się, zamarła w bezruchu.

- Carino, Carino, wszystko w porządku? - dobiegł do niej zmartwiony głos Erika.

Nie odpowiedziała.

- Carina - zawołał ponownie.

Uznał widocznie, że zasnęła, gdyż pukanie ustało. Tej nocy nie słyszała go więcej.

Około czwartej nad ranem, po bezsensnym wierceniu się w łóżku, podjęła decyzję.

Następnego ranka poprosi o swoje wynagrodzenie i wyjedzie

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

stała. Miała dosyć pieniędzy, by wykupić bilet lotniczy do Ameryki. Jako pretekst poda, że dzwonił wujek i zawiadomił ją o poważnej chorobie ciotki.

Nigdy dotąd nie kłamała, ale była zbyt dumna, by przedstawić mu prawdziwy powód swojej rezygnacji z pracy.

Po podjęciu decyzji, uspokoiła się nieco i zapadła w sen.

Budząc się rano, nie mogła oprzeć się wrażeniu, że cały jej świat rozprysnął się jak bańka mydlana.

Jej serce ścisnęło się z bólu na wspomnienie Greta i Erika w objęciach.

Ubrała się w znienawidzoną sukienkę, gdyż oprócz niej i żółtej koszulki nie miała nic innego. Łzy znowu cisnęły się do oczu. Sukienka będzie chociaż wygodna w podróży, miała nadzieję, że przed zapadnięciem zmierzchu znajdzie się w samolocie.

W drodze do łazienki przechodziła obok drzwi łączących jej sypialnię z pokojem Erika. Na progu zauważyła kopertę. Podniosła ją drżącymi rękoma. Wcale nie chciała wiedzieć, co pisał Erik, lecz nie zdobyła się na to, by ją wyrzucić, nie przeczytawszy.

"Kochanie

Zdecydowałem się na krótką podróż w sprawach służbowych, gdyż Gisela zapewniła mnie, że nie jesteś chora, a jedynie zmęczona. Wczoraj wieczorem chciałem opowiedzieć ci o naszej podróży do Lucerny. Zamieszkamy tam w apartamencie, w hotelu "Clairmont", nad samym jeziorem, dopóki willa nie zostanie odnowiona. Urszula wzięła z ważnych powodów rodzinnych kilka dni urlopu. Mam nadzieję, że opieka nad Gabi i Jensem, aż do mojego powrotu, nie sprawi Ci kłopotu. Jörg poczyni wszystkie przygotowania do podróży. Niedługo wrócę do was.

Erik"

Gdyby ten list otrzymała w innych okolicznościach, jej radość nie znałaby granic. Teraz jednak podróż oznaczała, że będzie zmuszona przełożyć na jakiś czas swoje plany.

Jako, że Erik był chwilowo nieuchwytny, nie mogła złożyć wymówienia ani odebrać pensji.

Poza tym powierzył jej opiekę nad dziećmi i żadne okoliczności nie usprawiedliwiałyby porzucenia pracy przed jego powrotem.

Mimo że pokochała dzieci Erika, złościło ją, że przewidział jej zgodę na podjęcie się roli opiekunki. Odpowiedzialność, jaką na nią nałożył, znacznie przekraczała jej zakres obowiązków wyszczególnionych w umowie!

Czy jej pełna gotowości postawa w innych sprawach, utwierdziła go w przekonaniu, że wystarczy tylko zagwizdać, a już uczyni wszystko, by był zadowolony?

Nawet jeśli odroczę swój wyjazd, to i tak udowodnię, że jest w błędzie, postanowiła.

Przygotowania do podróży oraz opieka nad dziećmi nie pozwoliły jej w ciągu dnia na ponure myśli, ale serce bolało dotkliwie.

Samolot do Szwajcarii odlatywał we wtorek rano z Frankfurtu. Jörg wręczył Carinie czek, by mogła uzupełnić swoją garderobę. Gisela zaproponowała, że w poniedziałek ona zajmie się dziećmi, żeby Carina mogła wyjść na miasto.

- Kup tylko to, co niezbędne. W Lucernie sklepy są bardziej wytworne - doradzała Gisela.

Carina niechętnie przyjęła pieniądze, choć wiedziała, że nie są prezentem. Koszty poniesione na skutek pożaru pokrywało ubezpieczenie. Nie

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
miała wyboru. Własnych
oszczędności nie posiadała, a jej
garderoba ograniczała się do
jednej, jedynej sukienki.

Postanowiła wydać minimum
pieniędzy, ale zakupy i tak
okazały się wielką
przyjemnością.

Powróciwszy do hotelu,
stwierdziła, że jej humor uległ
znacznej poprawie. Kupiła sobie
śliczne rzeczy i z radością
myślała o podróży do Szwajcarii,
małego kraju w Alpach, w którym
zakochała się już jako mała
dziewczynka, po obejrzeniu filmu
"Heidi".

Już nawet z lotu ptaka
Szwajcaria wyglądała pięknie,
jeszcze wspanialej niż w jej
marzeniach.

Jens uparł się, by usiąść przy
oknie, więc Carina nadwierała
szyję, by dostrzec potężne,
pokryte śniegiem szczyty
górskie.

Formalności na lotnisku trwały
dość długo, ale potem już w
ciągu kilku minut dzieci,
Gisela, Carina i Jörg dotarli
wynajętym samochodem do hotelu
"Clairmont".

Carina nigdy nie widziała
dotąd tak okazałego hotelu. Sale
recepcyjne błyszcząły od
kryształowych lichtarzy.
Przepychu dodawały kosztowne
meble i dywany. Wielkie pokoje
gwarantowały najwyższy komfort.

Pokojówka hotelowa
powiedziała, że pan von Stade
wynajął najwspanialszy
apartament. Składał się z
salonu, pokoju jadalnego, oraz
ośmiu sypialni z oddzielnymi
łazienkami.

`ty

6 (c.d.)

Dzieci po podróży były
zmęczone. Zaraz po obiedzie
Carina położyła je do łóżek.

Sama usiadła w salonie i przeglądała czasopisma. Weszła Gisela mówiąc:

- Dzieci z pewnością długo dziś pośpią. Możesz wybrać się na spacer. Zajmę się nimi.

- Czy nie będzie to kłopot dla ciebie, Giselo?

- Ależ nie, idź, poznaj Lucernę.

Carina z zachwytem przyjęła propozycję. Nie mogła doczekać się, kiedy zobaczy miasto.

Hotel stał przy samym jeziorze. Carina szła przestronnymi korytarzami hotelu, aż dotarła na taras, z którego roztaczał się wspaniały widok na Jezioro Czterech Kantonów.

Ciepły wiatr targał jej włosy i powiewał letnią sukienką. Z rozkoszą wdychała świeże powietrze.

- Przepraszam - usłyszała za sobą czyjś głos.

Carina odwróciła się i ujrzała naprzeciw siebie młodego, przystojnego mężczyznę, który uśmiechał się wesoło.

- Dzień dobry - odparła, również z uśmiechem.

- Dzień dobry. Czy to panią widziałem dziś rano, w towarzystwie ludzi pana von Stade?

- Dlaczego pana to interesuje?
- zapytała zaskoczona Carina.

- Prowadzę z Erikiem różne interesy i często bywałem u niego w domu. Nie rozumiem, jak mogłem przeoczyć tak piękną Amerykankę!

Carina zaśmiała się. Komplement był jej potrzebny.

- Pracuję u pana von Stade od niedawna. Uczę jego dzieci angielskiego. Poczyniły już duże postępy. Skąd pan wie, że jestem Amerykanką, a może to naiwne pytanie?

- Owszem - przez cały czas

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
uśmiechał się. - To rzeczywiście
naiwne pytanie. Po prostu widać,
że nią pani jest.

- A pan jest Niemcem?

- Urodziłem się w Niemczech,
ale moją ojczyzną jest
Szwajcaria. Tutaj jestem
szczęśliwy.

Carina spojrzała na spokojne,
turkusowo zielone jezioro.

- Mogę to zrozumieć -
powiedziała w zamyśleniu.

- Czy zrobi mi pani tę
przyjemność i pozwoli pokazać
sobie miasto? Ten wysoki szczyt
po drugiej stronie jeziora to
Pilatus. Warto wspiąć się na tę
górze. To naturalnie nie jedyna
atrakcja Lucerny. Niestety,
jestem umówiony i już pora na
mnie. Nazywam się Klaus Brecht.

- Carina Shelley. Miło, że
pana poznałam.

- Chętnie zobaczyłbym panią
znowu - powiedział Klaus Brecht
machając jej na pożegnanie.

Orzeźwiający powiew i
komplement Klause Brechta
podziały jak balsam na jej
złamane serce.

Czuła się teraz znacznie
lepiej.

Obserwowała małe łodzie,
kołyszące się delikatnie po
jeziorze. Jej uwagę przyciągnął
również spory statek wycieczkowy
dla turystów. Postanowiła zabrać
dzieci następnego dnia na
przejażdżkę po jeziorze. Nie
opodal hotelu ujrzała niepozorny
domek, w którym wypożyczano
rowery wodne. Nie była w stanie
oprzeć się pokusie. Dzieci
jeszcze spały. Szybko pobiegła w
kierunku małego domku.

wybrała sobie jeden z rowerów
i zapłaciła za godzinę
użytkowania. Mężczyzna na
przystani pomógł jej wsiąść.

Usiadła wygodnie z zamiarem
wypłynięcia na jezioro, gdy
rower zakołysał się raptownie,
jak pod wpływem ciężaru.
Odwróciła głowę i zdumiona
zobaczyła Erika, zasiadającego
obok niej.

- Zdążyłem w samą porę -
oświadczył z promiennym
uśmiechem.

Serce Cariny zamarło na kilka
długich chwil. Nogi odmówiły
posłuszeństwa i nie była w
stanie naciskać pedałów. Zanim
cokolwiek powiedziała, rower
wyprowadzany był na przejrzystą
wodę.

- Jak myślisz, Carino, spodoba
ci się w Lucernie?

To nagłe pojawienie się Erika
wytrąciło ją z równowagi. Nie
mogła zebrać myśli. Czy teraz
powinna powiedzieć o chorobie
ciotki i wymówić pracę?

Straciła pewność. Teraz, gdy
był obok niej i patrzył na nią
niebieskimi, cudownymi oczyma,
nie wiedziała, czy naprawdę chce
odejść.

Opanowało ją osobliwe uczucie.
Serce kołatało dziko. Erik
cierpliwie czekał na odpowiedź.

- Lucerna jest piękna -
powiedziała wreszcie.

Starła się, by jej głos
brzmiał naturalnie.

- Wiedziałem, że ci się
spodoba. Wszystko ci pokażę. Tam
w oddali to Pilatus. Jego
wierzchołek tonie zwykle w
chmurach. Można tam się dostać
kolejką lub wyciągiem. Mniej
więcej w połowie wysokości jest
śliczne schronisko. Lubisz
wspinać się po górach?

- Chętnie spaceruję w górach,
ale jeszcze nie wspinałam się na
żaden szczyt.

Erik przysunął się do niej,
kładąc rękę na oparciu jej
krzeselka.

- Musimy to zmienić.

Palcami pogłaskał ją po
ramieniu. Carina walczyła z
dreszczami, które opanowały jej
ciało. Odsunęła się od niego i
nachyliła, by zanurzyć rękę w
zimnej wodzie. Obserwowała
małe fale, które tworzyły
się pod jej wpływem. Jakże inna
atmosfera mogła im teraz
towarzyszyć.

Znajdowała się w jednym z najbardziej malowniczych zakątków świata. Nad nią wznosił się potężny Pilatus, kryjący wierzchołek wśród chmur. Nad brzegiem jeziora ciągnęły się kilometrami luksusowe hotele. Z jednej strony otaczał jezioro gęsty las. Nad zatoczką niewielki mostek łączył oba brzegi. Każdy z bajecznych domków nad brzegiem, przyozdobiony kolorowymi skrzyneczkami na kwiaty, mienił się w barwach i błyszczał w słońcu. W cichych zatoczkach kołysały się dumne łabędzie.

Była w raju. Towarzyszył jej najdroższy, najwspanialszy mężczyzna, mężczyzna jej marzeń.

Pragnęła cofnąć czas, przeżyć te chwile nie wiedząc o jego obłudzie, nie czując bólu i rozpacz.

- Jesteś smutna i zamyślona, Carino. Czy chcesz ze mną porozmawiać?

- Nie, Eriku - odpowiedziała nie patrząc na niego.

Bała się, że oczy zdradzą jej uczucia.

- Kochanie.

Przytulił ją i chciał pocałować.

Wyrwała się. Pragnęła jego pieszczot, ale nie mogła na nie pozwolić. Nigdy więcej.

- Dzieci zaraz wstaną. Muszę wracać - wytłumaczyła.

Zauważyła, jak marszczy czoło.

- Coś cię gryzie - powiedział.

- Nic mnie nie gryzie. Po prostu sumiennie wypełniam swoje obowiązki, które powierzyłeś mi, mimo że znacznie przekraczają ustalenia, zawarte w angażu - wyjaśniła Carina.

- Byłem pewien, że pokochałaś dzieci i opieka nad nimi nie będzie dla ciebie przykrym obowiązkiem. Jeśli się myliłem...

- Nie, nie.

Carina gwałtownie nacisnęła na pedały, kierując rower w kierunku przystani.

Była zmęczona, gdy odwróciła się twarzą do Erika i ze smutkiem w głosie wyznała: Chętnie spędzam czas z Gabi i Jensem. Są mi bardzo bliscy. Zapomnij, proszę, o tym, co przed chwilą powiedziałam. Dopłynemy do brzegu.

Nie odzywali się więcej do siebie. Carina chowała się przed jego pytającym spojrzeniem. Gdy dobili do przystani, pożegnała się uprzejmie i szybkim krokiem ruszyła w stronę hotelu.

Kolacja była dla niej męczarnią. Zgodnie z jej przewidywaniem, również Greta zamieszkała w apartamencie.

Erik wyjaśnił, że sprawy służbowe wymagają jej obecności, ale Carina dokładnie wiedziała, jaki charakter mają te sprawy. Kolacje mieli zawsze jadać wszyscy razem.

Carina pośpiesznie usiadła obok dzieci, podczas gdy Erik z Gretą zajęli miejsca po drugiej stronie stołu. Ale i ta odległość była dla Cariny zbyt mała.

Nie podnosiła głowy, jednak czuła na sobie tryumfujące spojrzenie Grety, która była wyraźnie zadowolona z faktu, że Erik wyłącznie jej poświęcał swoją uwagę.

Gdy Erik patrzył na Carinę, jego oczy wyrażały zdumienie. Wzrokiem zadawał pytanie. Ona szybko odwracała głowę, nie mogąc znieść bólu, który dostrzegała w jego spojrzeniu.

Po kolacji Greta chwyciła Erika pod rękę.

- Kochanie, służba poradzi sobie - powiedziała miażdżąc wzrokiem Carinę. - Na dole, w hotelu jest jakaś impreza.

Erik spojrział ku Carinie, ale ona zajmowała się dziećmi. Wyszedł w towarzystwie Grety.

Carina potrzebowała samotności, żeby uporać się z

myślami, które chaotycznie
kołatały się jej po głowie.
Położyła dzieci. Gisela i J~org
porządkowali pokoje, ona
opuściła hotel, udając się na
spacer.

Miasto tętniło życiem. Liczne
restauracje i kawiarenki
zapraszały do środka. Przez
otwarte drzwi lokali Carina
dostrzegała parki zakochanych.
Siedzieli pochyleni ku sobie,
szepcząc w blasku świec.

W innych okolicznościach
pragnęłaby dołączyć do wesołych,
beztroskich turystów, ale teraz
wolała samotność. Skierowała się
w stronę pasażu dla pieszych,
który przyciągnął jej uwagę, gdy
z hotelowego tarasu podziwiała
panoramę miasta.

Księżyc wysoko świecił w
górze, ale zmierzch jeszcze nie
zapadł. Szła wolnym krokiem
przez most.

W połowie mostu Carina
zatrzymała się, oparła o
barierkę i spoglądała na
lustrzane odbicie księżyca na
gładkiej powierzchni jeziora.

Lucerna była miastem miłości.
Wszędzie tu panowała wzniosła,
romantyczna atmosfera. Carina
czuła się opuszczona i samotna.

Czy powinna wrócić do Ameryki?

Jej decyzja, która jeszcze
kilka dni temu wydawała się
najrozsądniejszym rozwiązaniem,
wzbudzała teraz wątpliwości.

Jeśli wyjedzie, dostarczy
Grecie satysfakcji. Ta podła
kobieta osiągnie swój cel.
Carina była zbyt dumna, by do
tego dopuścić. Miała sporo czasu
na zastanowienie się i uznała,
że ucieczka od problemów nie
jest najlepszym wyjściem z
sytuacji. Odchodząc,
potwierdziłaby tylko, jak wiele
znaczył dla niej Erik. A do tego
nie chciała się przed nikim
przyznać.

Powrót do Ameryki nie
rozwiązałby jej problemów, byłby
tylko ucieczką od miejsca,
wywołującego wspomnienia. A w
domu zastałaby nowe zmartwienia.
Nie miała własnego mieszkania,
ani pracy, ani pieniędzy. Tutaj

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
mogła nie przejmować się chociaż
tymi trzema podstawowymi
sprawami.

Ale jak miała znieść codzienną
konfrontację z kobietą, której
nienawidziła? Czy słuszne byłoby
pozostanie pod jednym dachem z
mężczyzną, którym gardziła z
powodu zdrady, a równocześnie
kochała ponad wszystko na
świecie.

Zapadła ciemność. Tylko
księżyc tulił miasto delikatnym
błaskiem. Carina rzucała do
jeziora drobne kamyki i
obserwowała pierścienie
powstające na czystej, klarownej
wodzie.

- Odkryłaś mój ulubiony
zakątek w tym mieście -
usłyszała niespodzianie głos
blisko siebie.

Wiedziała czyj to głos. Jej
zielone oczy zaszyły mgłą gdy
spojrzała na Erika.

- Uwielbiam tę ciszę -
wyszeptała.

- Często tu przychodzę, jeśli
chcę coś przemyśleć albo w
spokoju popatrzeć na jezioro.

- Często przyjeżdżasz do
Lucerny? - spytała, chcąc nadać
rozmowie oficjalny ton.

- Co najmniej raz do roku.

- Pięknie tu.

Zapadła w milczenie.
Rozkoszowała się bliskością
Erika i czarem nocy. Potem
jednak zmusiła się do powrotu do
rzeczywistości.

- Gdzie jest Greta?

- W swoim pokoju. Boli ją
głowa.

- Mam w zastępstwie
dotrzymać ci towarzystwa? -
Carina nie mogła powstrzymać się
od tej ironicznej uwagi.

- Słucham? - Erik spojrzał na
nią oniemiały ze zdziwienia.

- Nie, nic.

Carina znowu patrzyła w stronę
jeziora. Erik chwycił ją za

ramiona.

- Już w południe zastanawiało mnie twoje dziwne zachowanie. Myślałem, że to może zmęczenie po ostatnich pracowitych dniach. Miałaś przecież mnóstwo obowiązków.

- Eriku, wszystko jest w porządku. Jesteś moim pracodawcą i jestem ci wdzięczna za posadę, ale gdy wróci Urszula...

- Coś sobie przypomniałem - przerwał jej. - Urszula dzwoniła dziś. Nadal nie wie, kiedy będzie mogła wrócić do pracy. Jej ojciec jest ciężko chory. Rozmawiałem z Gisela. Zgodziła się zastąpić cię czasami, żebyś miała więcej czasu dla siebie. Poza tym w związku z dodatkowymi obowiązkami zwiększyłem twoje wynagrodzenie.

- To nie było potrzebne. Ja...

Znowu jej przerwał.

- Nie chcę, żebyś sądziła, że cię wykorzystuję, Carino.

Dwuznaczność jego słów sprawiła jej ból. Erik przysunął się, wziął jej szczupłą dłoń w swoje ręce.

- Wyglądasz na zmartwioną, kochanie...

Carina wyrwała rękę z jego uścisku. Bała się tego dotyku, który sprawiał, że traciła władzę nad sobą. Ponadto nie mogła znieść jego fałszywej czułości.

- Proszę, nie mów do mnie "kochanie" - powiedziała, patrząc w jezioro.

Zmuszała się, by powstrzymać łzy, które zdradziłyby jej prawdziwe uczucia.

Erik wpiął palce w jej ramiona, odwrócił ją twarzą ku sobie.

- Nie wiem, w co się ze mną bawisz, ale zapamiętaj: Nie pozwolę z siebie żartować.

Jego oczy błyszczały zawięciem, a twarz stała się ponura.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Przekażę ci jeszcze jedną wiadomość i nie będę już więcej zajmował twojego czasu. Jutro wieczorem burmistrz wydaje przyjęcie. Jesteś na nie zaproszona, choć nie rozumiem dlaczego. Bądź gotowa o ósmej. W sukni wieczorowej.

Odwrócił się, zamierzając odejść. Coś go jednak powstrzymało. Z powrotem spojrzał na Carinę.

- Po powrocie do swojego pokoju znajdziesz w nim bukiet niechcianych kwiatów. Możesz je wyrzucić na śmietnik.

Oddalił się szybko, po czym zniknął za zakrętem.

Z trudem powstrzymywane łzy polały się teraz po jej policzkach. Jak śmiał jeszcze złościć się na nią? Czy był aż tak zarozumiały, żeby sądzić, że każda kobieta musi mu ulec? Czy uważał, że jest naiwna, ślepa i zatem nie spostrzeże jego romansu z Gretą? Jak mógł dawać jej do zrozumienia, że zależy mu na niej, choć związany był z inną kobietą?

Możliwe, że w ogóle się nad tym wszystkim nie zastanawiał, sądząc, że mimo jego zaręczyn z Gretą ona nadal będzie do jego dyspozycji, gdy tylko tego zażąda.

Jej sytuacja nie była łatwa. Podczas drogi powrotnej do hotelu zdecydowała jednak, że nie rzuci pracy. Potrzebowały jej dzieci. Przynajmniej do czasu, kiedy wróci Urszula. Nie stać ją było też na rezygnację z dobrze płatnej posady.

Musiała zaprzestać romantycznych marzeń i spojrzeć prawdzie w oczy. Erik pozwolił sobie na mały flirt. Przypuszczał, że rozkochał ją w sobie na tyle, że straciła jasność umysłu.

Jak mogła uwierzyć, że poważnie zainteresuje się dziewczyną tak prostą i niedoświadczoną? Była naiwna ufając mu bezgranicznie. Zostanie jednak, zwiedzi Lucerne i będzie uczyć Gabi i Jensa. Wobec Erika i Grety zachowa dystans, ale będzie uprzejma.

Z takim postanowieniem
otworzyła drzwi swojego
luksusowego pokoju. Stała jak
wryta. Na biurku leżał ogromny
bukiet długich, pasowych róż.

Drżącymi rękoma wyciągnęła z
koperty bilecik.

"Witaj w Lucernie, kochanie."

Rzuciła bilecik w kąt i z
płaczem opadła na łóżko.

7

Następnego ranka Carina czuła
się już znacznie lepiej, mimo że
pierwszą rzeczą, jaką ujrzała
otworzywszy oczy, był cudowny
bukiet róż. Zaplanowała wraz z
Gabi i Jensem zwiedzanie miasta.
Starła się lekceważyć
dokuczliwy ból w piersiach,
który stale przypominał jej o
beznadziejnej miłości. Zanim
pojawiła się Greta i Erik,
zdążyła w towarzystwie dzieci
opuścić hotel. Udali się ku
przystani.

Dzieci pamiętały jeszcze swój
zeszłoroczny pobyt w Lucernie,
ale nigdy dotychczas nie pływały
statkiem po jeziorze. Było to
dla nich nieznanne doświadczenie.

Statek delikatnie kołysał się
po jeziorze. Młoda przewodniczka
pokazywała turystom liczne
atrakcje na brzegu jeziora.
Carina z rozwagą przyłączyła się
do grupy turystów
angielskojęzycznych, by dzieci
mogły pogłębiać swoje
umiejętności. Oboje czynili
zaskakujące postępy.

- Mam pomysł - powiedziała
Gabi. - Dziś mówimy po angielsku
albo nie odzywamy się wcale.

- To mi się podoba - odrzekła
Carina, śmiejąc się z gorliwości
dziewczynki. - Co o tym sądzisz,

Jens?

- Świetnie - odpowiedział
malec, który nie chciał być
gorszy od siostry.

Dzieci nazywały po angielsku
wszystko, co tylko zwróciło ich
uwagę. W przypadku trudności
prosiły Carinę o pomoc.

Wycieczka po jeziorze okazała
się ogromną przyjemnością.
Niestety była krótsza, niżby
sobie życzyli. Dla Cariny każdy
dzień w towarzystwie dzieci
oznaczał nowe niespodzianki oraz
wiele radości. Często
zazdrościła malcom ich
beztroski.

Gabi w czasie obiadu nie
odzywała się. Podczas gdy Jens
rozkoszował się jedzeniem,
dziewczynka spoglądała szeroko
otwartymi, niebieskimi oczyma na
Carinę. Wreszcie spytała: - Czy
ty jesteś teraz naszą opiekunką?

- Nie. Urszula wróci niebawem.
Jej ojciec jest chory i ona
pragnie opiekować się nim,
dopóki nie wydobrzeje.
Przybędzie do was, gdy tylko
ojciec wyzdrowieje. Brakuje ci
jej?

Gabi przytaknęła.

- Trochę, ale z tobą jest
ciekawiej. Chciałabym, żebyś to
ty była naszą opiekunką.

- Nasza mama też chorowała -
wtrącił Jens.

Mimo że pochłonięty był
jedzeniem, nic z rozmowy nie
umknęło jego uwadze.

- Wiem - odparła Carina.

- Mama była piękna - mówił z
powagą malec.

- Równie piękna jak ty, Carino
- zapewniła Gabi.

Carina uśmiechnęła się.

- To miło z twojej strony, że
tak uważasz. Pamiętasz swoją
mamę?

Gabi skinęła głową.

- Tak, Jens był wtedy jeszcze
malutki. Był dzidziusiem. Ja

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
miałam już dwa lata i pamiętam,
że to takie piękne mieć mamę.

- Urszula powiedziała, że
niedługo znowu będziemy mieli
prawdziwą mamę - pocieszał
siostrę Jens.

- To nieprawda - Gabi
zaprzeczyła, z pasją kręcąc
głową. - Wygłupiasz się.

- Wcale nie, widziałem, jak
tata trzymał panią Linden za
rękę, a Urszula powiedziała, że
pani Linden chce być naszą mamą.

- To ja ucieknę - krzyknęła
Gabi.

Jej oczy zaszły łzami. Carina
wtrąciła się do ich dyskusji.

- Gabi, nie martw się na
zapas. Wasz tatuś na pewno z
wami porozmawia, zanim wybierze
dla was mamusię. To przecież
ważna sprawa dla każdego z was -
zapewniła Carina.

Jej serce kurczyło się z bólu.

Oto następny dowód, że Greta
nie kłamała. Dlaczego Erik nie
rozmawiał z dziećmi na ten
temat? Zasłyszane plotki tylko
potęgowały ich niepokój.

- Czy ty nie mogłabyś być
naszą mamą? Pani Linden nie
znosi nas. Gdy nie ma taty, jest
bardzo niemiła - powiedziała
Gabi.

Jens dał do zrozumienia, że ma
takie samo zdanie jak siostra.

- Poza tym ona jest brzydka.

- Ależ Jens, pani Linden jest
piękną kobietą i jestem
przekonana, że was lubi. Może
okazać się wspaniałą mamą. Do
tej pory nie miała do czynienia
z dziećmi. Musicie dać jej
trochę czasu.

- Więc Urszula mówiła prawdę.
- Oczy Gabi znowu wypełniły się
łzami.

- Nie wiem, skarbie. Nie mogę
wypowiadać się za waszego tatę.

Carina próbowała pocieszyć
dzieci, później zostawiła je pod
opieką Giseli, wzięła torebkę i
wyszła na miasto.

Miała w pamięci słowa Erika:
"Jesteś na nie zaproszona, choć
nie rozumiem, dlaczego".

Nie posiadała sukni
wieczorowej. Pozostało jej kilka
godzin na dokonanie zakupu.
Miała nadzieję, że dobierze
sobie coś stosownego. Na
szczęście pieniędzy miała pod
dostatkiem, a także z jej
rozmiarem nie powinno być
kłopotu.

Nie wiedziała, czy cieszyć
się, czy raczej obawiać tego
przyjęcia. Nie знаła powodu, dla
którego została zaproszona.
Ktokolwiek jednak by jej nie
oczekiwał, chciała zrobić jak
najlepsze wrażenie.

Szła wzdłuż ulicy, na której
ograniczony był ruch
samochodowy. Ludzie przechadzali
się nie tylko po chodniku, szli
również środkiem jezdni.
Samochody, które się tam
niekiedy pojawiały, mogły
poruszać się jedynie w tempie
spacerowym.

Carina zapoznała się z ofertą
licznych butików. Zapamiętała
niektóre kreacje. Nie natrafiła
niestety na suknię, która w
pełni odpowiadałaby jej
oczekiwaniom.

Myśląc o swoim stroju miała na
uwadze opinię Erika. Nie chciała
wprawdzie mieć nic wspólnego z
mężczyzną, który z niej zakpił,
ale zależało jej na tym, by
wywrzeć na nim silne wrażenie.

Uznała, że musi wyglądać
elegancko i światowo. Dlatego
jej wybór padł w końcu na suknię
z zielonego jedwabiu. Obejrzała
ją uważnie.

- Ten kolor doskonale
harmonizuje z barwą pani oczu -
powiedziała ekspedientka.

Carina uśmiechnęła się
uprzejmie.

- Czy mogę ją przymierzyć?

Mały butik specjalizował się w
sprzedaży kreacji wieczorowych.
Kobieta zaprowadziła Carinę do
obszernej przymierzalni z
wysokimi lustrami na ścianach.

Suknia była kroju, który wykluczał możliwość założenia biustonosza. Materiał przylegał do jej smukłego ciała. Carina uznała, że wreszcie znalazła odpowiednią kreację.

Zielony jedwab podkreślał kolor jej oczu tak, że zdawały się teraz być w odcieniu najczystszej zieleni. Widoczne było każde zaokrąglenie w jej figurze. Gdy się poruszała, materiał tajemniczo szeleścił. Sukienka była prosta, lecz wytworna. Jediną ozdobę stanowił jedwabny pąk róży w głębokim dekolcie. Dawniej Carina nie odważyłaby się wystąpić w takiej kreacji. Teraz uznała, że jest to idealny strój na wieczór.

Seksownie, pomyślała. Muszę przyznać, że wyglądam seksownie. Kupiła jeszcze srebrne pantofelki i torebkę wieczorową. Potem pospiesznie wróciła do hotelu. Gisela wyraziła gotowość zajęcia się dziećmi również późnym popołudniem. Miała więc dużo czasu, by spokojnie wyszykować się na przyjęcie.

Po powrocie z zakupów Carina bawiła się z dziećmi. Usiedli w parku pod drzewem i grali w zgadywanki.

Było po piątej gdy wróciła z maluchami do apartamentu. W salonie zastali Gretę. Nie spojrzawszy nawet na Carinę, wyciągnęła ręce do Gabi i Jensa.

- Halo, dzieci. Czy nie pocałujecie waszej cioci Grety?
- spytała siląc się na uśmiech.

- Nie jesteś naszą ciocią - stwierdził Jens, nie ruszając się ani o krok od Cariny.

- Zgadza się, nie jestem. Ale kto wie? Może któregoś dnia staniemy się rodziną - oznajmiła Greta, wyraźnie rozdrażniona, rzucając jednoznaczne spojrzenie w stronę Cariny. - A ty, Gabi, nie przywitasz się ze mną?

Dziewczynka zerknęła na Carinę, po czym ukłoniła się. - Dzień dobry, pani Linden - powiedziała oschle.

- Panno Shelley, dłaczego

dzieci nie są na powietrzu? Pani obowiązkiem jest przebywać z nimi, w tak piękny dzień, jak najdłużej na świeżym powietrzu. Dzieci potrzebują dużo ruchu.

Carina zastanawiała się nad odpowiedzią, gdy do pokoju weszła Gisela.

- Tu jesteście, chodźcie, moje aniołki. Do kąpieli! Dziś wieczorem wszyscy nas opuszczają. Ale ja mam dla was wielką niespodziankę.

Dzieci podążyły za nią bez słowa sprzeciwu.

- Panno Shelley, dlaczego zaniedbuje pani swoje obowiązki? Pan von Stade podniósł pani zarobki, gdyż przez cały dzień miała pani sprawować opiekę nad dziećmi.

- Przepraszam, muszę się teraz przebrać - powiedziała Carina obojętnym tonem, zauważając natychmiast, że dała pani Linden kolejny powód do niezadowolenia.

- Przebrać się? A cóż pani zamierza, że aż potrzebuje tyle czasu na strojenie się?

- Jestem proszona na przyjęcie do burmistrza - wyjaśniła Carina, choć nie sądziła, by powinno to obchodzić panią Linden.

- Co? - Ta odpowiedź wytrąciła Gretę z równowagi. - Chyba źle zrozumiałam. Pani, na przyjęcie? Niby dlaczego?

- Sama nie wiem, ale otrzymałam zaproszenie i cieszę się.

Greta zaśmiała się szyderczo.

- To na pewno pomyłka. To nie jest przyjęcie dla takich jak pani.

Pogarda Grety, jej poniżający ton sprawiły, że Carina kipiała ze złości.

Greta uprzedziła jednak odpowiedź Cariny. Delektowała się swoim triumfem: Kto będzie pani towarzyszył? - zrobiła przerwę, by pytanie zabrzmiało dobitnie. - Jeśli pani choć przez chwilę przypuszczała, że

Erik...

- Przepraszam, pani Linden -
Carina przerwała jej. - Chcę
umyć jeszcze głowę.

Kto będzie jej partnerem? O
tym nie pomyślała. Nie potrafiła
się już cieszyć. Teraz czuła
wyłącznie strach przed
wieczorem.

Może Greta miała rację? Może
to rzeczywiście przykra pomyłka?
Przecież nie wypadało, żeby
młoda dziewczyna szła sama na
przyjęcie. Byłaby zapewne jedyną
samotną osobą.

Jak się zachowa, gdy inni będą
tańczyć? Z kim porozmawia? Nie
chciała sterczeć przez cały
wieczór przy Grecie i Erikowi jak
piąte koło u wozu.

Nie, nie mogła iść na to
przyjęcie. Dlaczego nie
pomyślała o tym wcześniej? Jaka
ma teraz znaleźć wymówkę?

Usiadła na łóżku, gładząc
szelészczący materiał sukni
wieczorowej. Nagle przestraszył
ją dzwonek telefonu.

- Halo - odezwała się.

- Carina? To ja, Erik - jego
głos brzmiał obojętnie, ale mimo
to jej serce zaczęło walić.

- Właśnie zamierzałam
zadzwoić do ciebie.

- Chciałem się tylko
dowiedzieć, czy znalazłaś coś
odpowiedniego na wieczór?

- Kupiłam sukienkę dziś w
południe, ale...

- Dobrze, samochód będzie
czekał o wpół do ósmej, J~org
przyjdzie po ciebie.

Carina wzięła głęboki oddech.

- Nie pójdę na przyjęcie.

- Dlaczego, jesteś chora? -
jego głos wyrażał teraz szczerą
troskę.

- Nie, ale...

- Panno Shelley... - mówił
ponownie obojętnym głosem. - Nie
mam czasu na wysłuchiwanie

niemądrych historyjek. Powinnaś jednak wiedzieć, że nie każdy dostaje zaproszenie od burmistrza. O dziwo, ciebie spotkał ten zaszczyt. Odmowa w ostatniej chwili jest niegrzeczna i może urazić gospodarza. Nie życzę sobie takiego zachowania ze strony nikogo z mojej służby. O wpół do ósmej jesteś gotowa. Zrozumiałaś?

Odłożył słuchawkę, nie czekając na jakiegokolwiek wyjaśnienia czy odpowiedź. Był pewien, że nie sprzeciwi się jego żądaniu. Ta arogancja przekraczała wszelkie granice!

Miała ochotę krzyczeć ze złości. Owszem, pracowała u niego, ale to nie upoważniało go do decydowania o jej życiu prywatnym.

Wcześniejsza radość z powodu przyjęcia zamieniła się teraz w udrękę. Niechętnie zaczęła się szykować. Postanowiła wyglądać tak uroczco i wytwornie jak nigdy dotąd, by jako kobieta bez partnera nie odniosła na przyjęciu druzgocącej klęski. Nie dostarczy Grecie powodów do triumfu. Wyjdzie z dumnie podniesioną głową. Podjęła ostateczną decyzję.

Na chwilę przed wpół do ósmej dokonała ostatnich poprawek przy fryzurze. Miała umyte włosy i czesała je, dopóki nie nabrały połysku. Miękkie loki okalały jej głowę, nie zasłaniając delikatnych kołczyków z perełką. Oprócz kołczyków założyła naszyjnik z pereł oraz harmonizujący z nim pierścionek. Były to jej jedyne pamiątki po zmarłych rodzicach.

Przypatrując się swojemu odbiciu w lustrze, uznała, że wygląda ślicznie. Wiara w siebie stanowiła jej najważniejszy atut, dzięki któremu miała nadzieję przeżyć wieczór bez uszczerbku na honorze. Zresztą innych atutów nie posiadała.

Droga do domu burmistrza okazała się jeszcze okropniejsza niż Carina przypuszczała. To i tak dopiero przedsmak tego, co miało nastąpić, pomyślała.

Erik był uprzejmy, ale

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata zachowywał dystans. W jego oczach nie dostrzegała niczego poza uprzejmością.

No i dobrze, wmawiała sobie. Dałam mu przecież odprawę.

Jego obojętność sprawiała jednak ból, zwłaszcza w obecności Greta, władczo uczeptionej jego ramienia.

Gdy zatrzymali się przed wspaniałym domem burmistrza i zostali wprowadzeni na teren posiadłości, przeczuwała, że wieczór pokaże się katastrofą.

Wciąż pojawiali się nowi goście w wytwornych strojach wieczorowych, a każdej kobiecie towarzyszył mężczyzna. Była jedyną osobą bez partnera.

Nie mogła zataić tego faktu, gdyż Erik szedł z Gretą pod rękę i nie pozostawało jej nic innego, jak kroczyć za nimi. Najchętniej ze wstydu zakopałaby się głęboko pod ziemię. Kolana ugięły się, musiała jednak iść szybkim krokiem, by nie pozostać jeszcze dalej w tyle, za nimi.

We trójkę weszli po szerokich schodach do domu burmistrza. Erik pokazał zaproszenia. Przedstawił najpierw Gretę, później Carinę. Wzięto od nich płaszcze i zaprowadzono do olbrzymiej sali z błyszczącą, marmurową posadzką i licznymi popiersiami osób, których Carina nie znała. Podczas ceremonii powitania goście ustawiali się parami.

Carina bacznie obserwowała protokół i odczuwała nawet współczucie dla Erika, któremu przypadł obowiązek przedstawienia dwóch kobiet.

- Który z tych mężczyzn to burmistrz Brecht? - spytała Greta, gdy zbliżali się do grupki osób witających gości.

- Ten siwy pan w środku - wyjaśnił Erik.

- A pani Brecht?

- Zmarła kilka lat temu.

Brecht? To nazwisko wydało się Carinie znajome. Zastanawiała się, gdzie mogła je usłyszeć,

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
gdy nagle ktoś zawołał:

- Carino, Carino Shelley!

Odwróciła się, poznając
Klausa.

- Halo - powiedział z
uśmiechem.

Również Greta i Erik usłyszeli
jego radosny okrzyk. Erik podał
Klausowi rękę.

- Miło cię znowu zobaczyć.
Szkoda, że wczoraj nie mogliśmy
się spotkać. To jest Greta,
znacie się.

- Wygląda pani wspaniale, jak
zawsze - powiedział Klaus z
podziwem i pocałował Gretę w
rękę.

Carina musiała przyznać, mimo
ogromnej niechęci wobec tej
kobiety, że wyglądała
rzeczywiście niezmiernie
atrakcyjnie. Miała niezwykle
efektowną, staranną fryzurę.
Każdy włos był na swoim miejscu.
Jej kreacja odpowiadała
najnowszym trendom mody. Zawszą
padały w jej kierunku pełne
podziwu spojrzenia mężczyzn.

Była pod każdym względem
doskonała do celów
reprezentacyjnych. Idealnie
pasuje do Erika, pomyślała z
ciężkim sercem.

- Carino, pozwól proszę, ze
mną. Eriku, czy mogę towarzyszyć
tej damie?

- Bardzo proszę - odpowiedział
Erik. Carinie wydawało się, że
ujrzała w jego oczach
niezadowolenie.

Klaus prowadził ją przez
olbrzymią salę do sąsiadującego
z nią salonu.

- Carino, muszę pani coś
wyjaśnić i mam nadzieję, że nie
pogniewa się pani na mnie.
Zwykle unikam takich imprez, ale
mój ojciec stale nalega, bym w
nich uczestniczył. Gdy...

- Pana ojciec? - przerwała
Carina. - Oczywiście, Klaus
Brecht. Pan jest synem
burmistrza Brechta?

- Tak, myślałem, że wiedziała

pani o tym?

- Nie - Carina pokręciła głową.

Teraz dopiero zrozumiała, skąd to tajemnicze zaproszenie.

- Carino, odkąd panią wczoraj ujrzałem, myślałem tylko o tym, że muszę zobaczyć panią ponownie. Wierzyłem, że to przyjęcie sprawi pani radość. Wiedziałem, że ojciec zgodzi się wysłać jeszcze jedno zaproszenie, byle tylko jego uparty syn zechciał wziąć udział w przyjęciu. Niestety, byłem wczoraj po południu bardzo zajęty poza miastem i nie mogłem skontaktować się z panią, nawet telefonicznie. Wróciłem przed godziną. Dlatego też pozwoliłem sobie na wysłanie anonimowego zaproszenia. Teraz pragnę to naprawić. Czy pozwoli pani, żebym dotrzymał jej dziś wieczór towarzystwa?

Nawet w normalnej sytuacji Carina nie miałaby nic przeciwko spędzeniu wieczoru w towarzystwie Klause Brechta. Był miły, uprzejmy i szczerzy. Z tym większą radością przyjęła tę propozycję teraz.

- Och, Klaus, chętnie - powiedziała z ulgą i radością. Gdyby nie on, wieczór stałby się koszmarem.

- Wybacz mi pani tę osobliwą formę zaproszenia?

Klaus spojrział na nią, jakby miał nadzieję na przeżycie z nią przygody.

Carina pomyślała, że źle zrozumiał jej ochoczą zgodę na swoje towarzystwo, i starała się ostudzić jego zapał.

- Nie apróbuję sposobu, w jaki doręczono mi pańskie zaproszenie, lecz uwzględnivszy fakt, że jestem jedyną samotną kobietą na tym przyjęciu, zaś oprócz pana nikt nie wyraził gotowości wyciągnięcia mnie z tej kłopotliwej sytuacji, nie mam chyba innego wyboru - stwierdziła uśmiechając się do niego.

Miała nadzieję, że zrozumiał jej intencje i nie uraziła przy

tym jego dumy.

- Pojmuję - odparł Klaus, udając rozczarowanie. - Teraz nie pozostaje mi nic innego, jak sprawić, żeby się pani świetnie bawiła.

Gdy wrócili na olbrzymią salę, Carina spostrzegła, że wciąż jeszcze przybywają nowi goście.

- Ile osób zaproszono na przyjęcie? - spytała.

- Około dwustu. Burmistrz urządza taką uroczystość dwa lub trzy razy w roku. On uwielbia przepych i hołdy, które są mu składane jako politykowi. Jego kadencja upływa w przyszłym roku i prawdopodobnie nie będzie już zabiegał o urząd burmistrza. Nastąpi koniec jego ery w tym mieście.

Podczas gdy dołączyli do szeregu gości pragnących powitać gospodarza, Carina dyskretnie rozglądała się wokół. Nie dostrzegła ani Erika, ani Greta.

Bardzo dobrze, że zginęli mi z oczu. Chociaż zaoszczędzę sobie widoku triumfującej Greta i zobojętniałego Erika. Przy odrobinie szczęścia nie wejdzie obojgu w drogę podczas całego przyjęcia.

Początkowo obawiała się ceremonii przedstawienia burmistrzowi, ale niebawem okazało się, że jest ona wręcz zabawna.

Burmistrz Brecht powitał ją bardzo serdecznie, obsypując komplementami, które jak lekarstwo podziały na jej rozdartą duszę.

Gdy znaleźli się na sali, w której miała odbyć się uczta, Carina nie była już tą skrepowaną, wystraszoną dziewczyną sprzed kilkunastu minut. Cieszyła się, że bierze udział w przyjęciu.

- Mój ojciec zarządził z pewnością, byśmy zasiedli na honorowych miejscach przy stole. Bezwstydnie wykorzystuje moją obecność - zauważył Klaus z rezygnacją, ale nie bez przyjemności.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
Prowadził Carinę przez salę.

Kwartet grał muzykę klasyczną,
a goście zajmowali pomału
miejsca przy stole.

Stół nakryty był elegancko i
gustownie. Przyozdabiały go
cudowne kompozycje z kwiatów.
Szczególnie zachwyciły Carinę
czerwone róże, jej ulubione
kwiaty.

- Wspaniałe róże - powiedziała
ze szczerym podziwem.

- O nie, zapomniałbym -
krzyknął nagle Klaus. - Droga
Carino, proszę mi wybaczyć,
opuszczę panią na chwilę, muszę
naprawić pewien błąd.

- Proszę - zgodziła się z
lekkim zdumieniem.

Jako że większość gości nie
zajęła jeszcze miejsca przy
stole, Carina odczytała bileciki
z nazwiskami osób, mających
zasiąść przy stole w jej bliskim
sąsiedztwie.

Z jej prawej strony usiadzie
Klaus, z lewej burmistrz, zaś z
drugiej strony burmistrza, Greta
Linden. Nie ma przed nią
ucieczki, pomyślała.

- Gdzie twój szlachetny
rycerz? - spytał Erik za jej
plecami. Serce Cariny zaczęło
bić mocniej.

- Jeśli masz na myśli Klause,
to nie wiem, gdzie on jest -
starała się mówić naturalnie. -
Miał coś do załatwienia.

Odwróciła się ku Erikowi i z
ulgą stwierdziła, że Greta
wyjątkowo nie wisi na jego
ramieniu. Raz jeszcze nie mogła
się oprzeć wrażeniu, jakie na
niej wywierał. Wspaniałe
wyglądał z letnią opalenizną na
twarzy, w smokingu, perfekcyjnie
podkreślającym szerokie ramiona.

Nie miała wątpliwości, że był
najbardziej atrakcyjnym
mężczyzną na przyjęciu. Teraz
jego niebieskie oczy błyszczały,
wyrażając podziw dla stojącej
przed nim kobiety. Carina
poczuła, że jej policzki
nabierają rumieńców.

- Dlaczego nie powiedziałaś,

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
że zaprosił cię syn burmistrza?

Carina zaśmiała się,
wzruszając ramionami.

- Sama o tym nie wiedziałam -
odparła, po czym zauważyła, że
odpowiedź nie przekonała go.

- Co to znaczy? - spytał z
ponurą miną.

- Dopiero wczoraj poznałam
Klausa. Spotkaliśmy się na
tarasie w hotelu. Poprosił ojca,
żeby przysłał dla mnie
zaproszenie, gdyż sam musiał
wyjechać z miasta.

- Ach tak - stwierdził Erik
chłodno. - Zdołałaś go oczarować
w mgnieniu oka.

Jak miała zareagować na taką
uwagę? Milczała. Gdyby mogło być
tak jak dawniej, myślała, pełna
tęsknoty. Kiedyś nie było między
nimi krępującej ciszy.
Przeciwnie, mieli sobie wiele do
powiedzenia. Łączyło ich dużo
wspólnych zainteresowań.

- Carino - Erik przerwał
milczenie. Wypowiedział jej imię
z taką czułością, że bała się,
że nie opanuje drżenia.

Nachylił się i wyciągnął białą
różę z bukietu na stole.

- Powinnaś częściej ubierać
się na zielono. Cudownie
wyglądasz w tym kolorze. Ten
kwiat na twojej sukni... -
powiedział patrząc na jedwabny
pąk przy dekolcie - powinien
zostać zastąpiony przez
naturalną, piękną różę, tak
piękną i prawdziwą jak ty,
Carino.

Ku jej bezgranicznemu
zdziwieniu włożył biały pąk w
jej dekolcie. Drżała, gdy on
wykonywał ten romantyczny gest.
Wpatrywała się w niego, nie
mogąc oderwać oczu od jego
twarzy.

Otworzyła usta, by coś
powiedzieć, ale między nimi
zniecka stanęła Greta.

- Eriku, jestem przekonana, że
panna Shelley zostanie
obdarowana kwiatami przez
swojego przyjaciela - wycodziła,
biorąc go pod rękę i rzucając w

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
stronę Cariny nienawistne
spojrzenie. - Widzę, że jest
pani zafascynowana swoją nową
zdobyczą. Dziś po południu
karygodnie zaniedbywała pani
swoje obowiązki.

Carina poczuła, jak krew
uderza jej do głowy. To
bezczelna kobieta!

- Co ma mi pani do zarzucenia?
- spytała.

Tym razem nie pozwoli Grecie
na oszczerstwa.

- Ależ droga Carino, sama pani
wie najlepiej.

- O, wspaniale, że znalazła
pani towarzystwo podczas mojej
nieobecności - powiedział Klaus,
zanim zdążyła odpowiedzieć
Grecie. - Proszę, przyniosłem
pani bukiet, choć prześliczna
suknia nie wymaga dekoracji.

Klaus przypiął uroczy bukiet
z gardenii przy jej ramionach.

Greta z satysfakcją zwróciła
się do Erika.

- Widzisz? Panna Shelley nie
potrzebuje kwiatów od ciebie.

Wyciągnęła różyczkę z dekoltu
Cariny i rzuciła ją na stół.

- Chodź Eriku, pragnę
przedstawić cię jednemu z
moich przyjaciół - nalegała,
ciągnąc Erika za sobą.

- Greta i pani nie jesteście
chyba najserdeczniejszymi
przyjaciółkami, a może myłę się?
- spytał Klaus z rozbawieniem
mrużąc do Cariny. - Dzielna i
opanowana pani Linden zachowuje
się, jakby była zazdrosna o
panią.

- To śmieszne - Carina
uśmiechnęła się. - Dlaczego
miałaby być zazdrosna? Jest
piękna, wykształcona i zaręczona
z jednym z najbogatszych i
najatrakcyjniejszych mężczyzn w
Niemczech. Nie, ona się po
prostu uprzedziła do mnie już
podczas naszej pierwszej
rozmowy. Złości się teraz,
ponieważ pan von Stade zatrudnił
mnie wbrew jej radom.

- Rzeczywiście jest piękna i

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
wykształcona, ale o ich
zaręczynach nic nie słyszałem.
Zaś pani nie docenia siebie. Bez
odrobiny przesady jest pani
najpiękniejszą kobietą na tej
sali.

Carina posądzała Klausea o to,
że chce się jej podlizać, ale
komplement pomógł jednak
zapomnieć o obraźliwych słowach
Grety. Podziękowała mu
promiennym uśmiechem.

Uczta składała się z siedmiu
dań. Carina nie była już w
stanie posmakować nawet
apetycznej wyglądającego deseru.

Przy stole prowadziła ciekawą
rozmowę z burmistrzem. Tylko
wówczas, gdy z grzeczności
zwracał się do Grety oraz Erika,
mogła zamienić kilka słów z
Klausem.

Gdy goście kosztowali kawę,
burmistrz wstał, by wygłosić
toast. W dowcipnej i zwięzłej
mowie powitał gości, po czym
zaprosił do sali balowej na
tańce i szampana.

Carina włożyła różę, którą
podarował jej Erik z powrotem do
wazonu. Podczas gdy wszyscy
wstawali od stołu i zrobiło się
zamieszanie, ukradkiem
wyciągnęła ją i ponownie wpięła
w dekolt.

Była zła na siebie za ten
sentymentalizm. Po powrocie do
hotelu zamierzała zaszuszyć kwiat
między kartkami książki i
zachować go na wieczną pamiątkę.

Sala balowa była jeszcze
bogatsza i wspanialsza niż
wnętrza, które Carina dotychczas
poznała w domu burmistrza.
Orkiestra na podium grała walce.

Klaus okazał się doskonałym
tancerzem. Podczas gdy prowadził
ją w rytm melodii, zapomniała
nawet o Eriku.

Noc była ciepła, bezwietrzna i
mimo otwartych drzwi na werandy,
na salę docierało niewiele
świeżego powietrza.

Klaus dbał o to, by Carinie
nie brakowało orzeźwiającego
szampana. Tańcząc w jego
objęciach zapominała o całym
świecie. Burmistrz przerwał im w

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
środku walca i Klaus niechętnie
przekazał swoją partnerkę ojcu.

- Mój syn jest dzisiejszego
wieczoru bardzo szczęśliwy -
powiedział pan Brecht. -
Sprawiła to jego urocza dama.

- Dziękuję - odpowiedziała
Carina z zakłopotaniem.

Musiała przerwać miłą
pogawędkę z burmistrzem, gdyż
znowu została porwana do tańca
przez innego partnera. Sądziła,
że to Klaus, spojrzała ku niemu
z szerokim uśmiechem.

Była w ramionach Erika!
Orkiestra grała teraz powolnego
walca.

Klaus i burmistrz byli
wspaniałymi tancerzami, ale w
ramionach Erika odnosiła
wrażenie, że jej nogi nie
dotykają parkietu. Wszystko
stało się nieistotne.

Była tylko ona i on. Z dala
dochodziła muzyka.

Nim się spostrzegła, znalazła
się z Erikiem na tarasie. Tylko
we dwoje, a nad nimi gwiazdziste
niebo. Erik tulił ją w
ramionach, a jego oczy nie
pozwalały jej oderwać od niego
wzroku.

Carina starała się zachować
jasność umysłu. Chciała się
bronić, wyrwać z jego uścisku.
Musiała to zrobić! Jego oczy
powstrzymywały ją jednak. Myśli
wirowały jak w walcu.

- Twoje gardenie zwiędły -
zauważył Erik.

Carina nawet nie zwróciła
uwagi, że odpiął bukiet z jej
ramion i wyrzucił go w krzewy.

- Pojedyncza róża pasuje do
ciebie bardziej. - Koniuszkami
palców głąaskał pęk przy jej
dekolcie. - Cieszę się, że ją
wpięłaś.

- Greta byłaby innego zdania.
Dlaczego ona nie przypina sobie
kwiatów - spytała, odzyskując
powoli poczucie rzeczywistości.

- Greta jest uczulona na
kwiaty - powiedział z nie
ukrywaną przyjemnością.

Może było to za sprawą szampana, że jego słowa, wydały się Carinie zabawne. Nie mogła powstrzymać śmiechu. Ku jej zaskoczeniu, również Erik roześmiał się. Teraz nie miała już wyrzutów sumienia z powodu wesołości kosztem Greta.

Gdy zamilkli, patrzył na nią w sposób tak przenikliwy, że aż ogarnął ją lęk. Potem powoli pochylił się. Nie znalazła się do ucieczki.

Przysięgała, że nie pozwoli mu nigdy więcej na zbliżenie, ale rozpaczliwie tęskniła za jego pocałunkiem. Pragnęła jego warg na swoich ustach.

Pocałunek odebrał jej zmysły, nie pozostało nic oprócz namiętności i miłości... Serce waliło mocno, zagłuszało muzykę. Była tam, gdzie powinna, w jego ramionach. Liczyło się tylko to i gwiazdy rozsiane po niebie.

- Carina, moja kochana - wyszeptał Erik, gdy ich usta rozstały się.

Muzyka rozbrzmiewała. Erik wziął Carinę w ramiona i krokiem walca powrócili na salę balową.

Zanim zdążyli się do siebie odezwać, Klaus chwycił Erika za ramię i zażądał oddania mu partnerki.

- Wreszcie cię odnalazłem, piękna Carino - powiedział. - Zupełnie straciłem cię z oczu. Zgubiłaś bukiet. Musiał się odpiąć podczas naszych szalonych piruetów w tańcu.

Carina nie zaprzeczyła. Czar wieczoru minął bezpowrotnie.

- Czy jesteś zmęczona? Odwieźć cię do domu? - spytał Klaus zatroskany.

- Nie jest to konieczne - odezwał się Erik z za nich. Oboje odwrócili się zaskoczeni.

- Greta i ja chcemy się pożegnać. J~org, przyprowadź samochód.

- Nie byłem dostatecznie uprzejmy formą zaproszenia na przyjęcie, tym bardziej pragnę

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
godnie zakończyć nasze
randez_vous. Odprowadzę Carinę
do domu - wyjaśnił Klaus.

- Nie jest to konieczne -
powtórzył Erik, a w jego oczach
widać było zdecydowanie.

- Jednak nalegam - Klaus
również nie chciał ustąpić.

- Carina zapewne życzy sobie,
żeby kawaler odprowadził ją do
domu. Chodź, Eriku - wtrąciła
się Greta, dając koniec wymianie
zdań.

Carina dała się namówić i w
drodze do hotelu zatrzymali się
jeszcze w przytulnej kawiarence.
Potem jednak uparła się, żeby
nie odprowadzał jej do drzwi
pokoju.

- Carino, dokonałaś cudu -
powiedział, gdy żegnali się w
wielkiej sali recepcyjnej.

- Dokonałam cudu?

- Dzięki tobie przyjęcie u
mojego ojca po raz pierwszy
sprawiło mi prawdziwą radość.
Chętnie przekonałbym się, czy
potrafisz dokonać jeszcze innych
rzeczy niemożliwych. Mogę
zadzwoić do ciebie?

- Na pewno ucieszy mnie to.
Dziś przeżyłam jeden z
piękniejszych wieczorów w moim
życiu. Dziękuję.

Tak jak Carina przypuszczała,
kręciło się wokół, mimo późnej
pory, zbyt wiele osób, by mógł
złożyć na jej ustach długi
pocałunek. Lekko musnął ją w
policzek, obiecując, że
następnym razem spise się
lepiej. Potem odwrócił się i
odszedł.

8

Klaus odezwał się po ośmiu
dniach. Zapomniała już niemalże
o jego istnieniu.

Często powracała pamięcią do

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
wspaniałego przyjęcia u
burmistrza, ale to nie Klaus
zajmował jej myśli.

O dreszcze przyprawiało ją
wspomnienie tych kilku sekund,
spędzonych w ramionach Erika.

Mimo że wewnętrzny głos
nakazywał rozwagę, zastanawiała
się, czy Erik nie darzy jej
jednak głębszym uczuciem. Czy
było to wyłącznie dziełem
oszałamiającego szampana i
romantycznego nastroju, że
pocałunek, jaki złożył na jej
ustach, emanował ciepłem i
namiętnością, której nie mogła
zatrzeć w pamięci?

W cichy, letni wieczór Carina
siedziała na tarasie, przy swoim
pokoju z książką, do której
włożyła różę podarowaną jej
przez Erika. Ostrożnie
wyciągnęła pąk. Jego delikatny
zapach przywołał wspomnienie
wzruszającej chwili, kiedy Erik
upinał kwiat przy jej dekolcie.

Czy pogłoski o ślubie Erika i
Grety mogły być wytworem
ludzkiej fantazji?

Może były jedynie wyrazem
niespełnionych marzeń i pragnień
Grety?

Carina nie wykluczała
możliwości, że Erik przejrzał
dwulicowość tej kobiety i
rozumiał, że za jej urodą i
starannym wykształceniem kryje
się wstrętny, zarożumiały
charakter.

A jednak często przebywali
razem. Raz widziała nawet, jak
pocałował Gretę. Odnowiło to jej
świeżo zabliźnioną ranę, ale nie
chciała tracić resztek nadziei.

Pąk schowała z powrotem do
książki. Dręczyło ją mnóstwo
pytań i nie znajdowała spokoju.
Chciała wziąć prysznic, gdy
rozległ się dzwonek telefonu.

- Halo? - odezwała się.

- Carina, moja mała wróżka?

Minęła chwila zanim skojarzyła
czyj to głos, potem roześmiała
się.

- Halo, Klaus, to ty...

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Pamiętasz mnie jeszcze. To dodaje mi otuchy. Biorę to za pomyślny znak i powiem bez ogródek, jaką mam sprawę. Ufam, że spędzę w twoim towarzystwie sobotni wieczór. Myślę o przytulnej restauracji, w której podają doskonałe fondue i można się świetnie zabawić.

Carina już prawie zapomniała o wytwornych, ujmujących manierach Klausa. Zaproszenie ucieszyło ją, choć z góry wiedziała, że musi odmówić.

Jeśli istniała najmniejsza nawet szansa odzyskania miłości Erika, nie mogła jej zniweczyć. Wprawdzie bardziej uczciwe byłoby zwyczajnie nie przyjąć zaproszenia, ale Carina nie chciała rozczarować Klausa.

Poza tym miała wiarygodne usprawiedliwienie.

- Przykro mi, Klaus, ale obiecałam, że w sobotę zajmę się dziećmi. Nasz szofer i Gisela przypadli sobie do gustu i mają wspólne plany na ten dzień.

- Od razu wiedziałem, że będę musiał wspiąć się na szczyty sztuki perswazji. Dlatego też najsilniejszy argument trzymałem w zanadrzu. Wyobraź sobie, że do tej restauracji można dotrzeć jedynie łodzią. Popłyniemy w blasku księżyca przez głębokie, przejrzyste wody Jeziora Czterech Kantonów. Tak na marginesie - powinien to zaliczyć każdy turysta. Szofer i pokojówka muszą mieć to na względzie.

- Klaus, nie mogę im tego zrobić...

- Odmową dotkniesz mnie boleśnie. Spróbuj załatwić sobie choć trochę wolnego. Jutro zadzwonię do ciebie. Pozostawiam cię teraz marzeniom, jeśli nawet nie o mnie, to przynajmniej o najsmaczniejszym w świecie fondue. Dobranoc, Carino.

Biorąc gorący prysznic myślała o tym, że doskonale czuje się w towarzystwie Klausa. W innych okolicznościach cieszyłaby ją jego sympatia. Wiedziała jednak, że gdy następnego dnia zadzwoni, da mu tę samą odpowiedź.

Podczas kolacji w poniedziałek, Erik miał dla dzieci niespodziankę.

- Obawiam się, że wkrótce będziecie mówić po angielsku lepiej ode mnie - pochwalił maluchy.

Dzieci promieniały z radości, gdyż bardzo ceniły uznanie i aprobatę zapracowanego ojca.

- Posłuchajcie, w tym tygodniu jadę w podróż służbową do Wiednia.

- Możemy jechać z tobą, tatusiu? - Gabi natychmiast zaczęła prosić.

- Niestety skarbie, jest to niemożliwe. Będę zbyt zajęty bym mógł się wami zająć.

- Już dawno nie zabrałeś nas ze sobą - skarżył się Jens, bliski płaczu.

- Następnym razem pojedziecie ze mną, obiecuję. Ale teraz chciałbym was prosić o zebranie jak najobszerniejszych informacji o masywie górskim, zwanym Pilatus. Gdy wrócę, zamierzam zdobyć wysoki szczyt Pilatusa, a wy będziecie moimi przewodnikami. Poproście Carinę, żeby poszła z wami do biblioteki i pomogła wyszukać odpowiednie materiały. Musicie wszystko sami przygotować do naszej wyprawy. Zdecydujcie, czy pojedziemy kolejką, czy wyciągiem. Sądźcie, że podołacie temu zadaniu?

- To wspaniały pomysł, Eriku najdroższy. Pójdę z wami i spędzimy cudowny dzień. A Gisela i panna Shelley będą miały przynajmniej jeden wolny dzień.

- Uwielbiam wycieczki, tatusiu - cieszył się Jens.

- Ja też - dodała Gabi - ale chcę, żeby Carina poszła z nami.

- Tak, niech Carina idzie z nami - Jens poparł siostrę. Dzieci błagająco patrzyły na Carinę.

- Ależ dzieci! Służba też potrzebuje trochę odpoczynku - stanowczo zauważyła Greta, ucinając wszelkie dyskusje.

Po kolacji Greta przeszła do salonu, by tam jeszcze trochę popracować.

- Chciałabym, Eriku, uzgodnić z tobą kilka spraw - powiedziała w drzwiach salonu.

- Później, Greto, obiecałem dzieciom pójść z nimi do parku.

- Dobrze - westchnęła.

- Carino, pójdziesz z nami? - spytała Gabi.

- Tak, Carina pójdzie z nami - zaprosił Erik uśmiechając się.

- Chodź, Carino, musisz mnie koniecznie pobujać na huśtawce. Ty umiesz to najlepiej! - nalegał Jens.

Carinę ucieszyły te trzy serdeczne zaproszenia. Dzieci pobiegły w stronę parku, a Carina wraz z Erikiem podążyli za nimi wolnym krokiem.

Była szczęśliwa, że tak nieoczekiwanie nadarzyła się sposobność przebywania w towarzystwie Erika.

- Dzieci robią fantastyczne postępy. Muszę przyznać, że jestem zaskoczony - powiedział Erik.

- Tak, są bardzo chętne do nauki. Aż przyjemnością jest uczyć je.

- Oboje pokochali cię.

- Ja je również - Carina z czułością spojrzała w stronę dzieci.

- Naprawdę?

- Tak, są urocze, bardzo mądre i piękne. Nie sposób ich nie pokochać.

- Urszula dobrze sobie radzi z dziećmi. One ją polubiły, ale ty masz do nich wyjątkowe podejście. Potrzebują dużo miłości. Niestety, nie mogę poświęcić im więcej czasu.

- Ciężko jest samotnemu ojcu.

- Tak, one potrzebują matki.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

Carina bała się przypuszczać, że chciał jej powiedzieć coś, czego ponad wszystko pragnęła, jednak jej serce zaczęło uderzać silniej. Wstrzymując oddech czekała na jego słowa.

- Tatusiu, tatusiu, spójrz na mnie, złap mnie, Carino popchnij.

Radosne głosy dzieci przerwały rozmowę. Carina i Erik musieli spełniać teraz ich życzenia.

Przez godzinę bawili się, wszyscy radośni i szczęśliwi, korzystając z licznych możliwości rozrywki, które oferował plac zabaw. Dzieci huśtały się, a potem, ku ich wielkiemu zadowoleniu, pozamieniali się rolami. Carina i Erik bujali się teraz na huśtawkach, wypróbowali zjeżdżalnię i demonstrowali swoją sprawność na drabinkach. Następnie cała czwórka bawiła się w ciuciubabkę.

Gdy wrócili do hotelu, dzieci były szczęśliwe.

- Poproście Giselę, żeby was wykąpała. Dołączę do was później i zaprowadzę do łóżek - powiedział Erik, gdy zamknęły się za nimi drzwi windy.

Potem bez słowa wziął Carinę pod rękę i zaprowadził ją na taras. Oparł się o barierkę spoglądając na jezioro, w którym odbijało się zachodzące słońce.

- Zmęczyła mnie ta zabawa - powiedział. Potem dodał, prawie szepcząc: - Ciężko mi się z nimi rozstawać, ale teraz nie martwię się, bo ty będziesz z nimi.

- Tęsknią za tobą - odparła Carina poważnie. Z uśmiechem dodała: - Zastanawiam się, dlaczego!

Jej uwaga odniosła zamierzony skutek. Erik spojrzał na nią ze ściągniętymi brwiami i ujrzał jej uśmiech.

- Dalej więc chcesz mnie dręczyć, Carino. Muszę teraz odprowadzić dzieci do łóżek, ale z tobą jeszcze nie skończyłem rozmowy.

Oparł rękę na jej karku, a

palcami gładził włosy. Jego oczy nigdy dotąd nie promieniały tak jasnym blaskiem. Carina z rozpaczą próbowała dojrzeć w nich uczucie.

Nachylił się i pocałował ją delikatnie w czoło, potem w usta.

- Bądź grzeczna, gdy mnie nie będzie - wyszeptał prowadząc ją w kierunku windy.

Gdy dotarli do apartamentu, Erik poszedł do dzieci, zaś Carina do salonu, żeby dokończyć ciekawy artykuł.

Przy biurku siedziała Greta, porządkując grube akta. Również Gisela i J~org przebywali w salonie.

Carina zdjęła buty i wygodnie usadowiła się na kanapie z zamiarem pogrążenia się w lekturze.

- Tak... - Greta przeciągnęła się na krześle i nie zwracając się do nikogo z obecnych bezpośrednio mówiła: - Co za szczęście, że mogę się od czasu do czasu wyrwać stąd. Podróże z Erikiem są zawsze miłym urozmaiceniem.

- Pani też jutro wyjeżdża? - spytała Gisela.

- Oczywiście, towarzyszę Erikowi, gdy tylko to możliwe - powiedziała przeciągając słowa i nienawistnie zerkając ku Carinie. - Nasza współpraca ma bardzo bliski charakter.

- Czy mam spakować pani bagaż? - zaproponowała Gisela.

- Tak, proszę. Przygotowałam już kilka rzeczy. I proszę zrobić mi kąpiel. Zaraz wracam.

Carina nie odrywała wzroku od gazety. Nie chciała dostarczyć Grecie satysfakcji, że jej uszczypliwe słowa dotknęły ją. Litery zacierały się przed nią. Próbowała zachować spokój, skupić się nad tekstem. Oddychała głęboko i regularnie.

Mieli odbyć wspólną podróż. Ale to przecież nie po raz pierwszy. Pracowali wszakże razem. Ich wyjazdy mogły mieć

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
charakter czysto służbowy, mimo
wstrętnych insynuacji Greta.

Od przyjęcia u burmistrza Erik zachowywał się w stosunku do Cariny niezwykle serdecznie i przyjaźnie. Nie powinna wyciągać pochopnych wniosków i w panice wpadać w pułapkę, zastawioną przez Gretę. Nie chciała też skrzywdzić Erika niesprawiedliwą oceną.

Carina przypomniała sobie jego czuły pocałunek i od razu stała się spokojniejsza.

Gdy Erik zjawił się w salonie, całkowicie odzyskała już równowagę.

Oprócz niej i Erika w pokoju znajdował się jeszcze Jörg. Przywitała Erika szerokim uśmiechem. Odwzajemnił się jej tym samym, po czym zwrócił się do Jörga:

- Zdecydowałem inaczej. Zamieszkać w Wiedniu w hotelu, nie jak poprzednio zamierzałem u przyjaciela. Mogłbyś się tym zająć?

- Chętnie, zarezerwować dwa pokoje?

- Nie, nie, jeden.

- Jeden - powtórzył Jörg zdumiony i natychmiast się poprawił. - Oczywiście.

Carina nie wierzyła własnym uszom. Tylko jeden pokój. Widocznie nie wiedział, że Greta poinformowała wszystkich o ich wspólnej podróży.

Erik zwrócił się do Cariny z przyjaznym uśmiechem. Jednak nie zdążył się odezwać, gdyż wybiegła z pokoju.

Zdruzgotana i wściekła jednocześnie, chwyciła książkę leżącą na szafce nocnej. Szarpała nią gwałtownie, aż na łóżko wypadła zasuszone róża.

Z irytacją przyglądała się pąkowi, który tak wiele dla niej znaczył.

Głupota! Tak, ta róża symbolizowała jej własną naiwność i głupotę, nic poza tym. Znowu nierealne marzenia

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
wzięły górę nad rzeczywistością.

Greta Linden nie była może
wcale fałszywa, ani zawistna.
Może chciała jedynie uchronić
młodą, beznadziejnie zakochaną
dziewczynę od jeszcze większego
rozczarowania?

Erik zaś był atrakcyjnym
Casanovą, wykorzystującym swój
czar do podboju kobiecych serc.

Dlaczego nie kierowała się
głosem rozsądku? Zaoszczędziłaby
sobie wiele bólu.

Zacisnęła pięści. Miała zamiar
zniszczyć nieszczęsną różę, gdy
rozległ się dzwonek telefonu.

- Halo? - powiedziała
niepewnie. Jeśli to Erik, bez
słowa odłoży słuchawkę.

- Carino, nie wyrwałem cię
chyba z głębokiego snu? Jeszcze
wczesna pora.

- Halo, Klaus, nie, jeszcze
nie spałam.

- Cieszy mnie to. Jestem
nocnym Markiem. Ale... twój głos
wydaje mi się zmieniony. Nie
jesteś przypadkiem chora?

- Nie, czuję się dobrze, tylko
wystraszył mnie dzwonek
telefonu.

- Spytam od razu, jakkolwiek
boję się twojej odpowiedzi.
Przemyślałaś? Przyjmiesz
zaproszenie? Miej na uwadze moje
kompleksy.

Teraz już wszystko się
zmieniło. Choć nie zależało
jej na Klausie, byłoby niemądre
odrzucić tę ofertę. Nieźle
bawiła się w jego towarzystwie.
Wierzyła też, że zmiana
otoczenia pozwoli na chwilę
zapomnienia.

- Klaus, nie mogę sprawić
Giseli i Jörgowi zawodu.
Obiecałam przecież. Ale w piątek
mam wolne. Znajdziesz czas?

- Nic więcej nie mów, skarbie.
Wielka dama raczyła przyjąć
zaproszenie - zawołał
patetycznie. Potem zaśmiał się i
rzekł: - Dla ciebie zawsze
znajdę czas.

- Ale, jeśli miałeś jakieś plany?

- Nie, nie mówmy już o tym. Pozostanmy przy piątkowym wieczorze. Oznacza to dla mnie prawie tydzień w radosnym oczekiwaniu. Czy mogę przyjść po ciebie o siódmej?

- Dobrze - zgodziła się. Wiedziała, że jej głos nie wyrażał zachwytu. Nie chciała urazić Klausa. Postanowiła, że w piątek wynagrodzi mu dzisiejszy brak entuzjazmu. Teraz jednak ścisnęła ją w gardle i nie mogła mówić.

- Muszę kończyć, Klaus. Do piątku.

- W porządku, moja piękna, adieu.

Nie pozostały jej żadne marzenia, nic, co dawałoby najmniejszą iskierkę nadziei. Włożyła różę z powrotem między kartki książki i wybuchnęła płaczem.

Gdy nadszedł piątkowy wieczór Carina silniej odczuwała złość niż cierpienie. Postanowiła szampańsko zabawić się z Klausem.

Mężczyzna, który udawał miłość, a w rzeczywistości pragnął jedynie wykorzystać niewinną dziewczynę, nie zasługiwał na jej łzy.

Wszystkie fakty pasowały do siebie. Wolał mieszkać w hotelu niż u przyjaciela. Zostawił dzieci w domu, wbrew zapewnieniom, że tęskni za nimi. Wszystko po to, by spędzić rozkoszne chwile z kobietą, której wprawdzie nie chciał poślubić, ale pożądał. Nic dziwnego, że nie miał czasu dla dzieci. Nie mogła szanować takiego mężczyzny. Cieszyła ją jego nieobecność.

Przez cały tydzień Carina powtarzała sobie te argumenty i teraz była już niemalże przekonana o ich słuszności. Przygotowywała się do spotkania z Klausem.

Przejażdżka łodzią okazała się rzeczywiście tak przyjemna, jak zapowiadał Klaus. Gdy dotarli do

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

drugiego brzegu, Carina była rozluźniona i czuła, że jest w świetnej formie. Miała na sobie białą, letnią sukienkę z błękitną chustą na ramionach. W rękę trzymała gustowną torebkę. Zadała sobie wiele trudu, by spodobać się Klausowi. Jej starania zostały wynagrodzone.

- Masz piękną opaleniznę, Carino. Twoja sukienka doskonale podkreśliła figurę. Najchętniej poprosiłbym, żebyś nie ściągała chusty z ramion, bo nie zdołam obronić cię przed nieuchronnymi spojrzeniami mężczyzn.

- Klaus, potrafisz czasem zachować powagę?

- Nigdy nie żartuję - odparł z przesadną powagą, nie próbując nawet ukryć szelmowskiego spojrzenia.

Niedługo potem zasiedli w dużej, jasno oświetlonej sali z niewielką sceną. Stół przykryty był czerwonym obrusem w kratkę. W wazoniku stały świeże kwiatki.

- Carino, czy pozwolisz, że zamówię w twoim imieniu? Możesz mi zaufać - powiedział Klaus, gdy podszedł kelner.

Carina zgodziła się.

- Pozwolę się zaskoczyć.

Kolacja składała się z różnych rodzajów fondue. Zaczęli od obiecanych zapiekaneek z sera. Smakowały wspaniale i Carina była już właściwie syta, gdy podano następne fondue. Na deser Klaus zamówił wspaniałą czekoladę. Na szczęście nie musiała się spieszyć. Siedzieli przy stoliku rozmawiając i przyglądając się występom na scenie.

Carinie spodobał się szwajcarski folklor. Klaus opowiadał o tradycji i regionalnej sztuce ludowej. Słuchała uważnie, podziwiając efektowne tańce. Największe wrażenie wywarła na niej melodia, wygrywana na rogu alpejskim. Gościom zaproponowano, by spróbowali zagrać na tym instrumencie. Nikomu jednak nie udało się wydostać z niego ani jednego dźwięku.

Pod koniec wystąpiła kapela ludowa w strojach regionalnych, prezentując szaleńczo dziki taniec. Młodziutkie tancerki podchodziły do stolików, zapraszając mężczyzn do tańca.

Po tygodniu przepełnionym smutkiem i rozczarowaniem, radosny wieczór z Klausem wydał się Carinei stanowczo za krótki. Zanim się spostrzegła, musieli pospiesznie opuścić lokal, chcąc zdążyć na ostatnią łódź, którą mogli przeprowić się na drugi brzeg.

Klaus zaprowadził Carinę w tylną część łodzi i usiadł obok niej na wygodnej ławce. Noc była ciepła, niebo bezchmurne. Carina nie sprzeciwiła się, gdy objął ją.

Siedzieli w milczeniu, zachwycając się pięknem chwili. Klaus zaniechał nawet dowcipnych uwag, do których zdążyła już przywyknąć.

Odwróciła twarz ku niemu, by podziękować za uroczy wieczór, ale zanim cokolwiek powiedziała, przytulił ją do siebie i całował.

Jego pocałunek miał posmak, który pamiętała z czasów, gdy nie znała jeszcze Erika. Był ciepły, czuły, nawet przyjemny, ale nie podniecał. W ogóle nie podniecał.

Ogarnął ją smutek, który groził zepsuciem całego wieczoru. Zastanawiała się, czy znajdzie mężczyznę, którego pocałunki będą budziły taką namiętność jak te Erika. Czy już nigdy w życiu nie zazna szczęścia?

- W porządku, nawet jeśli nie udało mi się rozniecić w tobie żaru, to i tak jestem szczęśliwy, że nie dostałem kosza.

- Klaus, sądziłam niemalże, że potrafisz zachować powagę, a ty znowu żartujesz.

Tym razem pożegnali się przed drzwiami do pokoju Cariny. Z całego serca podziękowała mu za miłe chwile.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Nie możesz wiedzieć, ile
znaczył dla mnie ten wieczór,
ale zapewniam cię, że był
wspaniały.

- A w moim sercu zawitała
radość - powiedział Klaus
uroczyście. - Czy mogę ośmielić
się i zaproponować następne
spotkanie?

- Ależ chętnie - wyraziła
zgodę.

- Zadzwoń do ciebie, okay?

Pogłaskał ją po twarzy i
pocałował. Potem powiedział
szeptem: - Dobranoc, kochanie.

To niewinne, pieszczotliwe
słowo ukłuło Carinę jak nóż w
piersi. Raptownie odsunęła się
od niego.

- Klaus, nie pytaj, proszę,
czemu, ale nigdy nie mów do mnie
"kochanie".

- Ależ Carino, chciałem
tylko...

- Wiem - przerwała mu. - Nie
zrozum mnie źle ale obiecaj, że
nie będziesz się do mnie w ten
sposób zwracał.

- Oczywiście... tak. Niebawem
zadzwoń - Klaus był zdumiony.

Żeby zyskać pewność, że nie
uraziła Klause, pocałowała go
uśmiechając się przyjaźnie. Gdy
się rozstali, usłyszała szmery
na korytarzu. Kątem oka
dostrzegła, że zamknęły się
drzwi w pokoju Erika.

Jednak on miał wrócić dopiero
następnego dnia. Prawdopodobnie
J~org sprzątał jego pokój, choć
była już na to zbyt późna
pora... Carina nie wiedziała, co
sądzić.

Gdy następnego ranka szła na
śniadanie, usłyszała niezwykle
ożywione głosy dzieci. Ku
swojemu zdziwieniu, przy stole
zobaczyła Erika. Nie liczyła się
z jego obecnością. Na chwilę
zatrzymała się w korytarzu, by
ukryć zakłopotanie. Szybko
opanovała się i weszła do
pokoju.

- Dzień dobry, Carino -
pozdrowił ją Erik oschłym tonem.
- Nie dziwię się, że spóźniasz
się na śniadanie, miałaś
przecież ciężką noc.

Jego głos brzmiał ironicznie.
Przypomniała sobie stuknięcie
drzwiami w jego pokoju, gdy
pocałowała Klause na dobranoc.

Carina przemilczała uwagę
Erika i uśmiechnęła się
radośnie.

- Dzień dobry, Eriku. Wróciłeś
wcześniej. A gdzie twoja
sekretarka?

- Jej matka zachorowała i
Greta zmuszona była wrócić do
Niemiec. Muszę z tobą coś
omówić. Jako że Greta na razie
nie dołączy do nas, chciałbym
cię prosić o towarzyszenie
dzieciom i mnie podczas naszej
jutrzejszej wyprawy na Pilatusa.
Wiem, że obiecałem ci wolny
dzień. Jeśli masz już jakieś
plany na jutro, poproszę o tę
przystługę Giselę.

Carina wiedziała, że Gisela
wybierała się następnego dnia na
wycieczkę. Nie chciała pozbawiać
jej przyjemności, tym bardziej,
że Gisela często ją zastępowała.

Z drugiej strony nie pociągała
jej wizja spędzenia całego dnia
razem z Erikiem. Nieoczekiwanie
jednak została przekonana do
wycieczki.

- Powiedz "tak", Carino - Gabi
i Jens wołali chórem.

Nie mogła odmówić dzieciom,
niezależnie od tego, co sądziła
o ich ojcu.

- Dobrze - zgodziła się.

9

W niedzielę obudziło Carinę
natarczywe pukanie do drzwi.
Pełne podniecenia szepty,
dobiegające z korytarza,
zdradziły jej, że to dzieci

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
dobijają się do pokoju.

Przyszedł jej pewien pomysł do
głowy i z trudem hamowała
śmiech. Uchyliła drzwi,
wyciągnęła ręce przed siebie i z
nic nie wyrażającymi oczami
ominęła zaskoczone maluchy.

- Dzień dobry, Carino -
wyszeptała Gabi.

Carina szła jednak bez słowa,
jakby nikogo nie spostrzegła.

- Co się z nią dzieje? -
zapytał Jens osłupiałą siostrę.
- Zachowuje się komicznie.

- Myślę, że ona jest
lunaticzką. Pamiętasz,
widzieliśmy kiedyś w kinie...

Carina szła korytarzem.

- Musimy ją zatrzymać, zanim
spadnie ze schodów...

- To byłoby straszne.

Dzieci zaprowadziły Carinę, z
trudem powstrzymującą się od
śmiechu, z powrotem do pokoju.

- Carino - Jens próbował
obudzić ją.

- Może jest jeszcze zbyt
śpiąca - zastanawiała się Gabi.

- Możliwe, chodź położymy ją
do łóżka.

Z powagą na buziach dzieci
przyciągnęły Carinę do łóżka,
przy którym ona jednak
zdecydowanie zatrzymała się, nie
chcąc wcale zmieniać pozycji.

- Jak ją teraz położymy? -
spytała Gabi bezradnie. - Musimy
ją popchnąć - zaproponował Jens.

Maluchy zebrały wszystkie
swoje siły i pchnęły Carinę na
łóżko. Upadła na nie, nie mogąc
już dłużej powstrzymać śmiechu.
Chwyciła dzieci w swoje ramiona.

Maluchy od razu zrozumiwały, że
to był tylko żart, i piszczały z
radości. Cała trójka szalała na
łóżku, łaskocząc się i
chichocząc.

Nagle Gabi zerwała się i
pobiegła ku drzwiom. Jens za
nią. Carina usiadła, zaskoczona

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
zachowaniem dzieci, i ujrzała
wówczas śmiejącego się Erika.

- Tatusiu, wiesz, jaka Carina
jest dowcipna - krzyczał
zachwycony Jens.

- Zażartowała sobie z nas! -
głośno dodała Gabi.

- Dowcipna? Mnie nasunęło się
inne określenie - odparł Erik,
który stał się naraz chłodny.
Równocześnie z podziwem patrzył
na jej półnagie ciało.

Carina wstała czym prędzej i
zarzuciła na siebie szlafrok. Na
pewno pomyślał, że jest
śmieszna. Z trudem kryła
zakłopotanie.

Gdy tylko się opanowała,
wyrzuciła dzieci i Erika z
pokoju.

- Zostawcie mnie teraz samą.
Jeśli dziś jeszcze chcemy zdobyć
Pilatusa, muszę się wreszcie
ubrać.

Dzień był śliczny. W tym rajcu
na ziemi deszcz padał rzadko, a
jeśli już to tylko wieczorami,
przelotnie.

Carina i Gabi szły za Erikiem
i jego synem, zmierzającymi w
kierunku kolejki. Ze szczytu
góry będzie na pewno wspaniały
widok. Carina była zamyślona i
nieuważnie przysłuchiwała się
wesołym opowieściom Gabi.

Cieszyła się, że dzięki
obecności dzieci, nie musi
rozmawiać z Erikiem. On też
sprawiał wrażenie
usatysfakcjonowanego i w ogóle
się do niej nie odzywał.

Odpowiadała jej ta postawa
pełna dystansu, jednak odczuwała
niepewność. Przed podróżą
służbową zachowywał się inaczej.

Możliwe, że myślał teraz
wyłącznie o Grecie. Z drugiej
strony jednak jego złośliwa
uwaga podczas śniadania
sugerowała, że poczuł się
dotknięty z powodu jej pocałunku
z Klausem.

Nie pochlebiała jej ta myśl,
przeciwnie, wzmagała gniew. Czy

sądził, romansując z Gretą, że ona niecierpliwie wygląda jego powrotu? Temu egoiście nie udało się już wyprowadzić ją z równowagi, obiecywała sobie.

W zabawnej kolejce, pomału zbliżającej się do wierzchołka góry, Carina energicznie porządkowała swe myśli. Musiała się dobrze uzbroić, by dzień w towarzystwie Erika nie zaskoczył jej żadną przykrą niespodzianką.

Mała kolejka zatrzymała się na wąskim paśmie równiny, nieopodal szczytu. Cała czwórka wysiadła w blasku słońca.

- Mieliliśmy szczęście do pogody. Dziś wyjątkowo szczyt nie tonie we mgle - zwrócił się Erik do dzieci. - Ruszamy.

wskazał na strome schodki.

Carina nie zdążyła chwycić za rękę ani Gabi, ani Jensa, gdyż oboje błyskawicznie rozpoczęli wspinaczkę.

- Hej. Nie oddalajcie się zbyt! - zawołał Erik za nimi i pośpieszył, by dogonić dzieci.

Wspinaczka okazała się ciężka i męcząca. Przebywszy połowę drogi znaleźli się na niewielkiej polance. Dzieci nie miały ochoty na przerwę w wędrowce.

- Odpocznij, Carino. Ja pójdę z dziećmi. Spotkamy się na szczycie - zaproponował Erik.

Ruszył, nie czekając na odpowiedź.

Carina była wprawdzie lekko zdyszana, ale bez trudu mogła wspinać się razem z nimi. Wykorzystała jednak okazję, by choć na kilka minut uciec od nieprzyjemnej, złowrogiej ciszy, panującej między nią, a Erikiem. Usiadła na kamieniu pod krzakiem dzikiej róży.

To już sierpień, więc niebawem róże przekwitną, pogrążyła się w myślach. Wstała z westchnieniem i ruszyła w kierunku szczytu. Dobrze, że już koniec lata, stwierdziła. Zapach róż wywoływał dokuczliwy ból w jej piersiach, zaś białe róże budziły tęsknotę, od której nie

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
potrafiła uciec.

Gdy dotarła na szczyt góry,
nie zobaczyła tam ani Erika, ani
dzieci. Żelazne barierki
otaczały wierzchołek.
Wybrukowane drożki prowadziły
przez łąki, kształtem
przypominające tarasy. Na samej
górze znajdował się sklepik z
pamiątkami i restauracja.

Szukając dzieci i Erika,
Carina zachwycała się
prześlicznym widokiem. Nie
znalazła ich, zatem pomyślała,
że udali się do restauracji. Nie
mogła jednak oderwać wzroku od
panoramy, rozpościerającej się
ze szczytu. Widok był tak
niecodzienny i oszałamiający, że
aż zatykał dech w piersiach.

- Tam na dole prowadzi szlak,
o którym ci wspominałem -
powiedział nagle, blisko niej,
Erik.

Zwykle zjawiał się jakby z
powietrza, a swoim głosem
nieustannie wytrącał ją z
równowagi.

- Góra jest zbyt stroma dla
turystów_amatorów, lecz wędrowka
tym szlakiem to prawdziwa
przyjemność. Niestety dla dzieci
byłaby za bardzo męcząca -
dodał.

- Czy nie mówiłeś, że jest tam
schronisko?

- Tak, uroczy krajobraz,
spodobałby ci się.

Jego głos nie brzmiał teraz
chłodno i obojętnie. Stał się
delikatny i ciepły. Mimo
wcześniejszych obietnic serce
zaczęło jej kołatać. Zrozpaczona
próbowała nie ulec magicznej
atmosferze, którą stwarzał Erik.

- Gdzie są dzieci? - spytała,
unikając jego hipnotyzującego
spojrzenia.

- Są w restauracji, jedzą
lody. Pomyślałem, że masz
trudności z odnalezieniem nas.

- Właśnie wybierałam się tam.
Pójdziemy do dzieci?

- Przyjdą tu, gdy zjedzą.

Erik wstrzymał oddech, patrzył jej prosto w oczy.

- Cieszę się, że jesteś tu dziś z nami. Z Gretą doszłoby do prawdziwej katastrofy.

- Choroba jej matki zdaje się nie niepokoić ciebie? - stwierdziła Carina ironicznie. Złościło ją, że nie potrafił zdobyć się na lojalność nawet wobec własnej narzeczonej.

- Ta kobieta jest histeryczką, wmawia sobie chorobę. Poza tym Greta nie znosi wędrowek. Nie wiem, co ją podkuśliło, że chciała iść z nami.

Carina usilnie szukała innego tematu. Jej uwagę przykuło dziwne zjawisko. Powietrze stało się raptem wilgotne i ciężkie, w ciągu kilku minut wszystko wokół zginęło we mgle.

- Cóż to jest? - krzyknęła.

- To tylko chmura. Dzień jest jasny, zniknie zatem równie szybko jak się pojawiła. Ale dopóki...

Nie dokończył zdania, objął Carinę i przyciągnął do siebie. Nim zdążyła się wyswobodzić, jego wargi znalazły jej usta.

Pocałunek wyzwolił w Carinie uczucia, wobec których była całkowicie bezbronna. W jego ramionach czuła się bezpieczna i spokojna. Pragnęła mocniej wtulić się w jego muskularne ciało, ale duma powstrzymywała ją mimo odurzającej namiętności. Nie, nie mogła być taka słaba.

Zebrała wszystkie siły i wyrwała się z jego objęć. Drżąc uciekła od niego. Erik podążył za nią, ale stanęła broniąc się przed nim wyciągniętymi rękoma.

- Eriku, czy nie widzisz, jaki jesteś bezwzględny i podły. Nie liczysz się z moimi uczuciami. Oboje wiemy, że ktoś stoi między nami. Ty jednak bawisz się moim kosztem. Czy tylko po to, by zaspokoić swą męską próżność?

- Ach tak, Klaus Brecht - powiedział Erik z goryczą - zapomniałem, przepraszam...

Chciała zaprzeczyć, ale w tym momencie rozległ się w gęstej mgle wystraszony głos Gabi.

- Tato! tatusiu, pomocy!

Erik i Carina zareagowali błyskawicznie. Pobiegli przez mgłę w kierunku, z którego dochodził zrozpaczony krzyk dziewczynki. Stała przy barierce.

- Gabi? - spytał Erik - gdzie jest Jens?

- Nie wiem, tatusiu. Zanim przyszła mgła, prześliznął się przez barierkę, a teraz mi nie odpowiada.

- Przez barierkę? Gdzie?

- Tutaj - dygocąca z przerażenia Gabi wskazała na miejsce w barierce. - Chciał zerwać parę kwiatków. Mówiłam mu, że nie wolno.

Zauważywszy troskę na twarzy ojca, dziewczynka zaczęła szlochać. Carina uspokajała ją trzymając na rękach. Erik nawoływał syna.

- Jens! Jens, gdzie jesteś?

Po nieznośnie długiej chwili dotarł do nich wreszcie cichy głos Jensa.

- Tutaj, tatusiu.

- Jens, czy wszystko w porządku? - głos Erika ochrypł ze zmartwienia.

- Tak, tatusiu, ale nie widzę cię - odpowiedział przerażony chłopiec.

- Jens, słuchaj uważnie. Przez chwilę nie ruszaj się z miejsca, ani o krok. Mgła się zaraz rozejdzie.

Pełen troski krzyk Erika zwabił w ich kierunku grupkę turystów. Niektórzy oferowali swą pomoc. Jednak Erik zdecydował, że najlepszym rozwiązaniem będzie przeczekanie mgły.

Minęło kilka przeraźliwie długich, nerwowych minut, zanim przejaśniło się nieco. Potem świat ponownie stał się

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
słoneczny i ciepły.

Teraz mogli wyraźnie zobaczyć Jensa. Stał w oddali ledwie trzydziestu metrów od barierki, ale niebezpiecznie blisko stromego urwiska. Z szeroko otwartymi oczami przykucnął w bezruchu na kamieniu. Erik przeskoczył przez barierkę i chwycił syna.

Zebrani turyści rozeszli się zadowoleni ze szczęśliwego końca dramatycznej przygody. Erik zaniósł chłopca na ławkę, posadził na kolanach i spytał spokojnie: - Czego szukałeś za barierką?

- Chciałem zerwać kwiat.

- Czy ten kwiat był aż tak ważny?

- To był dzwonek dla Cariny - wyjaśnił Jens drżącym głosem.

Potem zsunął się z kolan ojca i podszedł do Cariny.

W małej piątce trzymał łożyczkę dzwonka. Wręczył jej pogniecioną roślinkę.

- To dla ciebie zerwałem.

Jej oczy zasłyły łzami. Wzruszona do głębi przyjęła prezent i chwyciła chłopczyka w ramiona. Zapłakana spojrzała na Erika, ale nie dostrzegła wyrazu jego twarzy, gdyż odwrócił się szybko.

Ku wielkiemu rozczarowaniu Cariny, Greta już po dwóch dniach wróciła do Lucerny. Czas ciągnął się w nieskończoność, jako że Greta czyniła wszystko, by każdą wolną chwilę Erik spędzał w jej towarzystwie. Od wycieczki na Pilatusa Carina nie znalazła okazji, żeby wytłumaczyć Erikowi, że nic ją nie łączy z Klausem.

Im więcej czasu upływało od tamtego południa, tym mocniej utwierdzała się w przekonaniu, że wszelkie wyjaśnienia są w ogóle zbędne. Gdy raz nadarzyła się możliwość rozmowy na osobności, panowało przykre milczenie.

Twarz Erika zasłonięta była maską, która skutecznie

uniemożliwiała czytanie w niej jego myśli oraz uczuć. Carina przypuszczała, że ostatecznie już zaniechał wszelkich prób zbliżenia się do niej. Było to zgodne z jej oczekiwaniami.

Dni spędzała z dziećmi, zaś wieczorami coraz częściej wychodziła w towarzystwie Klause. Ochoczo przyjmowała jego zaproszenia, dzięki którym nie musiała przebywać w pobliżu Erika i Grety.

Wkrótce spotykali się już nie tylko wieczorami, ale także w porze obiadowej. Jedli obiad w restauracji, albo wybierali się na pasjonujące wycieczki po okolicy. Klaus dzwonił do niej do pokoju, a jeśli jej nie zastał, zostawiał wiadomość w recepcji.

Pewnego popołudnia, pod koniec sierpnia, gdy Carina jadła obiad wraz z dziećmi, rozległ się dzwonek telefonu. W salonie obok siedziała Greta z Erikiem, oboje pogrążeni w grubych aktach. Jako że Gisela pomagała przy obiedzie, telefon odebrała Greta. Carina wyraźnie słyszała jej słowa.

- Halo, pan Brecht... Obawiam się, że jest to w tej chwili niemożliwe. Panna Shelley opiekuje się dziećmi. Mam nadzieję, że pan zrozumie, że panna Shelley nie przyjechała do Lucerny na urlop. Pracuje u pana von Stade i jej obowiązki mają pierwszeństwo przed uroczym romansem z panem. Może zadzwoni pan wieczorem, gdy będzie miała wolne.

Carina nie wierzyła własnym uszom. Jak śmie ta bezczelna kobieta wpędzać Klause w zakłopotanie? Kipiała z oburzenia, postanowiła, że tym razem powie już Grecie, co o niej sądzi.

Powstrzymały ją słowa zza ściany.

- Myślę, Eriku, że pora znaleźć kogoś na miejsce tej młodej damy. Bardziej interesuje ją syn burmistrza niż wychowywanie dzieci.

- Nie zauważyłem, żeby zaniedbywała swoje obowiązki. O

ile nie jest zajęta przy dzieciach, może swobodnie dysponować swoim czasem - odpowiedział Erik niewzruszony.

- Odnoszę wrażenie, że ona nadużywa twoją wspaniałomyślność. Ostatnio wychodzi coraz częściej, nawet w porze obiadowej.

- Greto, to jest sprawa pomiędzy Cariną a Gisłą. Pozwól, że zajmiemy się czym innym - Erik był teraz wyraźnie zdenerwowany.

- Eriku, czasem bywasz naprawdę naiwny - kontynuowała Greta. - Ostrzegam cię, żebyś nie powierzał odpowiedzialnych obowiązków prostej, młodej dziewczynie z jakiegoś amerykańskiego miasteczka. Muszę przestrzec cię raz jeszcze. To tylko kwestia czasu, a okaże się, że miałam rację.

Gdyby nie obecność dzieci, Carina nie dopuściłaby do tych poniżających, wzgardliwych wywodów Greta. Odetchnęła z ulgą, gdy Gabi i Jens zjedli obiad i udali się na południowy wypoczynek.

Uznała, że kłótnia z Greta niczego nie załatwi. Najlepszą obroną przed oszczerstwami Greta będzie sumienne wywiązywanie się z obowiązków. Nie da jej powodu do satysfakcji. Poszła do swojego pokoju i zadzwoniła do Klausa.

- Halo, przykro mi, że Greta tak nieuprzejmie odprawiła cię - usprawiedliwiała się Carina. - Nie traktuj tego poważnie.

- Nie obawiaj się, skarbie. I tak myślę wyłącznie o tobie, jej złośliwe słowa nawet nie dotarły do mnie. Za chwilę miałem dzwonić do ciebie. Wcale jej nie słucham.

Carina zaśmiała się. - Chciałabym wierzyć, że wszyscy w ten sposób traktują jej słowa.

- Myślę, że tak właśnie jest. Łatwo ją rozszyfrować.

- Niekórym się to nie udaje - powiedziała ledwie słyszalnym głosem.

Myślała o Eriku. Greta
zawładnęła nim tak, że nie był
już zdolny do samodzielnych
sądów.

- Czy mogę liczyć na twoje
urocze towarzystwo podczas małej
wycieczki popołudniowej?
Zapoznałbym cię z kunsztem
strzelania do rzutków.

- Chętnie, tyle że już mnie
wprowadzono w tajniki tej
sztuki, wprowadź tylko
pobieżnie...

- Mimo wszystko mam nadzieję,
że wprawię cię w zachwyt moją
niespotykaną wręcz sprawnością.

- Z pewnością. - Carina
zaśmiała się. - Ale nie mogę
wyjść na długo. Najpóźniej o
czwartej muszę być z powrotem.

- To żaden problem. Strzelnica
jest w pobliżu. Jesteś już
wolna?

- Możemy się spotkać zaraz,
przed hotelem.

Carinę rzeczywiście zaskoczyła
zręczność Klausa. Nie nadażała z
uruchamianiem dźwigni, tak
szybko wydawał komendy.

Ani razu nie przestrzelił. Po
mile, choć pracowicie spędzonej
godzinie, usiedli na niewielkim,
słonecznym wzgórzu.

Gdy nastała cisza, zwierzęta
leśne uznały, że
niebezpieczeństwo minęło, gdyż
po kwadransie znowu tętniło
wokół życie. Na polance hasał
króliczek. Po pnium skakała
wiewiórka szukająca orzechów.
Carina ze szczerym podziwem
obserwowała otaczającą ją
naturę.

- To jest idealne miejsce.
Chciałabym przyjść tu z dziećmi,
żeby obserwować zwierzęta leśne
- powiedziała szeptem. -
Doskonale widać je na polance, a
odległość stąd jest na tyle
duża, że nawet rozmowy dzieci
nie spłoszą mieszkańców lasu...
Zobacz Klaus, jeleni.

Gdyby Carina przewidziała
reakcję Klausa, za żadną cenę
nie zwróciłaby jego uwagi na
pięknego zwierza.

Klaus bez słowa podskoczył na równe nogi, chwycił strzelbę i wycelował. Carina nie przeszkodziła mu, gdyż myślała, że podobnie jak niegdyś Erik, chce przez lunetę przy celowniku przyjrzeć się wspaniałemu okazowi.

Zamarła, gdy strzał przeszył ciszę. Nie mogła zrozumieć, jak to się stało, że zwierz raptem zatoczył się, po czym padł.

- Klaus! - krzyknęła nic nie pojmując. - Coś ty zrobił?

- Mistrzowski strzał! - zawołał szczęśliwy. - Spójrz tylko na poroże. Będzie doskonale wyglądało w moim biurze. Teraz zwierzęta są pod ochroną. Musimy go więc ukradkiem przetransportować do bagażnika.

Klaus zostawił przerażoną Carinę i pobiegł na polanę obejrzeć swą zdobycz. Gdy wrócił, Carina siedziała już w samochodzie. Próbowwała pohamować łzy, które z wściekłości i gorzkości spływały po jej policzkach. Klaus uradowany celnością strzału i zachwycony niecodzienną zdobyczą, nie zauważył nawet, w jakim stanie znajduje się Carina.

- Jest trochę za ciężki dla mnie. W normalnej sytuacji nie prosiłbym cię o pomoc, teraz nie mam niestety innego wyboru. Pomożesz mi przenieść go? Każę ściągnąć z niego skórę i w nagrodę podaruję ci piękną torebkę z najdelikatniejszego zamszu.

Usiadł za kierownicą i zaprowadził samochód na polanę, gdzie leżał jeleń. Carina nie mogła nawet spojrzeć na powalone zwierzę. Nie ruszała się z miejsca.

- Chodź, pomóż mi, to potrwa tylko kilka sekund.

Drżącym głosem, z oczami błyszczącymi z oburzenia, krzyknęła. - Nie ruszę nawet palcem, żeby ci pomóc. Nie rozumiem, jak mogłeś tak podstępnie zabić wspaniałe, całkiem bezbronne zwierzę. Żałuję, że poznałam cię z tej strony. Jesteś nieobliczalny.

Poza tym jest już późno i chcę wracać do domu. Natychmiast.

- Ależ Carino... teraz się gniewasz. Nie wiedziałem, że masz tak czułe serce. Przepraszam. Ale pomyśl tylko, co stanie się z tym jeleniem, jeśli go stąd nie zabierzemy. Dobrze, zostań w samochodzie. Załatwię to sam.

- Jeśli wysiądziesz, pojedę sama. Jeśli zabierzesz kluczyki, pójde na piechotę. Ale na pewno nie będę beczynn timer patrzyła, jak kłusujesz. Zawieź mnie teraz do domu. - Mówiła tonem nie znoszącym sprzeciwu.

Klaus wdychał ciężko, ale postąpił, jak chciała. Parokrotnie odzywał się do niej, lecz w końcu zaniechał rozmowy, bo udzielała mu tylko jednosylabowych odpowiedzi.

Carina starała się zapanować nad oburzeniem, ale nieustannie miała przed oczami widok zabitego jelenia. Nie potrafiła przełamać urazy. Podczas gdy w milczeniu zbliżali się do miasta, Carina myślała o podobnej scenie sprzed dwóch miesięcy.

W dzień po pożarze ujrzeli z Erikiem wspaniałego jelenia. Pamiętała, że zaśkoczyła ją wówczas jego wrażliwość i zamiłowanie do przyrody. Zrozumiała, jak różni byli ci dwaj mężczyźni. Czy teraz już przez całe życie będzie porównywała wszystkich mężczyzn do Erika? Wiedziała, że Erik zawsze wypadnie najlepiej. Jednego była pewna: Jeśli nawet darzyła Klusa dużą sympatią, to stracił ją nieodwracalnie.

Jechali szosą. Po kilkunastu minutach jazdy usłyszała nagle metaliczny dźwięk pod maską silnika. Zanim Klaus zdołał cokolwiek przedsięwziąć, samochód stanął.

Klaus, przeklinając pod nosem, wstał zza kierownicy i podniósł maskę. Carina, zdruzgotana wcześniejszymi wydarzeniami, teraz zaczęła się jeszcze denerwować, czy zdąży na czas do domu. Spojrzała na zegarek, dochodziła czwarta. Przeczynała, że będzie to jeden z najgorszych

dni w jej życiu.

Klaus pochylił się w jej stronę.

- Jako mechanik nie przydam się na wiele. Pas klinowy jest w porządku, a wszystko inne to dla mnie wielka nieznana. Musimy iść pieszo. Lepsze rozwiązanie nie przychodzi mi do głowy.

Carina ze złością chwyciła torebkę, po czym wyskoczyła z samochodu. Maszerowała najszybciej jak mogła, świadoma, że ma do pokonania szmat drogi.

Milczeli oboje. Wyprzedziły ich trzy samochody, pozostawiając za sobą tuman kurzu. Żaden nie zatrzymał się.

O piątej Carina, zakurzona, zmęczona i wściekła, dotarła do apartamentu. To co teraz miało ją spotkać, przerastało jej siły, nadszarpane ciężkimi przeżyciami oraz zmudnym marszem.

- Spójrz tylko - triumfująco powitała ją Greta, wstając z kanapy, gdzie siedziała w towarzystwie Erika. - Jak miło, że jednak zdecydowała się pani na rozstanie ze swoim skarbem! Na marginesie pozwolę sobie wspomnieć, że dzieci dawno wstały. Gisela poszła z nimi do parku. Pani sumienność...

- Greto, czy mogłabyś nas przez chwilę zostawić samych? - spytał Erik, zanim Greta zdołała się na dobre rozgadać.

Greta sprawiała wrażenie zawiedzionej, że nie będzie świadkiem sceny, która jej zdaniem musiała teraz nastąpić. Ociągając się opuściła pokój.

Carina zsunęła się na fotel i zdjęła buty z obojętnych nóg.

- Bardzo mi przykro, Eriku - powiedziała, patrząc na niego. Stał nad nią z groźną miną.

- Ja... - Nie pozwolił na wyjaśnienia.

Mimo że był spokojny i opanowany, jego ostre słowa docierały do niej dobitnie.

- Miałem do ciebie dużo

cierpliwości, Carino, ale przebrałaś miarę. Dałaś mi wyraźnie do zrozumienia, jaki jest twój stosunek do Klause Brechta i nie miałem nic przeciwko temu. Oczekiwałem jedynie, że nadal będziesz sumiennie wywiązywała się ze swoich obowiązków, za które wystarczająco hojnie cię wynagradzam. Ty natomiast jesteś tak zakochana, że tracisz poczucie odpowiedzialności za powierzone ci zadania. Lekceważyłem ostrzeżenia Grety, teraz wiem, że od początku miała rację.

- Eriku! - Carina aż podskoczyła. Nie liczyła się z takim obrotem sprawy. - Mógłbyś mnie chociaż wysłuchać. Wszystko rozumiesz opacznie. Ja...

- Twoje usprawiedliwienia nie interesują mnie w najmniejszym stopniu. Wszystko jest wystarczająco jasne. Pragnę ci tylko jedno powtórzyć. Dobrze płacę moim ludziom. Za to też wymagam sumiennej, uczciwej pracy. Jeśli uważasz, że nałożyłem na ciebie za dużo obowiązków, spróbujmy dojść do porozumienia w inny sposób.

Jego oczy były chłodne i niewzruszone.

Carina czuła się jak karczone dziecko, a wiedziała, że nie zasłużyła na takie traktowanie. Wystarczająco dużo wycierpiała ze strony Grety, która tylko czyhała na to, by jej wbić nóż w plecy. Jako że Erik stracił do niej zaufanie, znalazła się w sytuacji bez wyjścia. Starła się sprawiać wrażenie osoby równie spokojnej i niewzruszonej jak on, choć najchętniej krzyczałaby z oburzenia.

Mówiła powoli i dobitnie: - Jeśli masz do mnie tak mało zaufania, że nawet nie chcesz wysłuchać wyjaśnień, to nie sądzę, bym nadal mogła wypełniać swoje obowiązki. Czy mam rację, twierdząc, że w ciągu dwóch tygodni znajdziesz kogoś na moje miejsce?

Erik odwrócił się gwałtownie i wyglądał przez okno.

- Tak, w porządku - odparł ze spokojem. - Wrócimy już wtedy do

W~urzÄburga.

- Dobrze, Eriku - Carina zacisnęła wargi, po czym po chwili dodała szorstkim tonem. - Tobie pozostawiam poinformowanie Gabi i Jensa o moim wymówieniu.

10

Życie nad cudownym Jeziorem Czterech Kantonów stało się teraz koszmarem. Greta korzystała z każdej okazji, żeby przypomnieć Carinie o rychłym "rozwiązaniu umowy o pracę", jak się zwykle wyrażała.

Gdy tylko znalazły się same nie szczędziła Carinie złośliwych uwag. Mimo że zrozpaczona dziewczyna starała się schodzić Grecie z drogi, pewnego ranka opuszczając swój pokój, wpadła prosto na nią.

- Panno Shelley, muszę z panią porozmawiać.

- Tak, słucham? - Carina wydała głuchy jęk.

- Wracam wcześniej do W~urzÄburga, żeby sprawdzić, czy willa jest przygotowana na przyjazd rodziny. Erik prosił mnie, abym zajęła się również pani podróżą powrotną. Przypuszczam, że natychmiast po "rozwiązaniu umowy o pracę" zechce pani udać się do Stanów.

- Tak.

- Dokonam więc rezerwacji. Pan von Stade kazał sobie obciążyć kosztami podróży. Wspaniałomyślny gest, wziawszy pod uwagę okoliczności towarzyszące pani odejściu z pracy, nie uważa pani?

- Uważam, że to zbędny gest, nie omieszka jednak podziękować. Ostatkiem sił zachowywała spokój.

Greta lekceważąco machnęła ręką.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Niech pani daruje sobie ten trud. Właściwie to ja poddałam mu tę myśl. Chcę mieć pewność, że nie rozstaniemy się w kłótni. To smutne, ale od początku przeczuwałam, że nie sprosta pani obowiązkom. Gdyby posłuchano mnie od razu... uniknęlibyśmy kilku problemów. Sądzę, że nie liczy pani na wystawienie jej świadectwa pracy ani listów polecających, prawda?

Bezczelność Greta przekraczała wszelkie granice. Ulga, jakiej Carina doznawała na myśl, że nigdy już nie ujrzy tej kobiety, łagodziła nawet ból spowodowany niechcym rozstaniem z Erikiem.

Carina wiedziała, że nie pokocha już żadnego mężczyzny tak, jak pokochała Erika. Poza tym ciężko było jej zostawić dzieci, które tak wiele znaczyły w jej życiu.

Kobiety spoglądały na siebie w milczeniu. Gdy Greta zrozumiała, że nie uzyska odpowiedzi, kontynuowała:

- Dobrze, dokonam rezerwacji. Wprawdzie zajmie mi to sporo czasu, ale nie potrafię odmówić Erikowi nawet najdrobniejszej przysługi. Po powrocie do W~urzburga zamierzamy urządzić huczne przyjęcie i ogłosić nasze zaręczyny. Wkrótce potem odbędzie się ślub.

Głos Greta brzmiał złowrogo i triumfująco. Mimo dobrego wychowania, jakie otrzymała, Carina nie zdobyła się na złożenie Grecie gratulacji.

- Greto, mogę sama zarezerwować sobie bilet lotniczy. Wolałabym nie obciążać panią dodatkowymi obowiązkami. Ma pani wystarczająco dużo spraw na głowie w związku ze zbliżającymi się zaręczynami...

- Nie, nie. Ja to załatwię. Nie mówmy już o tym! Niech się pani nie przejmuję. Dam sobie radę. Jutro wracam do W~urzburga. Aha, proszę mi przypomnieć nazwę tego małego miasteczka, z którego pani pochodzi?

- Elderwood, w stanie Indiana. Proszę mi teraz wybaczyć. Dzieci czekają.

Carina starała się stłumić ból. Wiadomość o zaręczynach Erika i Greta niczego nie zmieniła, a jednak nie mogła powstrzymać się od płaczu, gdy wieczorem samotna znalazła się w swoim pokoju. Czas włókł się nieznośnie.

Odjazd Greta przyniósł jej nieznaczną ulgę, ale w apartamencie nadal panowała ciężka, przytłaczająca atmosfera, choć za oknami świeciło słońce.

Wycieczki z dziećmi stały się jedyną przyjemnością. W ciągu ostatnich dni żyła się z nimi jeszcze mocniej.

Po owym fatalnym popołudniu, Klaus dzwonił kilkakrotnie, ale Carina przekonała go ostatecznie, że nie pasują do siebie. Aczkolwiek czuła się zagubiona i opuszczona, myśl o ponownym spotkaniu z nim wydawała się jej nieznośna.

Carina tęskniła za bliskością Erika, lecz świadomie schodziła mu z drogi. Odczuwała złość do niego, że tak niesprawiedliwie ją potraktował z powodu jedynej spóźnienia, jakiego się dopuściła. Był człowiekiem bezwzględnym, władcym.

Za jego zachowanie obwiniała przede wszystkim Gretę, której konsekwentne pomówienia dały wreszcie rezultat. Ból dominował jednak nad złością. Wkrótce już znajdzie się w samolocie, którym przebędzie pół świata, zostawiając za sobą na zawsze uśmiech Erika i jego niebieskie, przejmujące oczy.

Rozpacz ogarniała ją, gdy patrzyła w przyszłość rodziny von Stade. Erik był sam sobie winien. Pozostawał ślepy wobec intryg Greta. Ale co stanie się z dziećmi? Pragną kochającej matki, a dostaną zimną, milczącą, miłującą ład i porządek macochę. Rodzina, którą Carina pokochała, znalazła się w niebezpieczeństwie. Ona zaś nie miała innego wyboru, jak zapomnieć o ich istnieniu.

Carina często zastanawiała

się, czy Erik powiedział już dzieciom o wydarzeniu, które miało zmienić ich życie. Gdy zbliżał się termin jej wyjazdu, przekonała się, że Jens i Gabi nie mają pojęcia ani o jej wymówieniu, ani o planowanym ślubie ojca.

Był piątek. Czyniono ostatecznie przygotowania przed powrotem do Niemiec, przewidzianym na następny dzień. Przedpołudnie Carina spędziła z dziećmi. Po południu z kolei Gisela podjęła się opieki nad Jensem i Gabi, aby Carina mogła spakować swój bagaż. Podróż zaplanowano na sobotę, by Erik mógł lecieć razem z dziećmi. W piątek po południu miał on, jak wyjaśnił Jörg, wziąć udział w ważnym posiedzeniu.

Przedtem Carina chciała jeszcze porozmawiać z Erikiem. Dzieci nadal nie przeczuwały, że następnego dnia musiała się z nimi rozstać. Wiedziała, że będą zrozpaczone. Była zdecydowana spowodować, żeby Erik o wszystkim im powiedział. Pozostało mu niewiele czasu.

Od Jörga dowiedziała się, że posiedzenie zaplanowano na wpół do piątej. Dzieci zwykle spały do wpół do czwartej, więc mieli wystarczająco dużo czasu na rozmowę.

Podczas gdy Jens i Gabi odpoczywali w swoich pokojach, poszła odszukać Erika. Nie zastała go w salonie. Zapukała zatem do jego sypialni.

Gdy znalazła się w jego pokoju, zobaczyła smutnego, załamane go mężczyznę.

Czy tęskni za Gretą? zastanawiała się. Jego błyszczące, niebieskie oczy były teraz matowe i puste. Napawały Carinę strachem. Może jest chory, pomyślała.

Przyszła tu przygotowana na kłótnię. Odezwała się jednak prawie przyjaźnie.

- Eriku, jeżeli nie jesteś zajęty, chętnie porozmawiałabym z tobą.

Sprawa, którą chciała załatwić, była prosta, a mimo to

Carina czuła niepokój i zdenerwowanie. Prawdopodobnie widziała go dziś po raz ostatni.

- Tak, Carino, ja również chciałbym z tobą pomówić.

Jego głos, delikatny i smutny, obudził w niej jeszcze silniejszy niepokój.

- Ale najpierw pójde na spacer. Muszę się zastanowić. Wrócę za godzinę. Jeśli pozwolisz, przyjdę do twojego pokoju.

- Eriku, nie jesteś chory?

- Nie, tylko trochę przemęczony. Zobaczymy się za godzinę.

- Dobrze.

Patrzyła na niego czujnym wzrokiem. Schował ręce w kieszenie spodni. Stała, podziwiając muskularną sylwetkę znikającą w korytarzu.

Czekając na Erika zabrała się do pakowania swoich rzeczy. Czas mijał powoli i Carinę ogarniało coraz większe zdenerwowanie. Nigdy nie lubiła czekać, ale teraz przeżywała prawdziwą męczarnię.

Miała przeczucie, że ta rozmowa z Erikiem utkwi w jej pamięci na całe życie, choćby z racji tego, że będzie to ich ostatnia.

Po wpół do trzeciej nie mogła już skoncentrować się na pakowaniu. Po raz dziesiąty z kolei szczotkowała włosy i podbiegała do okna.

Erik ma wiele spraw do przemyślenia, powtarzała sobie. Na pewno zastanawia się, w jaki sposób porozmawiać z dziećmi.

Miała nadzieję, że to one są powodem jego troski. Ale co mógł mieć jej do powiedzenia? Może miało to być po prostu oficjalne pożegnanie? Nie spodziewała się przeprosin.

Miał, być może, zamiar poinformować ją o swoich zaręczynach z Gretą. Musiała zachować spokój. Nie chciała rozstać się z nim w gniewie.

Godzina dawno już minęła. Carina usłyszała obok swojego pokoju głosy dzieci, które wybierały się wraz z Gisłą do parku.

Zapewne wieczorem, po zebraniu, porozmawia z dziećmi, pomyślała. Jutro już nie będzie na to czasu. Odlatywali z samego rana. Greta wystarała się o to, by Carina nie musiała jechać z nimi do Willi.

Gdy upłynęła czwarta, Carina nie wytrzymała w swoim pokoju. Być może Erik zbyt późno wrócił ze spaceru i nie chciał rozmawiać z nią przed posiedzeniem. Albo w ogóle się rozmyślił.

W salonie zastała J~orga.

- J~org, czy widziałeś pana von Stade?

- Nie, o ile mi wiadomo, nie wrócił jeszcze ze spaceru. Przygotowałem już jego akta na posiedzenie. Jeśli zaraz nie wróci, będzie spóźniony.

Carina sądziła, że Erik zjawi się za chwilę. Zgodnie ze swoim zwyczajem, przebierze się i punktualnie rozpocznie zebranie.

Erik nie tolerował niepunktualności, zwłaszcza u siebie. Gdy nadal nie było go o piątej, zaczęła się poważnie denerwować.

Nie wiedziała, co o tym sądzić. Nie leżało w jego naturze przyjmowanie klientów w stroju sportowym.

O wpół do siódmej rozległ się dzwonek telefonu. Carina chciała podnieść słuchawkę, ale J~org ją uprzedził.

- To klient pana von Stade. Odniosłem wrażenie, że był wściekły, że kazano mu tak długo czekać. Dzwonił, żeby poinformować pana von Stade, że wycofuje się z interesu.

- J~org, nie rozumiem, co mogło się stać.

- Ja też nie. To nie w jego stylu.

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata

- Miał iść tylko na spacer do lasu. Obawiam się, że coś mu się przydarzyło.

- Trudno to sobie wyobrazić, ale nie widzę innego wytłumaczenia.

- Pójdę po niego. Niech pan zadzwoni na policję i zgłosi jego zniknięcie.

Jörg kiwnął głową na znak zgody. Carina pospieszyła do swojego pokoju. Włożyła dżinsy, tenisówki i bluzkę z długimi rękawami. Na ramiona zarzuciła lekką kurtkę. Potem pobiegła do pokoju Erika, chwyciła sweter i wsiadła do windy.

Pieszko można było dotrzeć z hotelu tylko do jednego lasu. Wiodła tam szeroka droga.

Carina biegła wyczuwając instynktownie, że wydarzyło się coś złego. Po pewnym czasie droga stała się węższa, aż wreszcie urwała się całkiem. Carina bez wahania ruszyła małą ścieżką która rozpostarła się z jej prawej strony.

Zapadający zmierzch i wyboiste podnóże zmusiły ją do zwolnienia kroku. Zastanawiała się, czy nie było bezmyślnością samotnie przedzierać się przez gąszcze. Nie potrafiła rozpoznawać śladów. Nie miała również orientacji w terenie. Łatwo mogła się zgubić.

Nieustannie nawoływała Erika, ale tylko echo odpowiadało.

Coraz bliższa była rozpaczy. Nie wydotanie się stąd przed nastaniem zupełnej ciemności. Instynkt podpowiadał jej jednak, że Erik jest w niebezpieczeństwie.

Usiadła na pniu drzewa i zastanawiała się, jak postępować. Potem jej krzyk znowu przerwał ciszę.

- Erik! Eriku! Gdzie jesteś? - wołała z całej siły. Nasłuchiwała. Serce waliło jej nieprzytomnie. W oddali usłyszała słaby głos.

- Carino! Carino! Czy to ty?

Serce zaczęło łomotać jeszcze

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
mocniej. Zerwała się i podążyła
w kierunku, z którego dobiegał
głos.

- Eriku, odezwij się, żebym
mogła cię odnaleźć! - prosiła.

Wołali do siebie na zmianę.
Wreszcie zobaczyła go.

- Eriku! - krzyknęła
przykucając przy nim. - Jesteś
chory? Co się stało?

- Nie jestem chory - odparł z
wykrzywioną bólem twarzą. -
Chyba złamałem nogę. Tu.

wskazał na kostkę w lewej
nodze.

Carina delikatnie podwinęła
skarpetkę. Zobaczyła spuchniętą
kostkę sinoniebieskiego koloru.
Noga sprawiała wrażenie dziwnie
wykręconej.

- Obawiam się, że masz rację.
Możesz stanąć na niej?

- Raczej nie - jęknął. - Od
kilku godzin próbuję dostać się
do tamtej kryjówki.

wskazał na niewielki, ciemny
otwór w skale. Carina podeszła
tam i bacznie przyjrzała się
temu miejscu. Pieczara była
wystarczająco duża, by oboje
mogli się w niej skryć.

Chwyciła długi kij, by
sprawdzić nim wnętrze kryjówki i
wypłoszyć jej ewentualnych
mieszkańców.

Ściemniło się. Wiedziała, że
ekipa ratunkowa nie szybko do
nich dotrze. Zwykle o tej porze
dnia zbierało się na deszcz,
musiała więc czym prędzej
przenieść Erika do pieczary.

- Zmarzłeś?

- Właściwie nie. Trochę jednak
chłodno na mokrej ziemi.

Pomogła mu wciągnąć sweter,
który przezornie zabrała ze
sobą. - Myślisz, że uda ci się
wstać, jeśli oprzesz się o mnie?
Poszukam jakiegoś kija, żebyś
mógł podeprzeć się również z
drugiej strony. Dotrzemy do
pieczary nim zapadnie zupełna
ciemność.

- Spróbujmy.

Carina znalazła dużą, mocną gałąź. Oderwała od niej mniejsze gałązki, pozostawiając tylko jedną w górnej części, tak że powstało coś w rodzaju wideł, na których Erik mógł oprzeć ramię.

Wiedziała, że przy wstawaniu poczuł dotkliwy ból, ale nie wydał z siebie najmniejszego jęku. Pomału posuwali się do przodu. Carina dostawała dreszczy na myśl o jego cierpieniu.

Po pewnym czasie znaleźli się w bezpiecznej pieczarze, odpoczywając po męczącej drodze.

- Ekipa ratunkowa już na pewno wyruszyła - pocieszała Erika.

- J~org zawiadomił policję, gdy nabraliśmy pewności, że coś ci się przydarzyło.

- Dlaczego mnie szukałaś, Carino?

- Bo martwiłam się o ciebie - odpowiedziała cicho. Ona również cierpiała z powodu bólu, jaki odczuwał Erik. Gdyby chociaż wiedziała, w jaki sposób sprawić mu ulgę! Nie odważyła się powiedzieć o swoich uczuciach do niego. Tak naprawdę nic się przecież między nimi nie zmieniło.

- Co się właściwie stało - spytała z umiarkowaną troską w głosie, która miała nie zdradzić nastroju, jaki wywoływała w niej jego bliskość.

- Szedłem przed siebie, pogrążony do tego stopnia w myślach, że nawet nie patrzyłem po czym stąkam. Lewą nogą wpadłem w dziurę i przewróciłem się.

- Mam nadzieję, że już niebawem będą tu z noszami. Jesteś blady - Carina nie potrafiła ukryć zmartwienia.

- Liczę na to, że nie pospieszą się zbyt. Jestem blady, ponieważ chcę ci coś powiedzieć. Nie ma to nic wspólnego z moją nogą.

- Eriku, nie myśl teraz o tym...

- Nie, właśnie teraz chcę o tym mówić. Co bym nie powiedział, to i tak nie zostawisz mnie tu samego, na pastwę losu. Dlatego muszę wykorzystać okazję, że jesteś zmuszona do słuchania.

- Myślę, że wiem, co chcesz mi powiedzieć.

- Tak?

Jego niebieskie oczy uważnie obserwowały jej twarz.

- Może będzie prościej, jeśli ja to powiem - zaproponowała Carina.

- Dobrze. Mów.

- Martwię się o dzieci. Pokochałam je i myślę, że udało mi się zdobyć ich zaufanie. Do tej pory jednak nie wiedzą, że jutro je opuszczę. To, a także wiadomość o tym, że niedługo będą miały macochę, może je mocno dotknąć. One ciębie uwielbiają i ufają ci bezgranicznie. Dlatego jestem zdania, że właśnie ty, a nie kto inny, powinien z nimi porozmawiać.

Erik patrzył na nią w milczeniu. Jego twarz miała dziwny wyraz. Było na niej zmartwienie, ale zarazem także rozbawienie.

- Oczywiście - Carina straciła nieco na pewności - po części zdają sobie sprawę z twojego stosunku do Greta. Personel plotkuje i raz nawet spytały mnie, czy Greta będzie ich nową mamą. Nie patrzyła na Erika mówiąc te słowa.

- Co im odpowiedziałaś?

- Odpowiedziałam, że nic nie wiem na ten temat, ale że Greta jest miłą osobą. Nie chcę udawać, że potrafię wyobrazić sobie Gretę w roli matki, Eriku. Ale... mogło być gorzej.

- Albo dużo lepiej - wtrącił Erik ku jej zdziwieniu. - Carino, nie wspominałem dzieciom o twoim wyjeździe, bo ufam, że można temu zapobiec. Tego popołudnia, gdy spóźniłaś się do domu, zachowałem się okropnie.

Później spotkałem Klause i on mi o wszystkim opowiedział. Powiniennem być dać ci możliwość wytłumaczenia się. Jedyne co mam na usprawiedliwienie, to moja zazdrość.

- Zazdrość? O Klause? - Carina nie dowierzała.

- Tak, zaskakuje cię to?

- Oczywiście. Jak myślisz, co powiedziałyby na to Greta?

- A co mnie obchodzi Greta? - zamruczał pod nosem.

- Eriku! Jak możesz w ten sposób wyrażać się o kobiecie, którą pragniesz poślubić?

Erik chwycił ją za ramiona i zmusił, by spojrzała na niego.

- Nigdy w życiu nie miałem zamiaru poślubić Greta Linden. Nie rozumiem, jak mogłaś dawać wiarę głupim plotkom personelu!

- Nie słuchałam plotek, Eriku. Ale jeśli mówi mi się o tym prosto w oczy, nie pozostaje mi nic innego, jak uwierzyć. Po waszym ostatnim pobycie w Wiedniu, Greta wyjawiała, że się pobieracie.

- Gdy byłem w Wiedniu, ona załatwiała sprawy w Paryżu. Prawie nigdy nie podróżujemy razem. Greta jest świetną w interesach, jest niezastąpioną sekretarką. Jakiś czas temu mieliśmy romans. Nie trwał długo. Skończył się na krótko przed twoim przybyciem. Dałem Grecie wyraźnie do zrozumienia, że nie ożenię się z nią, bo jej nie kocham.

- Może trudno jej w to uwierzyć, jeśli nadal ją całujesz.

- Nie całuję - zaprzeczył.

- Przecież sama widziałam, tej nocy po pożarze, w pokoju Jensa.

- To ona mnie całowała. Widać nie patrzyłaś długo, bo gdybyś przyglądała się jeszcze chwilę, zobaczyłabyś, jak ją odtrąciłem. Obiecała mi wówczas, że będzie mnie traktowała wyłącznie jak przyjaciela. Musiałem być ślepy, skoro nie dostrzegłem jej

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
podstępnych intryg, Carino.
Teraz wszystko rozumiem. Mogę
cię zapewnić, że nigdy nie
poślubię Grety. Wymówię jej
pracę.

Carina nie nadała za jego
słowami. W jej głowie panował
zamęt.

- Eriku - wyszeptała. Bała
się, że jej głos zawiedzie, a
serce pęknie z szaleńczego
walenia. - Ty też źle
zrozumiałeś. Klaus i ja...

- Wiem.

Położył delikatnie palec na
jej ustach, zmuszając do
milczenia.

- Klaus powiedział mi, że już
się nie spotykacie.

Patrzył bez słowa w ciemność.
Carinie plątały się myśli.

Czy nie dał do zrozumienia, że
pragnie, by pozostała? Teraz w
napięciu oczekiwała
potwierdzenia propozycji dalszej
pracy i modliła się, żeby tak
się stało.

Erik zaczął wreszcie mówić
dalej.

- Carino, boję się, że nie
znajdę odpowiednich słów, by
wyrazić to, co mam ci do
powiedzenia...

Włożył rękę do kieszeni i
wyciągnął z niej ususzoną, białą
różę. Patrzył na pogniecione
płatki i ze smutkiem pokiwał
głową.

- To była prześliczna róża,
wówczas gdy ją dla ciebie
zerwałem.

Carina dotknęła ją drżącymi
rękoma.

- To była najpiękniejsza róża
tego lata.

- Należy więc do ciebie -
wyszeptał i wpiął kwiat w jej
włosy.

Rękę zatrzymał na jej karku,
gładząc jedwabne loki.

- To przypomina mi, jak Jens
zerwał dla mnie dzwonek -

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
powiedziała Carina nie odrywając
od Erika wzroku.

- Ten ciężko zdobyty prezent
był dowodem jego miłości do
ciebie.

- Tak - wyszeptała i
uśmiechnęła się.

- Musisz wiedzieć, że ta róża
w twoich włosach oznacza dużo
głębsze uczucie niż to mojego
syna.

Carina oniemiała. Nie mogła
uwierzyć w to, co usłyszała.
Mimowolnie popłynęły jej łzy po
policzkach.

- Carino Shelley, przez cały
czas próbuję ci powiedzieć, że
cię kocham. W końcu wszyscy
oczekują ode mnie, że się
ożenię. Nie możemy ich zawieść.

Carina wciągnęła głęboko
powietrze. Cały świat wokół niej
wirował.

- Eriku, czy chcesz przez to
powiedzieć, że... - głos odmówił
jej posłuszeństwa.

- Kochanie - wyszeptał Erik, a
jego niebieskie oczy błyszczały
z taką siłą, że zdawały się
przebijać ciemność. - Carino,
czy zgodzisz się zostać moją
żoną? Wyjdiesz za mnie?

- Och, Eriku - krzyknęła
szczęśliwa.

Padli sobie w ramiona i
całowali się, jakby nigdy już
ich ciała miały się od siebie
nie oddalić.

Nagle Erik uniósł głowę i
powiedział z szelmowskim
uśmiechem: "Och, Eriku" to
jednak dość wykrętna odpowiedź.

- Zaproponuję ci coś - rzekła
Carina swawolnie. - Wyjdę za
ciebie pod warunkiem, że Gabi i
Jens się zgodzą.

- Czy to żart? To oni
podsunęli mi ten pomysł.

- Ach tak? - spytała
rozzarowana.

- Ale podjęcie decyzji
przyszło mi łatwo - powiedział
Erik. - Już wtedy, gdy po raz

Julia Hunter - Najpiękniejsza róża lata
pierwszy ujrzałem cię w swoim
domu, wiedziałem, że jesteś
kobietą, o której przez całe
życie marzyłem.

- A ja byłem zafascynowana
tobą. Zawsze będę cię kochać.

Ich usta na nowo połączyły się
w długim, gorącym pocałunku. Z
oddali docierały zatrwożone
głosy. Ekipa ratunkowa zbliżyła
się.

- Cicho - wyszeptał Erik, gdy
Carina zamierzała krzyknąć. -
Może sobie pójdą. Wcale nie
chcę, żeby nas stąd zabrali.

Próbował wziąć ją w ramiona,
ale Carina wymknęła się.

- Nie, Eriku, nie możemy tak.
Poza tym potrzebujesz lekarza
i...

Udawał niezadowolenie.

- Jesteś surową
nauczycielką... Patrzył na nią
czule i z miłością.

- Nie, jestem tylko rozsądna -
stwierdziła Carina. - Mamy przed
sobą jeszcze całe życie, w
szczęściu i miłości...

Carina wstała. Złożyła ręce w
trąbkę i zawołała: - Halo!
Tutaj, tu jesteśmy!